

ПРОПОВЕДИ

ОТ

различни автори

Том 7

превод от английски: Димитър Працинков

Съдържание

Стратегия за намаляване на стреса	2
Страхувате ли се за бъдещето си?	5
Счупване на алабастрения съд	8
Събуждащият призив на Бога	15
Съдът на Христос	19
Създаване на Божий семейства и на Божий деца	23
Същността на греха	27
Тайната на задоволството	31
Тайната на плодородието	34
Таранът на Бога	38
Три блаженства за члена на църквата	43
Упоритото неразбиране как да се молим	46
Финансова свобода	48
Халев - Как да цъфтим до 85 годишна възраст	55
Хляб за цялото тяло	59
Християните са чужденци на този свят	62
Християнски идоли	65
Християнско гражданство	70
Христос, възвеличан чрез тялото ми – 1	72
Христос, възвеличан в тялото ми – 2	76
Царят и Неговото царство	80
Църквата, където хората опознават Христос	83
Човешката история на вярата	86

Стратегия за намаляване на стреса

от Рик Уорън – пастор в Баптистка църква
Фил.4:4-8

Във Фил.4 Павел се връща към темата **как да живеем щастливо**. Във Фил.4:4 се казва: „*Винаги се радвайте в Господа. Още веднъж ще го кажете: радвайте се!*” Възможно ли е постоянно да сме радостни? Повечето хора всъщност не се наслаждават на живота, а го понасят. Животът им е пълен с безпокойства, със стрес, с напрежение и има много малко радост. Периодът на Рождество Христово е най-стресиращият период на годината. Ние се тревожим за подаръците, за финансите си и т.н. Тази сутрин ви предлагам една стратегия за справяне с този стресов период от годината. Павел ни дава четири много прости и мъдри съвети за начина, по който да се справяме със стреса в живота си.

1. НЕ СЕ ТРЕВОЖЕШЕ ЗА НИЩО. Ст.6: „*Не се тревожете за нищо.*” Тревогата убива радостта и е източникът на стреса. **Ние имаме склонността** да очакваме най-лошото в живота си. Според едно

списание, ние живеем в Ерата на тревогите. Има неща, заради които се тревожат всички хора по света. Има и по-незначителни тревоги, които са лични и ежедневно ни безпокоят. Да се тревожа, **означава да се натоварвам с отговорности, които Бог никога не е имал намерение да ми възлага.** Когато се тревожим, ние играем ролята на Бога и се опитваме да контролираме неща, които са неконтролируеми. (*Коментар: Прочут американски треньор бил попитан дали се тревожи и той отговорил: „Аз никога не се тревожа. Ако видя, че нещо не е в ред и то е в обсега на моите отговорности, аз го правя. А ако не е в обсега на отговорностите ми - аз не мога да променя нищо и го оставям с молитва Бог да се погрижи за това нещо . Д.Пр.)*

Д-р Уолтър Каверт е направил проучване на нещата, заради които се тревожим и е установил следното: 40% от нещата, заради които се тревожим никога не се случват; 30% от нещата, заради които се тревожим се отнасят за миналото ни; 12% от тревогите ни са безполезни тревоги за здравето ни; 10% от тревогите ни са свързани с незначителни и дребни неща; 8% от тревогите ни са наистина основателни. **Тревогата е безполезна, тя не може да промени миналото, нито да контролира бъдещето.** Единственият резултат от тревогата е, че човек се чувства объркан сега, в настоящето. Тревогата е свързана с невероятно прехосване на енергия и съзидателност. Тя прилича на варене на супа, в което липсва вода. Когато се тревожим за нещо, в представите ни то става все по-голямо и по-голямо. **Ние сме много изобретателни и винаги си намираме поводи, заради които да се тревожим.**

Библията казва: „**Не се тревожете за нищо.**” Вероятно на нас ни е най-трудно да се подчиним на тази заповед. Някои хора са родени, за да се тревожат; те имат способността да открият проблем във всяка ситуация. Те постоянно са фокусирани в отрицателното, в негативното, в лошото. Исус казва, ние не се раждаме със склонността си да се тревожим, а впоследствие се научаваме. **И трябва доста да се упражняваме в тревоженето, за да станем добри в това отношение. Но ако е възможно да се научим на нещо, възможно е и да се отучим!**

В Мат.6:34 Исус казва: „**Не се тревожете за утрешния ден, защото утрешния ден ще донесе своите си тревоги. Всеки ден си има достатъчно свои проблеми.**” (мой превод) **Съвет: За да намалите стреса, живеете ден за ден, мислете само за днешния ден и се фокусирайте в това, което вършите в момента.** На това ни учат Исус и Павел. Запомнете, че когато писал „Посланието до Филипянците,” **Павел бил в затвора и очаквал да бъде екзекутиран от императора Нерон.**

2. МОЛЕТЕ СЕ ЗА ВСИЧКО. Когато ни казва да се откажем от нещо, Бог винаги ни дава нещо още по-добро. **Той винаги заменя негативното с нещо позитивно.** Ст.6: „**...винаги чрез молитва, молба и благодарност представяйте нуждите си пред Бога.**” Тук Павел казва: „**Не изпадай в паника, а се моли.**” Разбери, че ще разполагаш с много време, ако престанеш да се тревожиш. Ако престанеш да се тревожиш, това ще създаде огромен вакум в графика ти. Моли се през това време. Ако хората, които казват: „Аз не разполагам с време да се моля” прекарваха времето си в молитва, вместо да се тревожат, те биха имали много по-малко поводи да се тревожат. Някои хора си мислят, че Бог е заинтересован ние да се молим само за „религиозни” неща. Но това не е вярно. **Бог се интересува от всичко в живота ни.** „Молбата” се отнася за нещо конкретно и подробно. **Бъдете подробни,** когато се молите на Бога. Кажете му точно какво искате и от какво се нуждаете. Повечето хора се молят твърде обобщено и двусмислено. Те казват: „Боже, благослови живота ми.” Но какво е благословията? Понякога благословиите пораждаат проблеми. Не се молете по принцип, изобщо, неопределено, а бъдете конкретни. Например: „Боже, аз съм под напрежение, разтревожен съм и съм нервен.” Бъдете конкретен за тези неща. В превода на Библията на английски на Филипс се казва: „**Когато се молите, кажете на Бога всяка подробност от вашите нужди.**”

Ако нещо е достатъчно важно, за да ви разтревожи, тогава то е достатъчно важно, за да се молите за това нещо. В 1Пет.5:7 се казва: „**Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той лично се грижи за вас.**” Отнесете проблемите си при Господа и вместо да се тревожите, се молете за всичко. Разтоварете се от тревогите и проблемите си! **Молитвата е огромен обезопасителен клапан за намаляване на напрежението.** В една животозастрахователна компания направили изследване. Те установили, че хората, които посещават църквата веднъж седмично, живеят средно около 6 години повече от останалите хора. Защо? Защото хората, които всяка седмица ходят на църква, е по-вероятно да се молят, вместо да се тревожат.

Тревогите унищожават нервната ви система и тялото ви. Бог казва да възлагате тревогите си на Него. Богът, който е направил пръстовия отпечатък на всеки човек да е уникален и всяка снежинка на света да е различна от всички останали снежинки, Богът, който е направил записът на гласа на всеки човек да е уникален, е достатъчно велик, за да се справи с подробностите в живота ви. **Той е Бог в подробностите.** Той може да се справи с всичко, което му възложите. В превода на Библията на английски на Филипс се казва: „**Можете да прехвърлите цялата тежест на безпокойствата си на Него, защото Той лично е загрижен за вас!**” **Съвет: Няма проблем, който да е твърде голям за Божията сила или да е твърде малък за Божията загриженост.** В Як.4:2 се казва: „**Нямате, защото не искате от Бога да ви даде.**” (мой превод) Двадесет пъти в Новия Завет на нас ни се казва: „**Искайте** (от Бога).”

3. ЗА ВСИЧКО БЛАГОДАРЕТЕ НА БОГА. Във Фил.4:6 ни се казва да благодарим на Бога за всичко, което се случва в живота ни. В един от преводите на Библията този стих е преведен така: „...винаги *искайте от Бога с благодарно сърце.*” **Трябва да имаме манталитета да сме благодарни.** Най-здравословната човешка емоция е манталитета на благодарността, да имаме благодарно сърце и да благодарим на Бога, на родителите си, на хората, които са ни помогнали, за вниманието, което са ни оказали, за усилията и грижите, които са положили за нас, на учителите си, на хората от които сме научили нещо и т.н. Благодарността подсилва имунната ни система.

Физически е изгодно човек да е способен и да иска да благодари. **Неблагодарните хора много често са нещастни хора.** Нищо не ги задоволява и според тях нищо не е достатъчно добро. Те разсъждават така: „Когато...се случи, чак тогава ще бъда доволен.” Ако се чувствате нещастен, направете списък на 50-те неща в живота ви, заради които можете да бъдете благодарен. А когато сте благодарен, това отклонява фокуса на вниманието ви от проблемите и го насочва към облагите в живота ви. В живота на всеки от нас има толкова много неща, **заради които трябва да сме благодарни, че ги имаме, въпреки че ги приемаме за даденост,** но всъщност много други хора по света са лишени от тях.

Развивайте и усъвършенствайте манталитета си да сте благодарен човек и ще видите, че нивото на стреса в живота ви ще се понижи. **Благодарността отклонява погледа ви от проблема и го насочва към многото неща, заради които трябва да сте благодарен.** В 1Сол.5:18 се казва: „*При всички обстоятелства благодарете на Бога, защото именно това иска Бог от вас в Христос Исус.*” **Съвет: Винаги има нещо, заради което да сме благодарни.**

4 МИСЛЕНЕ ЗА ПРАВЕДНИТЕ НЕЩА. За да намалите стреса в живота си, вие трябва да промените начина си на мислене. Стресът е във вас, а не извън вас. Вашият разум е специален дар от Бога. Вашият ум е способен да съхрани повече от 100 млрд. мисли. Той може да справи с огромен брой неща. **Бог ви е дарил със свободата да избирате** за какво да мислите. Във Фил.4:8 се казва: „*В заключение, братя, мислете за нещата, които са добродетелни и заслужават похвала, които са истински и благородни, праведни, чисти, красиви и достойни за възхищение.*”

Вие трябва да избирате за какво да мислите и да мислите за праведните неща. **Това, което съхраняваме в мозъка си дава отражение върху живота ни.** (*Коментар: Нека да не превръщаме ума си в сметище. Д.Пр.*) Като гледам на какви неща хората позволяват да влизат в умовете им, не е чудно, че те са стресирани. Много хора, даже християни, въобще не разбират на какви неща разрешават да влизат в умовете им. Те дават подслон на всевъзможни боклуци, печатни материали, филми и песни, които създават потискащо усещане. **А след това се чудят защо са депресирани.** Това, за което си мислите, оказва влияние върху начина, по който се чувствате; а начинът, по който се чувствате оказва влияние на начина, по който действате. **Пазете ума си. Съхранявайте в него само праведни неща.** В един от преводите на Библията на английски се казва: „Пълнете ума си с тези неща.” А в друг от преводите се казва: „Фокусирайте вниманието си в тях.”

Павел казва, че в това се включва **преднамерен и съзнателен избор и решение.** Променете каналите на разсъжденията си. Когато в ума ви се появи някоя мисъл, запитайте се: „Дали тази мисъл е истина, дали е благородна, дали е праведна?” **Ако не е такава, изхвърлете я от ума си.** Ако мисълта не е праведна, ако не е чиста, ако не е истина, ако не е изпълнена с обич и т.н. - забравете тази мисъл. Не ѝ позволявайте да влиза в ума ви, защото тя ще създаде стрес. В Пр.23:7 се казва: „*Каквито са мислите в душата на човека, такъв е и той.*” (мой превод). Какво господства в ума ви? За какво най-често си мислите? Коренът на моя стрес се намира в начина, по който избирам да мисля. **Съвет: За каквото си мисля, такъв ставам.** Ако не харесвате пътя, по който вървите, сменете начина си на мислене и така ще промените посоката на живота си.

РЕЗУЛТАТЪТ. Фил.4:7: „*Ако правите това, ще живеете в Божия мир, който надхвърля всяка човешка представа. Неговият мир ще пази мислите и сърцето ви в тишина и покой, когато вярвате в Христос Исус.*” (мой превод) В този стих има обещание за гарантиран мир в ума ви. Хората търсят навсякъде, за да намерят мир в разума си. Опитват да го намерят чрез лекарства, с планински кристали, чрез терапия, посещават курсове за намаляване на стреса, слушат аудиозаписи, четат книги – пробват каквото и да е, за да получат поне малко мир в разума си.

А Павел казва, **че Божият мир ви се дава даром.** Това е дар, който не може да бъде обяснен, да бъде прекопиран, да бъде произведен или да бъде разбран. Това е сцена на мир, която идва в живота ви. Как поддържате този вид мир? „...*когато вярвате в Христос Исус.*” Тук Павел не говори за религия, а говори за отношение и връзка с Божия Син Исус Христос. Вие сте създаден с оформен от Бога вакуум в живота ви и когато се опитате да запълните този вакуум с нещо друго, това прилича на опита да пхнете квадратно кубче в кръгъл отвор – това не подхожда. Ние се опитваме да изпълним живота си със слава, власт, удоволствия, притежания или престиж, но те не ни задоволяват.

Бог ви е направил да познавате Него. Никой не се е родил случайно. Той ви е създал с цел. Началната точка на тази цел е да разберете, че Бог ви е създал, за да имате връзка и отношения с Него. Той иска вие да Го опознаете. (Коментар: Превел съм прекрасната книга „Познаване на Бога“ на Паркър. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.) А когато Го опознаете, едно усещане за мир навлиза в живота ви. Във Фил.4:7 се казва, че „Неговият мир ще пази мислите и сърцето ви...” Оригиналната дума на гръцки е военен термин и означава „часовой, караул, войскава част.”

Книгата „Послание до Филипийците” е написана до група християни, които са живеели в град Филипи. разположен източно и близо до Солун, Гърция. Този град е бил населяван основно от пенсионирани войници от римската армия и е бил охраняван от римски легион. Тамошните хора много добре са знаели смисъла на тази дума. Павел я е използвал, защото е знаел, че всички я знаят, за да им каже, че това е начинът, по който Бог ще охранява умът и сърцето им, когато те имат връзка и лично отношение с Исус Христос и постоянно му се доверяват. Вместо да се тревожите, молете се за всичко, благодарете на Бога за всичко и Той ще задържа вниманието ви върху правилните неща. Бог е вашата охрана и часовоят на сърцето ви и когато тревогата почука на вратата ви, Той ще ви предпази със Своя мир.

Коя е причината за тревожите ви? Финансите? Икономиката? Здравето ви? Брачните ви отношения? Децата ви? Или може би сте болни от рак? Какво ви тревожи и повишава нивото на стреса в живота ви? Как обикновено реагирате на стреса? Кой е обичайният ви начин?

Ето това е Божията алтернатива за справяне със стреса. В 1Пет.5:7 се казва: „Всяка ваша грижа възложете на Него, защото Той лично се грижи за вас.” Той е понесъл греховете ви на кръста, Той ще понесе и сегашният ви стрес. Дайте Му го.

Страхувате ли се за бъдещето си?

от пастор Гери Рединг – Първа Баптистка църква в Северна Аугуста, Южна Каролина
Чис.13:26-33

Колко време ще ви е нужно, за да изминете пеша разстоянието от град Северна Аугуста, Южна Каролина, до град Атинс, Джорджия или до град Кавингтон? Защо? Защото разстоянието от нашия град Северна Аугуста до всеки един от тези градове е приблизително същото, като разстоянието, изминато от хората на Бога от стартовата точка на Изхода до Обещаната земя. Тяхното пътуване им е отнело малко повече време, отколкото би ви отнело вашето, защото те са били принудени да прекосяват гореща и прашна пустиня. Но въпреки това е пресметнато, че това разстояние може да бъде изминато само за 11 дни. А както си спомняте, всъщност на хората на Бога им е отнело цели 40 години, за да изминат този път и да достигнат целта на пътуването си.

В текста на Чис.13:26-33 израилтяните буквално са били там и са чукали на вратата. Те виждали Обещаната земя. Отнело им много време, за да стигнат до там, но поради Божията доброта и милост, те били на прага на победата! В този момент тя виртуално вече била тяхна! Но внезапно на сцената се появява реалността. Оказало се, че в земята, която Бог им бил обещал, живеели хора. И за да предявят претенции, че тази земя е тяхна, израилтяните ще трябва да се сражават за нея. Искрено казано, повечето от тях не искали и не били готови да се сражават! Внезапно ентузиазмът им изчезнал и още веднъж хората на Бога били потопени в родилните мъки на друга духовна криза. Всъщност, по-добрата част от следващите 40 години те прекарвали на това място – на границата пред Обещаната земя, затънали в тресавището на своя страх и несигурност.

Нека да ви кажа колко парализирани станали те. Представете си, че на път за Чарлстън сте спрели пред Съмървил или Уолтърборо. По някаква причина не можете да продължите по-нататък по пътя си. Вместо това се връщате назад и се скитате в района на Бамберг в продължение на 40 години и чак след това се придвижвате към Чарлстън. Звучи почти невероятно, нали? Но точно това се е случило с хората на Бога. Винаги има изход, когато разберете, че бъдещето е несигурно и добрите неща няма да се върнат обратно, ако не се борите. (Коментар: Дон Кихот казал на съттника си Санчо: „Свободата, Санчо, е на върха на копчето.“ Свободата не се дарява, а се извоюва, за да бъде ценена и защитавана после. Д.Пр.)

Поради това е полезно да разгледаме този текст и да се поучим от него. В него има три истини, които вие можете да видите. Първа истина: Всичко може да се случи. Животът е пълен с несигурност. (ст.27-29, 31-33) Въпреки че хората на Бога видели Обещаната земя с очите си, някои от тях решили, че трябва да се използва някакъв практичен и разумен начин, преди да предприемат каквото и да е действие за завоюването ѝ. Те предложили малка група мъже – по един представител от всяко от дванадесетте племена – да бъде

изпратена, за да разузнят всичко за земята, за хората които живеят в нея, за нейната икономика и средствата ѝ да се защитава. **Те искали предварително да узнаят всичко. Те искали предварително да получат отговор на всички въпроси.** Преди да направят крачка напред, те искали да получат колкото се може по-голяма сигурност и гаранции. Те не искали да има никакви изненади! **Те искали гарантиран успех!** (Втор.1:22; Чис.13:17-20). В повечето случаи ние не притежаваме цялата информация, която ни е нужна за да вземем някакво решение. Но ние сме твърде разумни. Ние твърде много претегляме нещата. Претегляме възможните резултати от всяка от алтернативите. **И ако искаме да намерим, ние винаги намираме достатъчно основания, за да се изплашим от вземането на каквото и да е решение.**

Рисквете са неразделна част от вземането на решението, но поемането на рисковете е твърде трудна работа за хора, които мислят твърде много. **(Коментар: Революциите се правят не от разумните хора, а от „лудите“ глави. За тези начинания се изисква „човек да си сложи главата в торбата.“** Спомнете си как след промяната през 1989 повечето от българите не искаха така наречената „шокова терапия“, която приложи Полша за трансформиране на икономиката си към условията на пазарната икономика. До голяма степен поради това нежелание, България изостана много назад в развитието си в сравнение с Полша. Д.Пр.)

Истински важните решения често пъти трябва да се вземат без да има достатъчно сигурност и гаранции за успеха. Ако се женим, ние правим това без да има гаранция, че вземаме правилното решение, няма никаква сигурност, че бракът ще просъществува дълго и не знаем колко големи ще бъдат трудностите с които ще се сблъскаме по пътя. Ако искаме да имаме деца, ние ги създаваме без да знаем какви ще се окажат те. Когато решаваме да станем християни, ние правим това с вяра, като понякога се борим с постоянно връщащите се съмнения, дали наистина на нас ни е простено или дали, ако има Бог на небето, Той наистина ни обича!

Типичното за нас е, че чак след като вземем което и да е решение, ние започваме да разсъждаваме дали постъпихме правилно или не. И даже когато убедим себе си, че решенията ни са правилни, ние пак можем да продължаваме да имаме периоди на съмнения и да се питаме какво щеше да се случи, ако бяхме направили друг избор. Ние нито можем да откажем да вземем решение, нито можем да решим да не вземаме никакво решение. **(Коментар: Има една философска задача, която се нарича „Буридановото магаре,“ защото е измислена от философът Буридан, който преподавал в Парижкия университет през 14 век. Задачата е следната: Взема се едно магаре и се връзва за дърво, което се намира на равно разстояние до две купи сено, разположени от двете страни на дървото. Когато огладнее, магарето тръгва към едната от купите сено, но преди да стигне до нея, поглежда към другата купа сено и тя започва да му се струва по-голяма и по-привлекателна. Поради това магарето се връща и тръгва към нея. Но преди да стигне до втората купа, то поглежда към първата и сега тя започва да му се струва по-голяма и по-привлекателна. Поради това се връща назад към първата купа сено. После този процес се повтаря и поради нерешителността на магарето, накрая то умира от глад, въпреки че разполага с достатъчно храна. Д.Пр.)**

Първата истината е, че ако не решим ние, някой друг ще реши вместо нас. Хората на Бога открили, **че шансът не трае вечно!** Когато шпионите се върнали от своята мисия, повечето от тях потвърдили най-големите опасения на хората. Десет от дванадесетте разузнавачи съобщили за многобройни пречки, поради които не могат да завладеят Обещаната земя. Хората, които живеели в Обещаната земя били силни и градовете им били добре защитени. (ст.28) Оказало се, че хората на Бога вече се били срещали с някои от жителите на Обещаната земя и имали лоши спомени от тези срещи. Разузнавачите казали, че хората на Бога са слаби и посредствени в сравнение с противниците им. С други думи казано: **„ние се чувствахме като скакалци в земята на гиганти.“** (ст.33) **Тяхното заключение е, че Обещаната земя не може да бъде завладяна от израильтяните!** Не е можело да има по-обезкуражаващо съобщение.

Какво правите вие, когато срещнете пречки или несигурност за утрешния ден? Склонен ли сте да обмисляте само лошият сценарий? Склонен ли сте да преувеличавате пречките, проблемите и трудностите, с които очаквате да се срещнете? Приличате ли на десетте разузнавачи, които стигнали до заключението, че Обещаната земя не може да бъде завладяна от хората на Бога? Какво правите, когато срещнете гиганти? Гледате ли към пречките в живота си по същият начин, по който шпионите са възприемали жителите на Обещаната земя? Мислите ли колко трудно ще бъде? Убеждавате ли себе си, че не можете да се справите? Чувствате ли се като скакалец в сравнение с противника си и всичко, за което си мислите се проваля, поради което сте готов да се откажете от борбата? Научете този урок преди да е твърде късно: когато се фокусирате в капаните, а не в наградата, имате голям шанс да се провалите. **Нито един от хората, които са се уплашили да влязат в Обещаната земя не е влязъл в нея – НИТО ЕДИН!** (14:20). Само децата им и внуците им са доживели да видят осъществяването на тази мечта.

Пътували ли сте някога по планински път, където са поставени надписи, които предупреждават за „падащи камъни“? Какво направихте тогава? Дали спряхте и трескаво започнахте да търсите друг път на картата? Или може би отказахте да мръднете даже с един сантиметър напред, защото се страхувахте от това, което може да се случи? Или може би намалихте скоростта си практически до скоростта на пълзене и държахте очите си вперени нагоре към страховитото надвисналите скали? Съмнявам се, че сте направили някое от тези неща. Защо не ги направихте? Защото знаете, че вероятността камък да падне върху колата ви

е твърде малка. Но същевременно знаете, че ако отделите погледа си от пътя, е много по-вероятно да катастрофирате, отколкото да бъдете ударен от камъни, които ще паднат от планинските скали. Освен това знаете, че ако не продължите да се движите, вие никога няма да стигнете до там, където отивате. Ако искате да живеете успешно и продуктивно, вие трябва да се научите как да живеете с несигурностите на живота, да се научите да побеждавате страховете си и да продължавате да вървите напред, въпреки пречките по пътя си.

Втора истина: Всяко нещо, което може да се случи, може да бъде използвано от Бога. Не е ли интересно, че двама от шпионите – Исус Навин и Халев – са видели същата земя като другите хора, но са казали на хората „**Вървете!**“, докато другите са пишели: „Не!“ Защо различните хора реагират по различен начин на една и съща реалност? Една от причините е, че ние, хората, виждаме нещата не такива каквито те са, а според това какви сме самите ние! Това със сигурност обяснява реакцията на разузнавачите. Десет от тях видели пречките, а двама – благословиите. Десетте видели гигантите, а другите двама видели Бога. Десетте видели укрепените градове и вярата им се срутила, а двамата имали вяра и видели, че крепостните стени на градовете се срутват. Двамата казали: „Най-доброто все още предстои.“ А десетте казали: „Най-доброто остана зад нас. Нека да се върнем обратно в Египет! В миналото ние живеехме по-добре, отколкото ще живеем в бъдещето.“ (Коментар: Поразително е колко е подобна тази ситуация на положението в нашата страна България, повече от 20 години след прехода ни от социализъм към демокрация. Колко хора все още съжеляват за доброто старо време и не вярват, че е възможно да живеят по-добре в условията на демокрация. Колко тъжна е тази картина! Не е чудно, че най-младите и най-перспективните хора напускат България! Д.Пр.) Каква ужасна перспектива за живота!

Не е чудно, че Бог поставил мантията на лидерството върху Исус Навин и Халев, а не върху негативно мислещите хора. Двамата били хора на вярата. Лидерите изпъкват по време на трудностите. Поради това не негодувайте срещу трудните времена. Не отписвайте тези дни, надявайки се, че ще дойде време, когато няма да имате проблеми в живота си. Точно в трудните времена вие се научавате на издръжливост. Изпитанията ви правят по-силни. Когато сте под напрежение, тогава имате най-голям шанс да повярвате в Бога и да откриете Неговата сила!

Хубаво и добре е да говорим колко е силна вярата ви в Бога, но кажете ми следното: какво правите, за да демонстрирате вярата си в Бога? Християнската вяра е нещо повече от простото съществуване и вярване. Тя е и работене и служене. Всъщност, християнската вяра е преди всичко работа и служение – даже в трудните времена! Знам, че ние живеем в нестабилен и несигурен свят. Знам колко е трудно е във времена като сегашните да не се тревожим и да не ставаме жертви на песимистични прогнози. Знам, че поради икономическата криза някои хора ще бъдат съкратени и ще останат без работа. Наясно съм с товара и напрежението, което опасността от безработица стоварва върху цялото ни общество и върху нашата църква. Знам, че някои от вас ще трябва да вземат решение кои хора и длъжности да бъдат съкратени. Други хора се тревожат, дали те и работното им място ще попаднат в списъка на съкратените.

Но позволете ми да ви напомня следното: Каквото и да се случи, Бог може да го използва. Ние сме хора на Бога. Ние принадлежим на Него, а не на някоя корпорация или международна фирма. Това тук е Божията църква! Нищо не може да потопи Неговата църква или да я унищожи: нито периоди на безработица, нито трудни времена, нито даже портите на ада! Ако не можете да разчитате на нищо друго, спомнете си, че Бог контролира бъдещето! Когато оставим бъдещето си под контрола на Бога, ние имаме само една надежда и едно обещание! В такива времена и когато са поставени под такова напрежение, от хората на Бога се очаква да продължават да вървят. Ние сме призвани да изживяваме мечтите, вървейки след Господа. Подобно на Ной и Авраам, на Моисей и Геденон, ние трябва да направим някои крачки на вярата, да тръгнем напред смело и да се стремим към великото и понякога – към това, което даже изглежда невъзможно, към неща, които вярваме, че Бог ни е призовал да вършим.

Не можем да чакаме да получим сигурност и гаранция, че всичко ще работи така, както на нас ви се иска. Ние трябва да рискуваме, ако наистина сме хора на вярата! Трябва да сме готови да заложим живота си в ръцете на Бога, защото вярваме, че с Бога всичко е възможно. Триста години преди раждането на Исус гръцкият учен Ератостен открил, че по време на пълнолуние в неговия град Кирен (в днешна Либия, Северна Африка), дървена пръчка, забита строго вертикално в земята, не хвърля никаква сянка. По-късно пак той открил, че на друго място, намиращо се на 500 мили разстояние от първото, в същият този момент подобна вертикално забита пръчка хвърля сянка с дължина 7 градуса. Причината за това била очевидна: земята била кръгла. И тъй като 7 градуса е приблизително 1/50 от 360 градуса и ако на всяко разстояние от 500 мили има по 7 градуса сянка, то тогава пълната обиколка на земята е около 25 000 мили (50 x 500 мили = 25 000 мили.) (Коментар: Дължината на обиколката на земята при екватора е 40000 км, точно колкото е изчислил Ератостен – 25000 мили x 1600 м. Д.Пр.)

Ератостен успял да изчисли пълната обиколка на земята с толкова голяма точност, която се различава само с няколко мили от сегашното измерване на обиколката на земята. 18 века по-късно Христофор Колумб отплавал отвъд хоризонта с цел да прекоси океана и да направи карта в района на Индия. Но се оказало, че

картите, по които се ръководел Колумб били грешни. Той си мислел, че обиколката на земята е само 18 000 мили, а това представлявало грешка от 7 000 мили. През октомври 1492, след като плавал почти една година, а не няколко седмици, както си мислел в началото, Колумб хвърлил котва край едни острови, които считал, че са близо до бреговете на Индия. Три пъти се връщал с надеждата да намери самата Индия и Ориента, но не успял. Лидерите – хората които гледат далеч напред – понякога правят грешки. Понякога те се провалят. Но те се провалят, защото искат да водят и поемат рискове, които никой друг не иска да поеме. Но днес ние **не възхваляваме** постиженията на **Ератостен** (*Коментар: Освен изчисляването на обиколката на земята, Ератостен пръв е въвел понятието „география,“ „меридианите,“ „паралелите“ и географската координатна система; той е открил, че земята се върти около ос, която е наклонена; той е изчислил, че всяка четвърта година трябва да е „високосна“ и да има по един допълнителен ден – 29 февруари; той е изчислил разстоянието от земята до луната и от земята до слънцето. Д.Пр.)*)

Днес почитаме **Колумб**, който е направил 4 плавания до Новия свят и е умрял през 1506 год. **без да има ни най-малка представа къде е бил.** (*Коментар: Според един виц когато е заминавал, Колумб приличал на комунистите - нито е знаел къде отива, нито е знаел къде е отишъл, нито е знаел какво е открил. Д.Пр.)*) А Ератостен е направил удивително точни изчисления, **но не е направил нищо с това, което е знаел.** Хората и църквите говорят много за потенциала. **Но кога най-после ще разберем, че между потенциала на един човек и неговото действително представяне няма никаква взаимна зависимост?** Много хора и църкви притежават невероятен потенциал, но никога не успяват да направят нещо с него. Това, което се цени, **е представянето.** **Хората, които стават велики лидери и църквите, които оказват значително влияние са тези хора и църкви, които успяват да правят нещо с шансовете, които им се предоставят!**

Забелязали ли сте как нашата църква се съживи през последните няколко седмици, след като говорихме за визионерството, за мечтаенето и се осмелихме да обновим увереността си, че Бог знае какво върши в нашата църква? Ние видяхме истината в старата притча пред очите си **„Там, където няма пророческо видение, народът отхвърля юздите (цари беззаконие), а там, където законите се спазват, хората са щастливи.“** (Пр.29:18 – мой превод) Т.е., ако не успяваме да живеем според мечтите и представите си, ние ще загинем. **Трябва да бъдем решени да се стремим към Божията мечта за нас, независимо от пречките по пътя ни!** Има само два начина да се провалим: единият е да не се опитваме да се стремим към Божията мечта за нас, а вторият – да престанем, да спрем да вървим по този път. В края си (Чис.13:30) текстът ни напомня, че поради Бога, ние нямаме основание да се страхуваме за утрешния ден.

Макс Лукадо (*Коментар: Превел съм няколко негови книги и една книга с проповеди. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.*) разказва една чудесна случка с 4-годишната му дъщеря Сара. Нейната любима игра била да скача в ръцете на татко си. Когато успее да види, че той се намира на правилното разстояние от нея – нито твърде близо, нито твърде далече, тя прикляка и след това се хвърля с цялото си тяло към него, като парашутист без парашут. Единствената ѝ надежда е, че баща ѝ ще успее да я хване. Ако той не успее, тя ще падне. Ако не я хване внимателно – ще я нараня. **Ако я забрави, тя ще падне на пода. Но тя въобще не се тревожела,** защото имала доверие в баща си. Четирите години, прекарани заедно с него я убедили, че той е надежден партньор. Поради това тя полетала във въздуха и той винаги успявал да я хване. Веднъж по-голямата сестра на Сара наблюдавала. Макс попитал Сара дали би искала да скочи към сестра си Андрея. Сара отказала, баща ѝ се опитал да я убеди, но тя отказала. Когато той я попитал защо не иска да скочи към сестра си, тя му отговорила: **„Аз скачам само в големи ръце.“** Ние не правим ли същото? Ако считаме, че ръцете са слаби, ние не скачаме. Ще скочим ли? Не се страхувайте. Скочете. Бог контролира бъдещето и ще ви хване. Той няма да позволи да паднете. На Бог можем да се доверяваме и няма нужда да се страхуваме!

Счупване на алабастрения съд

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Марк 14:3-9; Йоан 12:1-8

Моля ви да отворите Библиите си на евангелието на Марк, гл.14 и на Йоан, гл.12. Ще прочета две различни описания на познатата ви случка със счупването на алабастрения съд. Ще прочета тези две описания, защото всеки от авторите на евангелията я е видял от различен, специфичен само за него ъгъл. **Всеки от авторите говори за нещо, за което другият не споменава.** Ако двама или трима от вас напишат описание на днешната ни служба, всеки от тях ще включи в описанието си неща, които другите описания ще пропуснат. За да получите пълната представа за това, което се е случило, трябва да прочетете различните описания. Да прочетем описанията на Марк и Йоан за тази случка:

„И когато Той беше във Витания и седеше на трапезата в къщата на Симон Прокажения, дойде една жена, която имаше алабастрен съд с миро от чист и скъпоценен нард; и като счути съда, изля

мироту на главата Му. А имаше някои, които негодуваха и казваха помежду си: „Защо така се прахосва мироту? Защото това миро можеше да се продаде за повече от триста пенязя и парите да се раздадат на сиромасите. И те негодуваха против нея. Но Исус каза: Оставете я. Защо ѝ досаждаате? Тя извърши добро дело за Мен. Защото сиромасите всякога ще са между вас и когато искате, ще можете да им направите добро; но аз не винаги ще съм между вас. Тя извърши това, което можеше; тя предварително помаза тялото Ми за погребението. Истина ви казвам: Където и да се проповядва евангелието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и за това, което тя направи.“ (Марк 14:3-9)

„А шест дни преди Пасха Исус дойде във Витания, където беше Лазар, когото Той възкреси от мъртвите. Там му приготвиха вечеря и Марта прислужваше; а Лазар беше един от тези, които седяха с Него на трапезата. Тогава Мария, като взе един литър миро от чист и скъпоценен нард, помаза нозете на Исус и с косите си ги избърса, и къщата се изпълни с аромата на мироту. Но един от учениците Му, Юда Искариотски, който щеше да Го предаде, каза: „Защо не се продаде това миро за триста динария, за да се раздадат на сиромасите?“ А той каза това не защото го беше грижа за сиромасите, а защото беше крадец, и като държеше касата, вземаше от това, което пускаха в нея. Тогава Исус каза: Оставете я, понеже тя го е запазила за деня на погребението Ми. Сиромаси винаги ще се намират между вас, но аз няма всякога да съм между вас.“ (Йоан 12:1-8)

В Марк 14:6, 8-9 Исус казал: „Оставете я. Защо ѝ досаждаате? Тя извърши добро дело за Мен... Тя извърши това, което можеше; тя предварително помаза тялото Ми за погребението. Истина ви казвам: Където и да се проповядва евангелието по целия свят, ще се разказва за неин спомен и за това, което тя направи.“ Още докато бях в семинарията, аз бях поканен да служа като пастор в една църква в северната част на Далас. Тя не беше голяма църква и Неделното училище се посещаваше от около 200 човека. Заедно със семейството си аз се преместих от Форт Уорт в Далас, църквата ни купи къща и ми дадоха визитни картички, на които пишеше, че съм пастор в тази църква. Аз наистина бях горд. Това беше първата църква, в която ми плащаха за пълно работно време. Чувствах се като Симеон, който казал: „Господи, позволи на слугата ти да си замине, защото той видя Твоята слава“ (Лука 2:29). Аз наистина бях много горд поради тази църква. Един ден обядвах с един мой приятел-проповедник, който беше по-възрастен от мен и от доста време беше пастор на една голяма църква в Далас. Аз му разказах за моята църква и той се радваше, докато ме слушаше. После ми каза: „Рон, това е прекрасно, но някой ден Господ ще ти даде да бъдеш пастор в добра църква.“

Разбирате ли, той все едно, че ме заля с леген със студена вода. Аз си мислех, че моята църква беше добра! Разбира се, аз разбирах какво имаше предвид той. Той искаше да бъде милостив към мен и да ме окуражи. Той ме уверяваше, че някой ден Бог ще ми даде голяма църква. Според него това беше добрата църква. Никога не забравих това. През изминалите години установих, че повечето от нас разсъждават като този мой приятел. Ние имаме свойството да се превъзнасяме, което понякога отвращава Бога. Понякога нашите оценките са коренно противоположни на оценките на Бога. Според нас едно нещо е добро, ако то е голямо. Днес добрата църква е църква с голям размер, със значителен бюджет и с голям персонал. Но постепенно започвам да осъзнавам, че това, което е добро много рядко съвпада с онова, което хората считат, че е добро, а съвпада напълно с това, което Исус казва, че е добро. Оказва се, че нещата, които са високо ценени сред хората, понякога отвращават Бога. Оказва се, че нещата, които са отвратителни за Бога, понякога са високо ценени от хората.

Когато Мария счупила алабастрения съд, тя извършила милост за обществото. По онова време жените, особено в тази част на Израел, седели на заден план. Те никога не трябвало да привличат вниманието на хората към себе си. Но внезапно Мария прави нещо, което е толкова необичайно, което се различава от общоприетото и е такава грешка в общуването, че хората веднага започнали да мърморят против нея. Тя имала бутилка с много скъп парфюм на стойност около 50 сегашни долара, които се равняват на тогавашната едногодишна заплата на обикновен работник. Тя счупила бутилката и изляла парфюма върху краката и главата на Исус.

Хората веднага започнали да я критикуват. Юда казал, че това е прахосничество. Според него тя би могла да продаде парфюма и да раздаде парите на бедните. Всички казвали, че тя е направила ужасно нещо и би трябвало да се срамува от себе си. И те наистина били прави. Когато се замислите над това, ще установите, че стореното от нея е най-непрактичното и безсмислено нещо, което човек би могъл да направи. Според мен, ако тя беше помислила малко, ако се беше посъветвала с някои хора, които имат мъдрост за тези неща, тя не би направила това. Каква полза е имало от това нещо? Тя прахосала този парфюм. Чрез това не се постигнала някаква полза, никой не бил нахранен, никой не бил облечен чрез този акт, той бил изцяло безполезен. Хората са били прави да я критикуват.

Едва дочаках да чуя каква е оценката Господа за постъпката ѝ. Сигурен съм, че Той трябва да е бил изцяло объркан, когато това нещо е било извършено пред очите на толкова много хора. Но Исус казва нещо,

в което ми е трудно да повярвам. Той казал: „Оставете я, тя извърши добро дело за мен. Аз оценявам високо това, което направи тя. Никога няма да го забравя нито пък ще ви позволя и вие да го забравите. Където и да се проповядва това евангелие по целия свят, това, което направи тази жена ще бъде оценявано като паметник за нея.“ Мисля си, че заради оценката, която Исус му поставя, това дело трябва да бъде причислено към добрите дела на служението.

Спомням си за вдовицата, която дарила в храма последните си две лепти (Лука 21:1-4). Интересно е, че Исус е седял край кутията за даренията, когато хората са минавали и пускали в нея даренията си. Това ме подсеща да кажа на хората, които събират даренията в църквата да наблюдават кой човек по колко пари дарява. Чудя се, дали това ще доведе до увеличаване на даренията в църквата ни. Но Господ седял там и наблюдавал какво даряват и може би поради това, някои хора дарявали значителни суми. Но ето че дошла една вдовица. Тук искам да кажа, че когато Библията иска да посочи някой, който в онова време е живеел в крайна бедност и лишения, **това е била вдовицата**. Тя пунала в кутията 2 лепти, което според мен се равнява на 5 цента според днешния ни стандарт. Удивителното е, че Исус казал, че тя е дала повече от всички други хора, взети заедно.

Как ли Исус би оценил това, което правим ние сега? Често си мисля, че ще е доста интересно, ако Господ се покаже физически в нашите служби. Тогава ние бихме могли да попитаме: „Господи, какво си мислиш за това, което правим тук?“ Понякога след службата ние излизаме от църквата с впечатлението, че службата е била прекрасна и че проповедта е била чудесна. Понякога ми се иска да кажа: „Господи, какво си мислиш за това?“ Но не съм сигурен дали наистина искам да науча какво казва Исус за това, което правим. С това искам да ви кажа, **че критерият, според който Исус ще бъде оценява живота на всеки от нас не съвпада нито със собствения ни критерий, нито с критерият, според който ни оценяват другите хора**. Каква оценка ще ни постави Исус? С цялото си сърце аз искам да получа одобрението на Исус. Искам Господ да каже за мен: „Той извърши добро дело за мен. Аз оценявам високо това, което направи той. Никога няма да го забравя нито пък ще ви позволя и вие да го забравите.“

Искам да ви кажа как можете да получите такава похвала от Господа. Какво трябва да правя аз като ученик на Исус, с цел той да може да ми каже същото, което е казал за Мария? Кой са нещата, които са харесвани от Исус? Понякога ние считаме, че е почти невъзможно да направим нещо, което да му хареса. Колко много трябва да работя? Докъде трябва да стигна? Колко голяма жертва трябва да направя, за да може Господа да каже: „Доволен съм от това, което направи и никога няма да го забравя.“ Ще ви предложи три кратки твърдения, които Исус е казал. Убеден съм, че в тях ще намерите това нужните ви критерии, за да получите одобрението и похвалата на Господа.

1. Правете това, което можете. Кой са отличителните черти на добрата служба? Какво означава да си добър проповедник или дякон, или учител в Неделното училище, или добър член на църквата? Исус казва: „Прави това, което можеш.“ Той е харесал това, което е направила Мария и казал: „Оставете я, тя направи добро дело за мен.“ Вижте ст.8: „*Тя извърши това, което можеше.*“ Това е било достатъчно, за да бъде харесано от Господа. Другите хора считали, че тя тя не е направила нещо голямо. Аз също не съм много впечатлен от постъпката ѝ. Нещо повече, това ми прилича на пълно прахосване на пари и време. **Но Исус казал: „Аз съм доволен от нея.“** Според вас стореното от нея може да не е било нещо голямо, но тя е направила това, което е било в кръга на възможностите ѝ. Исус казал: „Аз не оценявам хората по обема на това, което вършат или според това, което правят. Аз ги оценявам според това, **как са се възползвали от възможностите, с които са разполагали.** Правете това, което можете. Спомнете ли си, че в Йоан 11 Лазар бил съживен? В гл.12 Йоан много грижливо споменава, че и Лазар е бил в стаята, и че Марта е сервира. Мисля си, че нещата са се случили по следния начин: след съживяването на Лазар всички се събрали да приятелска служба или на служба на възхвала, или на празнуване. Нали не се съмнявате, че Мария и Марта са били препълнени с обич и благодарност към Исус заради това, което е направил? Марта искала да даде израз на благодарността си и на обичта в сърцето си заради това, което Господ бил направил.

Разбира се, на Марта ѝ е било много лесно да направи това, защото тя е била от този вид хора, които са всестранно надарени и способни. Всеки път, когато видите Марта, тя е в кухнята; тя сервира. В представите ви Марта е високо ефективна жена. А Мария никога не е в кухнята. Според мен Мария е била мислителка, а не готвачка. Но точно на Марта ѝ е било лесно да демонстрира обичта си заради това, което Исус бил направил. Тя служела в кухнята. Според мен Мария е била по-малката сестра, защото Лука използва израза „къщата на Марта.“ Очевидно Мария е била по-малката сестра, която е живяла в сянката на по-голямата си сестра. Представям си, че където и да отидела тя, хората говорели колко прекрасна и работлива е Марта.

А в текста виждам, как Мария седи в стаята и сърцето и е изпълнено със същата обич и благодарност като обичта и благодарността на Марта. Мария гледа съживения Лазар, който отново е член на семейството им. Гледа Исус и си казва: „Трябва да направя нещо. Но какво да направя?“ Представям си, че много пъти тя

е била смушавана от сръчността на Марта и ѝ е завиждала. Сигурно си е казвала: „Иска ми се и аз да можех да направя нещо.“ Приятели, разберете, **обичта трябва по някакъв начин да се изяви**. Служенето на Господа е израз на благодарността, която прелива от сърцето заради това, което Той е направил за нас. Внезапно Мария си спомнила за алабастрения съд. Нито един изследовател на Библията не е успял да даде отговор на въпроса по какъв начин тя е успяла да придобие тази толкова скъпа вещ. Много необичайно е жена с нейното обществено положение да притежава алабастрен съд със скъп парфюм. Но тя го е притежавала и вероятно го е пазела за деня на сватбата си или пък като някаква сигурност за старините ѝ. **То е било единственото ѝ съкровище**.

Тя го взела и пред очите на всички присъстващи в стаята приближила до Исус. За нея Исус е този, който е съживил брат ѝ. Коленичила пред краката му, счупила алабастрения съд със скъпия парфюм и го изляла върху главата на Исус. А Исус казал: „Харесва ми това, което направи тя, защото тя направи това, което можеше да направи.“ Разбирате ли, единственото, което Бог е изискал от Мария, е било тя да му предостави първото място в живота си. **Господ не иска нещо повече от вас, а само да му предоставите първото място в живота си**. Направете това, което можете да направите. Знам, че в съвременното християнство ние величаем хората, които имат изобилие от способности и таланти. Убеден съм, че огромното мнозинство от християните всяка неделя седят в църквата и гледат към „звездите.“ Но ако не сме внимателни, това ще убие църквата. Мнозинството от вярващите седят по местата си и си казват: „Аз не мога да направя нищо. Ако можех да пея като този човек, или да свиря на пиано като онзи, или да говоря като другия, но аз не мога да правя нищо.“

Единственото нещо, което Бог очаква да направите е това, което вие можете да направите. Може би си казвате: „**Но това не е много**.“ **Оставете Исус да преценява това**. След като прекарал 40 години в неизвестност като овчар в пустинята, лишен от всичките си обществени постове и привилегии, Моисей чул Бог да му казва: „Моисей, какво е това в ръката ти?“ Той му отговорил: „Господи, това е просто тояга, която не струва нищо.“ Давид отишъл да се бие срещу Голиат, въоръжен само с една прашка и 5 гладки камъни. Вдовицата, чийто мъж я оставил с големи неплатени дългове и заемодавците се готвели да отнемат синовете ѝ и да ги продадат като роби заради неплатените дългове, отишла при пророка Елисей и му разказала за нещастieto си. Той ѝ казал: „С какво разполагаш? Има глад в страната и ние трябва да предложим на хората нещо, което можем да превърнем в пари, за да платиш дълговете си. Какво имаш у дома си, което можем да продадем.“ Тя отговорила: „Слугинята ти няма нищо у дома си, освен един съд със зехтин.“ Тя си спомнила за този съд след като се позамислила и го споменала почти засрамена, защото този зехтин не струвал почти нищо. А Елисей ѝ казал: „Ще ти кажа какво да направиш. Кажете на синовете си да отидат в съседите и да вземат на заем някои празни съдове. Харесва ми начинът, по който тази случка е преведена в „Крал Джордж“ варианта на превод на Библията, където се казва: „**и им кажи да вземат много празни съдове**.“ Кое то означава да донесат огромно количество празни съдове. Вие знаете какво се е случило (виж 4Ц.4:1-7). **Те започнали да пълнят съдовете, налели достатъчно зехтин, продали го и със получените пари изплатили дълговете си и живели до края на гладния период**.

Какво имате у дома си? Нищо, чакай, спомних си, имам само една малка бутилка със зехтин. Андрей отишъл при Исус, когато тълпа от 5000 мъже плюс жените и децата им прималявали от горещината, от умората и от глада, и му казал: „**Едно момче сред тях има няколко рибки и малко хляб, но с тях не може да бъде нахранена тази огромна тълпа**.“ Някога попадали ли сте и вие в подобна безизходица? **Тогава правете това, което можете**. Когато бях малък, в периода преди Рождество двамата с брат ми винаги отивахме при баща ни и го молахме да ни даде пари, за да му купим подарък. Той ни даваше 5, 7 или 8 долара. Винаги ходехме в един и същ магазин и му купувахме лула. Не знам защо му купувахме лула, защото баща ни не пушеше с лула. Всяка година му купувахме лула, опаковахме я и поставяхме една картичка на която пишеше: „На тате, от Бари и Рон.“ Никога не ни хрумна, че това беше доста странен подарък, защото ние му го купувахме с неговите пари. **Сутринта на Рождество ние гордо му го подарявахме. Тате, ето подаръка, който ти купихме с твоите пари**.

Никога не споменавахме за това, че подаръка е купен с неговите пари. Никога не си дойде на ум колко смешно е това до момента, в който собствените ми деца не започнаха да идват при мен преди Рождество, когато имаха нужда от пари, за да ми купят подарък. Знаете ли какво правим сутринта на Рождество? **Просто връщаме обратно на нашия Баща това, което той ни е дал**. Баща ми никога не се разочарова от подаръка, който му давахме. Защо? **Защото той никога не очакваше да получи от нас повече, отколкото ни беше дал**.

В това отношение целият ми християнски живот и християнската ми служба **е просто моето връщане на Бога на това, което той ми е дал**. Поради това аз мога да кажа: „Господи, искам каквото искаш от нас, стига да ни даваш това, което искаш.“ Бог никога няма да изиска от нас повече, отколкото ни дава **и винаги**

ще ни дава точно толкова, колкото изисква от нас. Правете това, което можете, въпреки че то може да ви изглежда по-малко, отколкото искате.

Предполагам мнозина от вас знаят, че най-голямата част от моето служение бяха проповедите, записани на магнетофон. И това даже не беше моя идея. Уверявам ви, че буквално всяка възможност, която Бог отвори пред мен беше отворена чрез това служение с магнетофонните записи. **Те се разпространяват по целия свят.** Това е удивително и едновременно смешно, защото преди години, когато за пръв път чух гласа си записан на магнетофон, аз почти бях решен да се откажа. **Записът беше ужасен.**

Аз съм роден в Оклахома, израсъл съм в Арканзас и живея в Тексас. Когато съберете тези три неща на едно място, вие ще получите доста изразен носов начин на говорене. Аз винаги съм говорил носово, понеже имам много дълъг език. Забравих как лекарите наричат това, но мога да докосна върха на носа си с езика си. Спомням си, че преди години като пастор в продължение на месеци се учех да произнасям думата *phenomenon* - „феномен, явление.“ Много ми е трудно да усвоявам правилното произношение на думите. И до ден днешен отказвам да слушам един от магнетофонните си записи, защото той много ме обезкуражава. Ужасен е. Никога не съм харесвал гласа си и когато за пръв път дойдох като пастор, аз се опитах да го променя. Опитвах се да говоря по-гърлено. В продължение на месеци гласът ми звучеше като пресипнал. Отидох при един лекар и той ме посъветва да отида при логопед, който да ме научи как да говоря. Отидох в една клиника и те ме подложиха на един тест. След това го прослушаха **и ми казаха, че всеки човек си има определен от природата му начин на говорене и ако не говоря по моя природен начин, има опасност да скъсам гласните си струни.**

Това просто ме покоси. Никога няма да забравя първия път, когато през 1972 чух как говори Адриан Роджърс. Грях е мъж да има толкова красив глас. Той е невероятен. Искаше ми се да отида някъде навън и да си прережа гърлото. **Но после ми хрумна нещо по-добро – да прережа неговото гърло.** Преди няколко години бях в Аризона. Там срещнах един мъж, който се оказа, че е от Калифорния и работи в телевизията и радиото. Той ми каза: „Знаеш ли, че ти имаш идеален глас за записи на магнетофонни касети. По рождение гласът ти е перфектен за тази цел. Ако гласът ти беше по-нисък и по-дълбок (което беше моята представа за добър глас), той няма да е подходящ за магнетофонни записи. Твоят глас е толкова силен, че ако пусна касетата ти на магнетофона в кухнята, той ще се чува в цялата къща.“ **След този разговор се прибрах в стаята си и през цялата вечер благодарих на Господа за дара, който ми е дал.** Според мен Господ е знаел какво прави. Много години преди този разговор Господ е знаел, че едно от нещата, което Той иска да правя в моето служение е записване на проповеди на магнетофонни ленти, поради което ми даде такъв вид глас, от който се нуждаех за тази работа. **Вие просто правете това, което можете и което ви приляга.** Може би си мислите, че не можете да направите много. Оставете Исус да решава това. Та нали всички хора, които са наблюдавали какво е направила Мария на Исус са си мислели, че тя е постъпила лошо и безсмислено е пропиляла скъпия парфюм, но оценката на Исус е била точно обратната. Правете това, което можете.

2. Правете възможно най-много, не пестете. Исус казал, че Мария е направила това, което е могла. Така той казва, че **тя не само е направила единственото нещо, което е могла, а е направила и всичко, което е могла.** Правете това, което можете, но се старайте да е възможно най-много. Библията казва, че Мария е счупила бутилката с парфюма и след това е изляла цялото ѝ съдържание върху Исус. Тя не е взела някаква измерителна лъжичка с която да измери няколко капки, което от човешката гледна точка е най-разумно и практично. Сигурно в главата и е минала мисълта, че нещата в живота ѝ могат да се влошат и че тя не винаги ще бъде млада, че има нужда от някаква сигурност за старини. Но тя отхвърлила тази мисъл.

Любовта винаги е разточителна. Мария не запазила нито една капка от парфюма в алабастрения съд. Ще ви задам един въпрос. Има ли останали някакви капки във вашите алабастрени съдове? Ще кажете: „Аз се молих.“ „Добре, но победихте ли? Ще кажете: „Аз направих нещо.“ „Добре, но направихте ли всичко, което можете да направите?“ **Убеден съм, че Бог не ме оценява въз основа на това, което аз съм направил, а въз основа на това, което бих могъл да направя.** **Не въз основа на това, което съм станал, а въз основа на това, което бих могъл да стана, ако бях използвал всички шансове в живота си, които Бог ми е дал.** Трябва да призная, че най-големият грях в живота ми е, че не съм направил всичко, което съм можел да направя. Толкова е лесно човек да се задоволи с това, което е постигнал и да каже, че е достатъчно. Не, не е достатъчно. Дали Исус е доволен? Един мой професор в семинарията ми казваше, че най-лесното място на света човек да бъде мързелив, е да бъде пастор. Той казваше: „Това е така, защото пасторът не е длъжен да става рано и да отива на работа и никой не му казва кога да отиде на работа и наистина няма начин, чрез който да се оцени дали той работи добре или не. **Вие трябва сами да се дисциплинирате. Човек най-лесно се отдава на мързел, когато работи в църква.**“ Знам това от собствения си опит, независимо дали става въпрос за платен персонал на църквата или за учители в Неделното училище – ние просто се задоволяваме с малкото. Просто да сме там в неделя сутринта. Не е важно дали дали наистина сте се молили и подготвили

добре за урока си в Неделното училище. Достатъчно е хората да са доволни. Но истината е, че това не е достатъчно. Важното е, дали Исус е доволен. Работете, не се пестете.

3. Правете сега това, което можете. Исус казал: „*Оставете я. Защо ѝ досаждаме?...Тя извърши това, което можеше.*“ А след това казал нещо много необичайно: „*Тя предварително помаза тялото Ми за погребението.*“ Не е ли интересно това? Исус не е умрял и не дава признаци, че е болен. Все едно аз да кажа на Чък, който влезе тук няколко минути след началото на службата: „Чък, иди и си купи ковчег.“ А той би ми отговорил: „Е, аз предпочитам да си купя костюм.“ Защо Исус е казал, че Мария предварително го е помазала за погребението? Една седмица след това Исус умрял. Представете си, че рано сутринта на първия Великден наблюдавате скришом гробницата и забелязвате фигурите на няколко жени, които идват по пътеката към гробницата. Тогава излизате от скривалището си и ги попитате: „Къде отивате?“ и те ви отговорят, че отиват при гроба на Йосиф от Ариматея, където е погребан Исус. Жените носят аромати, парфюми и миро за погребение. Когато Господ умрял, римските войници го охранявали и не позволили на никой да се доближи до тялото му, защото имало слух, че някой ще се опита да открадне трупа му, поради което той не бил помазан за погребение. Поради това жените тръгнали към гроба тази сутрин с надеждата, че ще успеят да убедят войниците да им позволят да влязат в гробницата, защото не е правилно Исус да бъде погребан, без да е помазан. След това жените продължават към гробницата и вие решавате да отидете заедно с тях. Скоро стигате пред входа на гробницата. Не е нужно да молите войниците да претърколят встрани камъка от входа ѝ, защото вие ясно виждате, че камъкът вече е преместен от мястото му. Влизате заедно с жените вътре и виждате, че там няма никой. Исус е изчезнал. Но жените са донесли аромати, за да го помажат. Твърде късно. Трябваше да направите това предната седмица. **За мен интересното нещо е, че ако Мария не беше го помазала, тялото му никога нямаше да бъде помазано за погребението.**

Исус е знаел това. Приятели, **каквото трябва да правите, правете го СЕГА.** Защото нали разбирате, че следващата седмица може да е твърде късно. А и в известен смисъл ние точно това правим – подготвяме хората за умиране. Нали точно това правим ние? Знаем, че ние ги подготвяме и да живеят, но **човек не е истински готов да живее, ако не е готов да умре.** Вие казвате: „Добре, аз ще се подготвя да умра, когато му дойде времето, но сега не искам да повдигам този въпрос. Ще чакам.“ Обаче така може да се окаже, че ще намесата ви ще е закъсняла. Заинтригуван съм от това, че **Исус е казал, че Мария е подготвила тялото му за погребение. Това е било неговото тълкувание на стореното от Мария.** Според мен тя е била изненадана от тези думи на Исус. Според мен тя не е отишла преднамерено и съзнателно да помаже тялото на Исус за погребението му. Тя не е знаела, че следващата седмица той ще умре. Исус казал: „Оставете я. Тя помаза тялото ми за погребението.“

Това ме учи, **че понякога, когато правим точно това, което Исус ни е казал да правим, ние всъщност не разбираме смисъла** на това, което правим. Мария не е имала никаква представа за голямото значение на това, което е направила. В нейните очи това е изглеждало като някакъв глупав, смешен и неразумен акт. Но зад този прост акт на подчинение се е намирал истинският смисъл. Приятели, ще ви кажа, че за много от нещата, които Бог ни кара да правим, ние нямаме никаква представа за смисъла на това, което правим. **Скрит зад този акт на просто подчинение се намира онзи смисъл и значение, които единствено Бог знае.** Мисля си, че някой ден, когато застанем в неговото присъствие и той ни разкрие всички неща, ние ще бъдем изключително изненадани от последиците от най-простите неща, които сме направили.

Аз имам един много добър приятел, който се казва Пол Цика. За пръв път се срещнах с него през 1973, когато проповядвах пред една малко Библейско събрание в Арчър сити. Проповядвах късно вечерта в събота и след това трябваше да се върна тук и да докарам Менли Бийсли, който на следващия ден щеше да проповядва в нашата църква. След края на събранието закарах Бийсли в къщата на пастора, където беше отседнал, за да си прибере нещата. Седях отвън пред къщата в колата, навън валеше като из ведро, а Бийсли си стягаше багажа в къщата. Докато чаках, някой почука на прозореца на колата. Отворих вратата и видях един мъж, когото не познавах и никога не бях виждал. Той ме попита къде е Бийсли. Аз му казах, че той е в къщата на пастора. Тогава мъжът ме попита дали бих му предал тези неща и ми подаде един чифт обувки. Но това не бяха просто обувки, **това бяха обувките, които мъжът носеше.** Той ги събу и ги остави на задната седалка. Попитах го как се казва, но той ми каза, че това не е важно и си замина. После Бийсли влезе в колата и аз му разказах какво се случи: **как някакъв човек дойде и ми каза, че Бог му казал да даде обувките си на Бийсли. Това бяха чисто нови обувки от висококачествена кожа,** размер 8Д. Бийсли ми каза, че той не носи този номер обувки, но аз му отговорих, че те са негови.

След време, когато се запознах с Пол Цика, той ми обясни тази история. Тогава той, жител на Бруклин, в Ню Йорк, току-що станал християнин. Той беше застрахователен агент. Бог го спасил и го призовал да проповядва. Няма каквото образование. Единствено бил завършил гимназия и нищо повече. Поради това започнал да се опитва да слуша хора, които според него щели да му помогнат. Той се възхищаваше от Бийсли. Каза ми, че винаги сядал на първия ред, когато проповядвал Бийсли и внезапно

един ден се оказал там с един чисто нов чифт обувки. По това време току-що бил напуснал работата си. Те нямали никакви пари, а жена му тъкмо му била купила тези нови обувки и той ги обул. Седял на първия ред по време на проповедта на Бийсли и Бог му казал да даде обувките си на Бийсли. Той ми разказа: „Седях там. Погледнах краката на Бийсли и разбрах, че той не можеше да носи обувки с размер 8Д. Тогава казах: „Господи, той не носи този номер обувки. Те са чисто нови. Моята жена ги купи за мен. Те са подарък от жена ми.“ А Бог ми каза: „**Аз искам той да има тези обувки.**“

Прогоних това от главата си, защото това му се сторило много нелепо и невероятно. След службата се качих в колата на един приятел и тръгнахме. Но когато минахме покрай къщата на пастора, Бог ми каза: „**Дай му обувките.**“ Тогава казах на приятеля ми да спре колата, отидох до твоята кола и ти дадох обувките. После се върнах в колата на приятеля си. Той ме попита: „Къде са ти обувките?“ А аз му казах: „Не ми задавай никакви въпроси.“ После се прибрах у дома и моята жена ме попита: „Къде са ти обувките?“ Отговорих ѝ: „Скъпа, ти никога няма да повярваш в това.“

Няколко години по-късно Пол Цика се срещнал с Бийсли във фойето на един хотел във Форт Уорт по време на една евангелистка конференция. Бийсли го поканил на обяд. По време на обяда Пол му разказал за себе си и какво се опитва да прави – да се научи да служи и как да вярва на Бога. Бийсли му казал: „В момента търся човек за да пътува с мен и да бъде с мен, нещо като стажант.“ Пол веднага потвърдил, че е готов да работи с него. После Бийсли казал: „Аз търся един млад мъж и когато го намеря, Бог ми каза, че той ще е мъжът, който трябва да работи с мен и да пътува с мен.“ Пол казал: „Добре, кой е мъжът, когото търсите?“ Бийсли отговорил, че не знае кой е този мъж, но преди 2-3 години бил в Арчър сити и някакъв мъж, когото не познавал, донесъл и оставил за него един чифт обувки, които Бог му бил казал да му даде. Това били обувки от висококачествена кожа, размер 8Д. Той му казал: „Нямам никаква представа какво трябва да направя с тях. Не мога да ги нося и не знам защо въобще някой ще ми дава чифт обувки. Същата вечер, след проповедта ми, на която присъстваха Рон Оуенс (*известен поет и музикант, водач на християнски хваления Д.Пр.*) и жена му Пат, след края на службата Пат дойде при олтара и започна да се моли. Разговарях с нея и тя ми каза, че може да ми прозвучи глупаво, но Рон току-що си купил нов костюм **в някакъв цвят и се нуждае от някакви обувки, за да го облече.** По някаква причина Пат си помислила, че Бог ще ги снабди с този чифт обувки. И знаеш ли от кой размер обувки се нуждаеше Рон – **точно 8Д и със същия цвят.**“ След като свършил, Пол му казал: „**Братко Бийсли, ти няма да повярваш в това, но аз съм мъжът, който ти даде обувките.**“ Нали разбирате, че ако Пол Цика не беше взел алабастрения съд и не беше го счупил в онази вечер, защото му се е струвало глупаво и нелепо, **нямаше да се случат две, всъщност три неща.** Рон нямаше да има чифт обувки. Пат нямаше да се изпита радостта от вярата в Бога. А Пол никога нямаше да може да пътува с Бийсли и да се учи от него. С тази история искам да ви кажа, че ние никога не знаем истинското значение на това, което правим. Вие никога не знаете това значение.

Причината, поради която прочетохме двете описания в евангелията е, **че Марк е казал, че Мария е помазала главата на Исус, а Йоан казва, че тя е помазала краката му.** Кое от двете е вярното? Или тя е помазала както главата, така и краката (което вероятно се е случило), или тя е помазала главата му и капчици от парфюма са потекли надолу и са стигнали до тялото му. Както и да е, тя е помазала краката му. Когато тя коленичила пред него, Йоан разказва, че тя е направила нещо. Тя видяла, че скъпоценният парфюм потича от краката на Исус на пода. В бързината си тя не предвидила това и не взела кърпа със себе си. Внезапно се пресегнала през рамото си, хванала дългата си черна коса, която е била толкова обичайна за жените по онова време и я използвала като кърпа за да забърше парфюма по краката на Исус. Нещо се случило. Библията казва, че когато тя направила това, стаята се изпълнила с аромата на парфюма. След като изтрила краката на Исус с косата си, **сега аромата на Исус вече бил и върху нея.** Това, което тя изляла върху Исус, внезапно се върнало обратно при нея и сега тя ухаела като Господа. С това искам да ви кажа, че **каквото излеете върху Исус, то винаги се връща обратно при вас.** Вие можете да познаете кога сте близо до хора, които са излели живота си върху Исус, защото от тях винаги се излъчва определен аромат, който е специфичен за Исус.

Тази есен двамата с жена ми бяхме в Англия на една традиционна ежегодна среща на християни, на която присъстваха около 6000 човека. Вечер проповядвах аз, а сутрин проповядваше д-р Стефан Олфорд. Целият четвъртък беше посветен на мисионерите. На сцената излизаха много мисионери да разказват за преживяванията си и нямаше проповеди. В този ден двамата с жена ми седяхме на сцената заедно с д-р Олфорд и жена му. Един от хората, които излезе за да говори, беше мисионер който никога не познаваше. Той каза: „В продължение на 25 години служих на Господа като мисионер в Етиопия. Преди 27 години посетих една сбирка на християни в Кесуик, в Англия и тогава станах християнин. Знаех, че съм спасен, но не бях мислил какво ще правя с живота си. Бях бизнесмен и въобще не бях мислил да служа на Господа. Тогава, пак беше четвъртък и времето пак беше посветено само на мисионерите, един мъж стана да проповядва и проповядва толкова мощно послание за мисионерите и за посветеността на живота, че Бог

говори в сърцето ми. За пръв път разбрах, че аз не принадлежа на себе си, а че съм купен с цена.“ Когато проповедта свършила и проповедникът отправил покана, този мъж станал от мястото си **и същата нощ, преди 27 години посветил живота си в служба на Бога като мисионер.**

Той продължи: „През следващите 25 години аз му служих в Етиопия. До сега не бях имал шанса да благодаря на този проповедник за проповедта, която проповядва преди 27 години. Сега му благодаря. След това мъжът се обърна, дойде при д-р Олфорд, стисна му ръката и каза: „**Д-р Олфорд, искам да ви благодаря за проповедта, която проповядвахте преди 27 години.**“

Приятели, трябва да ви кажа, че цялата зала се изпълни с аромата на този парфюм. Това, което излеете върху Исус, ще се върне обратно при вас. Исус казва следното: „Правете това, което можете, правете колкото се може повече и го правете сега, в момента.

Събуждащият призив на Бога

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Мих.1:1-9

Искам да видим какво има да каже Бог чрез своя пророк Михей. На иврит **името Михей означава „Кой е като Бог?“** В пророчеството си Михей ни дава редица мимолетни описания на образа на Бога. Нека да прочетем откъса от Мих.1:1-9: „*Господното слово, което дойде към моресетеца Михей в дните на юдейските царе Йотам, Ахаз и Езекия, което той чу във видение за Самария и Йерусалим. Слушайте, всички племена, и ти, земьо, и всичко, което има в теб; и нека Господ Йехова бъде свидетел против вас, Господ от святия Си храм. Защото, ето, Господ излиза от мястото Си и като слезе, ще стъпи на земните височини. Планините ще се стопят под Него и долините ще се разпукнат като восък пред огъня и като води, които се изливат по стръмнина. Поради нечестията на Яков е всичко това и поради греховете на Израилевия дом. Кое е нечестията на Яков? Не е ли Самария? И кои са високите места на Юдея? Не е ли Йерусалим?* (Тук ще се спра за малко...**Самария е била столицата на Северното царство Израел. Йерусалим е бил столицата на Южното царство Юда, което понякога е наричано Яков.** Това е послание, насочено и отнасящо се до тези две столици **и това е осъждащо послание**, поради това, което се е случвало в тези два града.) *Затова ще направя Самария като грамада камъни в нива, място за садене на лозе; ще изсия камъните ѝ в долината и ще оголя основите ѝ. Всичките ѝ ваяни идоли ще бъдат изпотрошени, всичките, дадени ѝ в заплата, ще бъдат изгорени в огън. Да! Всичките ѝ идоли ще погубя; защото ги е събрала като заплата за блудство и като заплата за блудство ще се върнат. Затова ще ридая и ще плача, ще ходя съблечен и гол; ще вия като чакалите и ще жалея като цираусите. Защото раната ѝ е неизцелима, тъй като дойде и до Юда, стигна до портата на народа Ми, до Йерусалим.*“

Чуйте една притча за живота. По пътя тичал мъж, който бил преследван от мечка. Той бягал, за да не бъде хванат от мечката, но мечката го настигала. Докато бягал, мъжът забелязал един кладенец и в отчаянието си скочил вътре в него, за да не бъде хванат от мечката. Когато паднал на дъното на кладенеца, мъжът видял една гърмяща змия, свита на кълбо и готова да го ухапе. Мъжът обезумяло се вкопчил в стените на кладенеца, сграбчил един клон, който растял в стената и увиснал на него. Докато висял на клона, мъжът видял, че на отвора на кладенеца седяла мечката, готова да го изяде, а долу го очаквала змията за да ухапе, а той виси на клона между тези две възможности. После забелязал, че на клона има две мишки – черна и бяла. И те гризели клона и с постепенно го изтънявали, така че клонът скоро щял да се счупи. Докато висял в това безизходно положение, мъжът забелязал, че на едно от листенцата на клона имало две капки мед, протегнал се и ги облизал с езика си.

Искате ли да чуete тълкуванието на тази притча? **Ние с вас сме бягащият мъж.** Мечката, която го преследвала, **са греховете ни.** Кладенецът, в който скочил мъжа **е реалността, живота, такъв, какъвто е.** Гърмящата змия на дъното на кладенеца **е Божият съд**, пред който ще застане всеки човек. Клонът, на който е увиснал мъжът са броят на дните, които са ни останали да живеем. Черната мишка е нощта, а бялата мишка е денят. С изминаването на всеки ден и всяка нощ живота ви става все по-кратък и вие все повече се доближавате до Божия съд. Двете капки мед върху листенцето са олицетворение на всичко останало в този свят: всички удоволствия и притежания, всички занимания и наклонности, въобще всичко, което е на този свят. **Следователно всеки, който се намира в това положение и казва, че живота трябва да бъде живян заради тези две капки мед, е глупак.**

Но въпреки това, **по този начин живеят повечето хора: все едно че в миналото си не са извършвали грехове, все едно че в бъдещето не ги очаква осъждане заради техния провал, все едно че животът им ежедневно не се скъсява все повече и повече и че целият смисъл на живота се заключава в двете капки мед.** Библията казва, че за човека е определено веднъж да умре и след това да бъде съден. **В този живот няма**

нищо по-сигурно от този съд! Няма нищо по-сигурно от факта, че Бог е Авторът на човешката история и че Той е създал времето и че времето свършва в определения от Бога момент. Тези неща няма да останат вечно такива, каквито са сега. Този свят няма вечно да е такъв, какъвто е сега. Така както е имал начало, този свят ще има и край. И когато дойде този край, ще има Божий съд.

Във 2Пет. се казва, че хората, които живеят така, все едно че нещата винаги ще бъдат така, както са сега и че няма да се променят, тези хора са глупаци. Няма нищо по-сигурно от съда на Бога. Това е основната тема на книгата Михей. Още в самото ѝ начало вие ще забележите, че той говори за видение, което е имал за хората на Бога: за Самария, столицата на Северното царство Израел и за Йерусалим, столицата на Южното царство Юда.

В Мих.1:2 се казва: „*Слушайте, всички племена, и ти, земя, и всичко, което има в теб; и нека Господ Йехова бъде свидетел против вас, Господ от святия Си храм.*“ Тук Михей отправя покана към всички народи, към всички нееврейски и невярващи народи да заемат предните места сред публиката и да гледат предварителното представление на предстоящата атракция. Тази предстояща атракция, е Божият съд над собствените Му хора. С други думи Михей казва: „Наближава Божият съд над собствените Му хора и аз искам всички народи на земята да заемат предните места сред публиката и да наблюдават този съд, защото това ще се случи и на вас, ако не се покаете.“ По същността си този откъс от Библията е събуждащият призив към хората на Бога да започнат да приемат сериозно нещата и да осмислят това, което ще направи Бог – Той ще дойде да съди хората.

В тази първа глава Михей обрисова една ужасна картина. Вижте ст.3 и 4: „*Защото, ето, Господ излиза от мястото Си и като слезе, ще стъпи на земните височини. Планините ще се стопят под Него и долините ще се разпукнат като восък пред огъня и като води, които се изливат по стръмнина.*“ Михей казва, че няма нищо по-сигурно от това, че този съд е предстоящ и това няма да се случи в неопределеното бъдеще, а съдът всъщност вече е започнал. Той използва думата „ето,“ като обяснение, все едно че казва: „човече, ти ще трябва да видиш това, това е нещо, което никога не си виждал, няма друго подобно на това нещо, виж Бог излизащ от светия Си храм и слизащ долу, при нас.“ Думите „излизащ“ и „слизащ“ означават, че Той постоянно слиза долу. Той няма да седи на небето до последния ден и после ще дойде да съди. Михей се опитва да обясни на хората, че ще има краен ден на Божият съд, но това просто ще бъде последното заседание на съда, а съда работи и сега, в този момент, че сега Бог работи в делата на хората и на народите и че Той постоянно отсъжда, даже сега, в този миг. Бог идва за да съди хората и ние трябва да се събудим за факта, че сега, в този момент, Бог е Бог, който съди.

Интересно е, че Михей използва изразите „святия Си храм“ и „мястото Си,“ което означава място на пребиваване. В Стария Завет „място на пребиваване“ винаги означава „място на милостта, седалище на милостта.“ И сега внимавайте в следното. Михей казва, че се случва нещо ужасно и то се изразява в това, че Бог, който е Бог на милостта, повече не може да понася поведението на хората и става от мястото Си, и слиза долу, и тук Михей използва военният термин „тъпча, стъпквам“ планините, които в Библията са символ на най-неподвижните неща, които Бог е създал, и планините се разтопяват и потичат като вода. Това е ужасна картина, която Михей иска да бъде видяна от всеки човек, защото този Бог, за когото вярваме, че е Бог на милостта, но се оказва, че търпението му се е изчерпало и Той вече не е Бог, който просто ще седи безучастно, докато се случва този грях. Бог става от мястото на милостта и слиза долу на земята, за да съди.

Искам да ви кажа 3 неща, които според мен ни казва Бог чрез Михей и ние трябва да ги знаем.

а) Трябва да започнем сериозно да се отнасяме към Бога. Обърнете внимание на различните имена, с които Михей нарича Бога. Обърнете внимание, че в ст.1 (в английския превод) името е „ГОСПОД“ (всички букви са главни). На много други места в Библията е използвано името „Господ.“ Това означава, че това са две различни имена. Името „ГОСПОД“ е превод на името Йахве или Йехова, което е най-заветното име на Бога. Когато е наричан така, Той е Бог на милостта. Богът за който говори Михей е този Бог, който ще дойде да ни съди и е преди всичко Бог на милостта. Ние го познаваме като такъв Бог и искаме да го познаваме като Бог на милостта. Но Михей се опитва да ни събуди и да възприемем сериозно, че нашият грях е сериозен...че Бог, който е Бог на милостта и на благосклонността, ще действа като съдия.

На друго място в Библията съденето е наричано „*пречудната работа на Господа*“ (Ис.28:21). Това означава, че това е работа, която Бог не обича да извършва, защото тя е почти пълно опровержение на неговия характер и Той бавно се гневи. Бог наистина не обича да осъжда. Той се наслаждава, когато показва милост и благославя, но грехът на човека може да стане толкова голям и толкова коварен, че принуждава Бога да действа като съдия. Вие знаете, че понякога срещате някакъв израз в Библията, който сте прочитали много пъти и сега внезапно виждате в него нещо, което преди не сте видели. Спомнете си за изразите, използвани например в Откровение, където се говори за гневът на Агнето? Можете ли да си представите други две по-несъвместими думи отколкото са думите „гняв“ и „Агне“? Когато си мислите за „Агне,“ вие не си го представяте, че е разгневно, нали? Агнето може да е кротко, нежно и даже глупаво...нали разбирате,

че когато Бог нарича мъжете и жените с обобщаващото име овце, това не е комплимент. Бог казва: „Вие сте тъпи и се нуждаете от някой да ви казва какво да правите, иначе можете да паднете от скалата.“ Когато мислите за агне, вие не си представяте гняв, защото то е най-беззащитното създание, което Бог е направил. То не може да бяга бързо. Няма добър слух. Не може да хапе. Не може да се бие. То няма никакви оръжия. То не е като орела, който може да лети. То не е като мечката, която има нокти. То не е като тигъра, който има зъби. **Агнето е беззащитно, но въпреки това Йоан говори за гнева на Агнето.** Казано иначе, Библията казва, че грехът на човека става толкова голям, че даже Агнето ще се разгневи. Поради това е по-добре да се отнасяме сериозно към Бога. Мисля си, че една от бедите на нашето поколение е, че ние си мислим, че милостта елиминира съда. Но приятели, **милостта не елиминира съда, милостта прави осъждането да изглежда още по-сурово.**

Нали разбирате, че грехът на човека и неговото наказание в ада нямаше да изглежда толкова сурово, както изглежда сега, след смъртта на Исус. Поради това Исус е казал: „Ако аз не бях дошъл, те нямаше да знаят за греха, но когато дойдох, те узнаха за техния грях.“ (Виж Йоан 9:41 и 15:22, Марк 2:17, Рим.7:7) Самият факт, че Бог се е погрижил за греха на човека **и човекът все още не може да приеме предимството от тази грижа, превръща неговия грях в още по-голям грях.** Милостта не елиминира осъждането, а го прави по-сурово. Не можете да намерите укритие във факта, че Бог е Бог на любовта и на милостта. Това е Той, Той е Агнето, но Той е Агне, което може да бъде възбудено до гняв.

Другото нещо, което Михей ни казва за Бога и което ние трябва да възприемаме сериозно е, че Бог е суверен. В превода на Библията (на английски) който използвам днес, в Мих.1:2 се казва: „*Чуйте, о, хора, всички вие, чуй, о земя и всичко което е в нея, че суверенния Господ...*“ В други преводи се използва името Господ Бог, което означава суверенния Бог и посочва факта, че Бог контролира цялото творение и че всичко, което се случва в живота на хората и на народите е под Неговия контрол. Той е суверенен Бог. Веднъж професорът ми по теология в семинарията ни каза какво означава суверенитета на Бога. Той каза: „Това означава, **че Бог е способен да прави каквото си поиска и прави това добре.**“ Той не е оставил нищо извън своя контрол.

А има и трето нещо и всички тези три неща са обвързани едно към друго. **Той е Бог на светостта.** Вие ще забележите, че се в края на този стих се казва, че ГОСПОД излиза от светия си храм. Тъй като е ГОСПОД, Богът на милостта има правото да съди. Като суверенен Бог, Той има силата да съди. И като свят Бог, Той има основание да съди. Михей казва, че е време да погледнем сериозно на Бога и да се отнасяме към Него с уважението и страхопочитанието, които Той очаква и изисква от нас.

б) Ние трябва да се отнасяме сериозно към неговия съд. Днес хората не вярват в Божия съд. Те се присмиват на това и го смятат за остаряла представа. Така мислят хората сега. Тежко е да наблюдаваш това. Веднъж си говорихме за това с жена ми и аз казах: „Разбираш ли, трудно ми е да гледам това. По-рано вярвах повече в съществуването на вечния огън на ада отколкото сега. Причината за това е, че ми е трудно да си представя, че Бог наистина ще осъди някои хора и ще ги прати в ада. Библията ясно говори за вечното наказание, за огненото езеро и за вечното унищожение, но за мен това е неразбираемо. Аз просто не мога да го разбера, не мога да си го представя.“ И повечето от нас не могат! **Поради това, ние обезценяваме осъждането и не искаме да говорим за него.**

Една-две недели преди Рождество двамата с жена им посетихме една църква, където пасторът произнасяше една серия от проповеди за Адвента, за очакването на Рождество Христово. В денят, когато бяхме там, той говори за това, което Йоан Кръстител е казал: „*Това е Агнето на Бога.*“ После казал: „*Аз ви кръщавам с вода за покаяние, а Онзи, който идва след мен, е по-силен от мен и аз не съм достоен да се допра дори до обувките Му. Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън*“ (Мат.3:11). Проповедникът обясни подробно на хората (и това беше правилно), че тук огънят не означава съдене. Когато Йоан Кръстител казал: „Той ще ви кръсти с огън,“ той не е говорил за наказание и за ада. Според скромното ми мнение проповедникът беше прав и точен. След това той подробно обясни, че Бог не е Бог, който отмъщава.

Единственото нещо, което ме разтревожи в проповедта му беше, че той пропусна да обясни смисъла на думите, изречени от Йоан Кръстител: „*Кой ви предупреди да бягате от идецията гняв*“ (Мат.3:7)? Той въобще не спомена за това. Според мен проповедникът просто се съобразяваше с начина на мислене на съвременните хора. На нас ни е трудно да вярваме, че ще има съд. Но Бог казва: „По-добре е да се отнасяте сериозно към Божия съд“ (виж 1Пет.4:1-8). Една от причините да се отнасяме сериозно е, че Бог ще ни съди за нашите прегрешения. Думата „**прегрешение**“ буквално означава „**бунт, недоволство**“ или „**прекращане на границата**.“ Всъщност това е най-последственото и ограничено нещо, което човек може да направи. Бог казва „**Ти трябва да направиш...**“ а човека отговаря „**Няма да го направя.**“ Знаете ли какво е прегрешението. Прегрешение е когато малкото момче казва „Няма да го направя!“ на майка си или на баща си, които са го накарали да направи нещо. Прегрешението е открито непокорство на волята на Бога, преднамерено неподчинение.

Приятелю, **Бог не гледа лековато на неподчинението**. И ние не трябва да гледаме лековато на неподчинението. Но има и друга причина, поради която не трябва да се отнасяме пренебрежително към Божия съд и то е, защото ние ще бъдем съдени не само за нашите прегрешения, но и заради нашия грях. А думата „грях“ има друго значение. **Грях е да пропуснем целта и то преднамерено**.

Ще ви дам следния пример като илюстрация. Преди време ние живеехме в Гринууд, Арканзас, където имахме ферма и после продадохме една част от нея. Както и да е, понякога ходехме там на почивка. Там аз стрелях. Моето хоби е стрелбата и презареждането. Като казвам презареждане аз нямам предвид презареждане на оръжие, а подмяна на амунициите след тяхното изразходване. Но тъй като ние вече не притежаваме фермата, аз не съм стрелял от 5 години. И така, когато веднъж бяхме там, ние решихме да постреляме. Отидохме в магазина и купихме няколко мишени. Искам да ви кажа, че в миналото бях доста точен стрелец. Не се хваля, наистина стрелях добре. Но в този случай от 5 години не бях стрелял с пистолет и стрелях с автоматичен пистолет Валтер 380 с къса цев. Не можах да уцеля мишената, даже ако бях се опитал да хвърля пистолета към нея! В началото си мислех, че ще я уцеля, като стрелям изправен, без опора. После се подпрях на пикапа. В началото стрелях от 20 метра. Приятелят ми ме попита: „От каква дистанция искаш да стреляш?“ и аз му казах: „От 20 метра, няма да имам проблеми.“ В миналото винаги улучвах от това разстояние. Но в този случай се провалих. Започнах да скъсявам разстоянието до мишената и накрая стигнах до 10 метра, подпрях се на едно дърво и най-накрая уцелих черната точка на мишената с един от изстрелите си и това беше всичко! **А изстрелях 50 куршума**. Купих цяла кутия, изстрелях всичките патрони и само един от тях улучи центъра на мишената.

И знаете ли какво всъщност направих? Аз извърших грях. Аз не успях да уцеля целта, но не направих това преднамерено. Бог е поставил мишена за всеки от нас, поставил е стандарт и казва: „**Причината, поради която идвам за да съдя е, че ти не си улучил целта и си направил това обмислено, преднамерено и нарочно**.“ Вие знаете познатия стих Рим.3:23, където Павел казва: „*Понеже всички съгрешиха и не заслужават да бъдат прославени от Бога*“ (мой превод). Думата „съгрешиха“ е гръцка дума и означава „пропускане, не уцелване на целта.“ Понеже всички ние преднамерено не уцелихме целта, която Бог е поставил за нас, ние поради собствения си избор решихме да не се издигаме до нивото, до което Бог иска да се издигнем. Вследствие на това на нас ни липсва Божията слава, която в началото Бог беше предназначил за нас. Бог не се отнася пренебрежително към това.

Но има и друга причина, поради която Бог ни осъжда и ние трябва да се отнасяме сериозно към това, защото...погледнете в Мих.1:7: „*Всичките ѝ ваяни идоли ще бъдат изпотрошени, всичките, дадени ѝ в заплата, ще бъдат изгорени в огън. Да! Всичките ѝ идоли ще погубя; защото ги е събрала като заплата за блудство и като заплата за блудство ще се върнат*.“ Трябва да се отнасяме сериозно към Божия съд не само поради прегрешенията и греховете ни, **но и поради духовното ни проституиране**. Вие знаете, че в Библията има много места, в които се говори за греха на вярващия като за прелюбодеяние или разврат. Як.4 говори за това. Разбирате ли, ние бяхме оженени за Христос. Ние, които сме християни, бяхме оженени за Христос **и поради това, когато съм неверен към Христос, когато съм подвластен на този свят, това е духовна изневяра**, защото съм изневерил на Онзи, към който бях присъединен. Но всъщност грехът ми е още по-сериозен, защото изневярата е извършвана поради страст, а проституирането се извършва заради печалба. И знаете ли какво казва Бог. Той казва: „Аз те осъждам, защото си бил неверен към Мен и не точно защото си бил неверен към Мен и си вървял заедно със света и че поради едно деяние мотивирано от страстта си ми изневерил, **а защото си преценил, че ще имаш по-голяма изгода и печалба в живота си и в бизнеса си, ако се присъединиш към света**.“ Ето това казва Бог. Много пъти ние изневеряваме на Бога, защото считаме, че е в наш интерес да Му изневерим.

Поради тази причина тук Той говори за идолопоклонството. Ще ви покажа нещо. Тук Бог споменава за развратното поведение на израилтяните, защото когато влезли в Обещаната земя, те дошли там като чужденци. Когато се заселили в новата земя, дотогавашните жители на тази земя им казали: „Хей, тук няма да ви е от полза Богът, на който служехте преди да дойдете. Вие трябва да приемете нашите богове. Ако искате да се заселите където и да е в тази земя и да преуспявате, вие трябва да издигнете нашите богове.“ Причината, поради която израилтяните изоставили своя Бог, изневерили му и го заменили с идоли е, че те преценили, че техният стар Бог няма да им е от полза в новия им живот и в новата им земя. И понеже израилтяните се стремели към печалбата, искали да са известни, да са приемани и харесвани от другите хора, искали да са като другите народи, те си казали: „По-добре е да приемем техните богове, отколкото да бъдем верни на нашия стар Бог.“ Така те се превърнали в духовни проститутки, които извършили това не поради любов, а от стремеж към печалба и към изгода за себе си. Нали следите мисълта ми?

Вие виждате, че Бог е осъдил Самария и Йерусалим заради това поведение. Защо той е осъдил столиците на Израел и Юда? Пророците в Стария Завет говорят за осъждане и казват, че Самария и Йерусалим са се превърнали в синоними на греха. Добре известен е факта, че колкото повече хора съберете

на едно място, толкова повече нараства греха. Има една стара история за момиче, което станало „Кралица на красотата“ в едно малко градче в Оклахома, което след това отишло в Ню Йорк и престанало да е чисто момиче, защото след като се оказала в този огромен град и била омаяна от него, тя решила че никой не я познава и че може да се скрие в този голям град, поради това възприела греховното поведение на нийоркчаните и правела всичко, което поискала. Ето за това поведение ни говори тук Бог. В градовете има една атмосфера, в която на хората им е много по-трудно да бъдат верни на Господа.

Ще ви кажа нещо. Ежегодно участвам в 40-45 богослужения в различни църкви и най-трудните от тях са богослуженията в големите градове. Там хората имат много по-слаба вяра. А когато посещавам църкви в дълбоката провинция, където в богослуженията в неделя, в понеделник вечерта и през цялата седмица участват предимно чернокожи, в тези църкви има по-силно усещане за посветеност и вяра. А когато отидете в църкви в големите градове, искрено ви казвам, че ако накарате някой да излезе от такава църква, вие вършите добро дело. Там липсва вяра и посветеност. Защо е така? Защото умовете на хората в големите градове са прекомерно заети с други неща. Там има толкова много светлини, толкова много неща, които могат да бъдат правени, толкова много възможности човек да участва в тях, че ако не сте внимателен, ако искате да бъдете приет в града, ако искате да се представите добре, ако искате да накарате майка ви и баща ви да се гордеят с вас, когато на Рождество се върнете у дома да ги видите, вие искате да приличате на хората, които са преуспели и така изоставяте своя Бог. Защо? Защото вие сте проститутка и правите това заради печалба. Колко пъти ние правим компромис с вярата си заради личната си изгода и печалба? А трябва да се отнасяме сериозно към Бога и към Неговия съд!

в) Ние трябва да се отнасяме сериозно към това послание. Вижте какво пише в Мих.1:8: *Затова* (заради това, което ще се случи) *ще ридая и ще плача* (буквално, ще се удрям в гърдите). Това прилича на погребална песен. Това е тъгуване за умрелия. Това е песен на тъгата и мъката по загубата. Пророкът казва: „Защото виждам какво ще се случи на хората ми, сърцето ми е натъжено и опечалено и в мен няма песен на радост, а има само тъжна песен, все едно че погребвам най-добрия си приятел. След това той казва: „*ще ходя съблечен и гол*“ и това отново е символ на тъгуване и на това, че този човек е затворник. Когато тогавашните хора тъгували, те ходели боси и когато били затворници, от тях събличали всички дрехи. Михей казва: „*ще вия като чакалите и ще жалея като шраусите.*“ Всъщност това означава „да писукам като новородено пиленце.“ Забележете, че в началото той вие като чакал, но после гласът му пресипва и накрая започва да писука като врабченце. Михей е опечален и тъжен, защото се отнася сериозно към това, което вижда. В Мих.3:1, когато казва: „*Слушайте първенци Яковови и началници на Израилевия дом,*“ Михей използва думата „слушайте,“ която означава молба със сълзи на очите. Това е настойчива молба. Едно от най-силните твърдения, което съм чувал беше на един човек, който преди много години каза, че проповедникът няма право да проповядва на темата за ада, ако се радва и наслаждава, когато говори за ада.

Може би сте виждали един стикер, който поставят на задната броня на колите и на него пише: „Не обвинявайте Исус, ако отидете в ада.“ Не знам, но според мен, човекът, който твърди това всъщност казва: „Хей, аз съм спасен и отивам на небето и не обвинявам Исус, ако вие отидете в ада.“ На мен ми се струва, че в този надпис няма капчица състрадание. Никой не би трябвало да има правото да говори за ада, ако се наслаждава от това. Михей се е отнесъл сериозно към това послание и ние също би трябвало да се отнасяме сериозно към него. Никога няма да забравя казаното от Винс Хавнер, което обобщава доста добре всичко казано до тук: „Днес проблемът е, че ситуацията е отчайваща, но ние не сме отчаяни.“ Амин.

Съдът на Христос

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
2Кор.5:9-11; 1Кор.3:13-15

В 2Кор.5:9-11 Павел казва: „*Поради това ние се трудим, независимо дали присъстваме или отсъстваме, да бъдем одобрявани от Него. Защото всички ние трябва да се явим пред съдът на Христос; за да може всеки да получи заслуженото за делата, които е извършил в тялото си, според това това, което е правил, дали добро или лошо. И понеже знаем какво е страхът от Господа, ние убеждаваме хората; но ние сме познавани от Бога и аз вярвам, че и от вашите съвестни сме познавани*” (мой превод).

Преди няколко дни в една книга прочетох следното твърдение, което прикова вниманието ми: „*Разбирате ли, че ние сме само на един миг разстояние от непроменима награда, която може би е за наша радост или е за наш срам.*“ В това изречение ми направи впечатление фразата „непроменима награда.“ Аз се намирам само на един миг разстояние от това, което ще бъде през цялата вечност. Колкото повече мисля за тази непроменимост, толкова повече разбирам, че аз пътувам към вечността. Когато човек живее, той

умира; **а когато умре**, **той започва да живее отново в това състояние през цялата вечност** – от това състояние ни отделя времето само за една пулсация на сърцето. Хрумна ми, че ако сърцето ми трябва да направи последното си свиване и след това аз ще вляза в това състояние на непроменимата награда, това ли е състоянието, в което аз искам да бъда? Разбирайки, че няма да може да бъде променено нищо **след това**, че всичко, което трябва да направя, за да се определи моя живот и съществуването ми във вечността, трябва да бъде направено по времето на този миг и на тази пулсация на сърцето, тогава какъв ще е резултатът? Дали ще е радост или срам? Павел е разбирал, **че този живот е подготвителната зала за вечността** – че всичко, което правим в този живот, всичко, което правим в телата си по един или друг начин определя съдбата ни и състоянието ни след изминаването на този миг. Когато пише на християните в Коринт, умът на Павел отива при този съд на Христос и той разбира, че всички ние ще застанем пред съда на Христос и ще получим това, която ни се полага за делата си, добро или лошо.

И така, в ст. 9 Павел казва, че поради това ние се стараем, за да можем независимо от това, дали сме живи или умрели, **да бъдем одобрени от Господа**, **защото ще трябва да се явим пред Неговия съд**. Тук Павел казва следното: „Най-важното нещо не е това дали сме живи или умрели, **а в какво състояние ще застана аз пред съда на Христос**.“ **Това е по-важно, отколкото дали съм жив или умрял**. Въпросът дали съм жив или умрял не улучва в целта, а е страничен въпрос. Този въпрос избледнява в светлината на съда на Христос. Независимо дали ще живея или ще бъда умрял, когато ще се явя пред съда на Христос, аз се старая и работя, и се трудя усилено, превърнал съм работата в моя амбиция и в основна цел в живота ми **за да мога, когато застана пред съда на Христос, да бъда харесан и одобрен от Него**.

Павел **не говори** за този съд, пред който ще застанат **хората, които не познават Христос**. **Това е различен съд, където хората ще получат вечно наказание**. Тук Павел говори за този вид съд, пред който един ден **ще застане всеки вярващ човек**. Самият християнин няма да бъде съден, за да бъде решено, дали е спасен или не. Този съд няма да се занимава със спасението, а със служението. Благодаря на Бога, че Исус е казал: „*Който слуша Моето учение и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот*“ (Йоан 5:24). В Рим.8:1 се казва: „*Този, който е в Христос Исус няма осъждане*.“ Този, който ни съди, е Исус Христос, който умря заради нас и сега се застъпва за нас. Осъждането на вярващият **е отминало и свършило**. Бог ме е осъдил на Голгота и понеже вярвам в Исус Христос, Той е платил заради греховете ми. Следователно аз никога вече няма да застана пред съда на Бога, за да се решава, дали съм спасен или не. **Аз никога няма да застана пред този вид съд**. Самият аз няма да бъде съден, но ще бъде съден моят живот и това, което съм правил след като станах като християнин.

В оригиналният гръцки текст тук е използвана думата *beata*, която идва от атлетическите игри, които са провеждани по онова време. Съдиите в тези състезания са седели върху *beata* и са наблюдавали състезателите, които са участвали в състезанието. Когато състезанието приключвало, състезателите заставали пред *beata*, пред стола на съдията и получавали своите венци, гирлянди, корони и награди или не получавали нищо. Там те получавали своята награда за това, че са участвали в състезанието. Бог използва същата дума за да каже, че всеки християнин изживява живота си пред погледа на съдията и когато живота ни свърши, а това може да стане във всеки миг, ние ще трябва да застанем пред *beata*, където Христос ще ни възнагради според това, което сме извършили в тялото си, дали добро или лошо.

Това ще бъде денят на откровението. Да застанем пред съда на Христос не означава просто да се появим или да се покажем. Според смисъла на оригиналната гръцка дума ние ще бъдем въведени в светлината и на показ ще бъде извадено всичко, което е скрито вътре в нас, за да се види характера ни. Поради това съдът на Христос е време на откровение. В 1Кор.3:13-15 Павел казва: „*Ще бъде направена видима работата на всеки човек: защото денят ще я обяви, защото тя ще бъде разкрита чрез огън; и огънят ще изпита работата на всеки човек, за да се види каква е тя. Ако работата на човека - това което е изградил – издържи, той ще получи награда. Ако работата на човека изгори, той ще понесе загуби, самият той ще бъде спасен, но така, като че е минал през огън*“ (мой превод). Павел казва, че пред този съд ние ще бъдем въведени в светлината на Христос. Животът ни ще бъде изследван в светлината на Бога. Ние ще станем видими (1Кор.3:13). Всяка фасада, всяка маска, всяко лицемерие и всяко преструване ще бъдат съблечени от нас. Ние ще застанем пред съда на Христос, обърнати с вътрешността навън. Това ще бъде времето на откровението.

В този момент светлина на Христос ни се струва лоша. Аз често пъти изследвам и оценявам живота си в светлината на вашия живот. Аз гледам какво правите вие и какво не успявате на направите и оценявам живота си в светлината на вашия живот, и си мисля, че аз съм добър, доста добър. Всяка седмица чувам някой да каже, че никой не е безгрешен. Ние винаги оценяваме себе си, като се сравняваме с живота на някой друг човек. **А светлината на Христос е много лоша за нас**. Някои от нас живеят с представата, че сме доста добри християни и че когато преди 15-20 години бяхме спасени, кръстени и се присъединихме към църквата, това е всичко, което ние трябва да направим. Всяка неделя ходим на църква, правим дарения или

даваме десетък в църквата. Подкрепяме работата на Господа и си казваме: „Ето това е всичко, което Бог иска от нас.“ Ако някой ви попита дали сте верен християнин, вие без никакво съмнение ще отговорите: „Да, аз ходя на църква и давам десетък.“ **Но истината е, че има още много други неща, които трябва да правим.**

Денят на съда ще бъде ден на откровението и тогава нашия живот няма да бъде оценяван от проповедника, от дякона или от учителя в Неделното училище, а ще бъде оценен от Исус Христос. **Колко чудно ще бъде това откровение – да видим какви всъщност сме!** В това отношение истината е, че никой от нас всъщност не знае какъв е другия човек.

Една от причините, поради която толкова често чувстваме ни са наранявани е, **понеже ние имаме повъзвишена представа за себе си, отколкото всъщност сме.** Преди малко прочетохме, че в 1Кор.3 се казва, че работата на всеки човек ще бъде изпитана, за да се види каква е. Забележете, че тук не се говори за големината на работата. Ще бъде извадена на показ работата на всеки човек. И тази работа ще бъде поставена в светлината и денят ще разкрие истинската природа на работата и истината за всичко, което аз и вие сме правили в името на Христос или не в името на Христос. Всичко ще бъде претеглено на Божия кантар. Бог не се интересува от големината на това, което сме правили, а от неговото качество. **За Бога най-важното е да знае мотивацията на сърцето ни.** Може да посещавате църквата, да давате десетък, да сте учител в Неделното училище, но ако най-общо казано, **ако не сте живели за прослава на Бога, тогава вие не сте готови** да това явяване пред съда на Христос.

В Мат.6 Исус говори за начина, по който се очаква да живее християнина. Той казва, че някои хора, когато вършат добри дела, те си мислят за похвалите, които ще получат заради тях. Те искат хората да ги възнаграждават. Поради това, когато в църквата направим нещо и никой не ни потуца с възхита по гърба, ние малко се ядосваме. Исус казва, че някои хора се молят и в същото време си мислят колко добри са самите те и колко по-добре се молят от някой друг, а не се запитват какво ли си мисли Бог за техния молитвен живот. Ако живеете за Христос – молите се, посещавате църквата и преподавате в Неделното училище – и сте по-загрижен за присъствието на хората, **отколкото за това дали вие самите сте в присъствието на Бога,** тогава със сигурност вие ще получите наградата си тук, на земята. Вие няма да получите награда от вашия небесен Отец, защото Отец знае вашите мотиви за делата ви.

Най-големият проблем, който имам в християнския си живот е оценяването на мотивите ми – защо проповядвам, защо обучавам и защо живея за Христос. Какъв ден ще бъде денят на откровението! Това не само ще е време на разкриване, но и време на обновяване. Забележете какво казва Павел: че всеки ще получи това, което е вършил в тялото си, дали добро или лошо. В откъса от 1Кор. той говори за получаването на награда, с цел да ни възнагради. Всеки човек ще получи нещо. Понякога чувам да се проповядва и поучава, че само тези от нас, които са добри и верни на Господа ще получат нещо. Всеки човек ще трябва да се яви пред съда на Христос и ще получи тези неща, които е правил в тялото си, според това, което е правил, добро или лошо. Всеки човек ще получи нещо. Предполагам, че някой от тях ще получат голямата награда. Обърнете внимание на това, което ще получи всеки човек: нещата, които е вършил в тялото си, докато е живял тук на земята.

Интересен е факта, че Библията учи, че всеки ден аз добавям в небесната си банкова сметка. Вие имате ли спестовен влог в банката? Джон Рокфелер има спестовен влог. Единствената разлика между неговия спестовен влог и моя спестовен влог е, че той внася милиони в своя влог. Всичко, което правите, отива в този небесен влог. В Съдния ден Бог ще ни даде тези неща, които ние сме извършили в телата си. Това ще бъде време на повторна среща пред съда на Христос, където аз ще се срещна с нещата, които съм правил за Христос, както и с нещата, които не съм успял да направя за Христос. Всеки ще получи нещо или добро, или лошо.

Интересно е да се разбере, че думата лошо не означава греховно или зло. Смесът на думата „**лошо**“ е „**лишено от стойност, банално, несъществуващо.**“ Има много християни, които са отделени от света по отношение на такива неща като да се напиеш, да употребяваш наркотици, да лъжеш, да крадеш и всички други лоши прояви. **Но тук не се имат предвид тези неща.** Павел казва, че мнозина от нас ще понесат загуби на този съд на Христос не защото ние сме вършили лоши, зли или греховни неща, **а защото сме вършили неща, които според оценката на Бога са лишени от стойност.** Искане ми се да ви накарам за момент да направите преглед на изминалата седмица. Колко на брой несъществени неща извършихте през този период, които ви отнеха времето?

Павел казва, че Бог е положил фундамента. Този фундамент е Исус Христос, **а ние с вас трябва да изградиме живота си върху този фундамент.** Какъв вид материал ще трябва да използвате, за да изградите на този фундамент? Павел казва, че някои хора използват злато, сребро и скъпоценни камъни за да положат своя фундамент – изграждането на живот, на дом и на храм в живота си. Това е добър материал, това са неща, за които те трябва да платят висока цена. Те трябва да жертват нещо, за да придобият тези

неща. Но някой християнин може да ви каже: „**Не се увличай твърде в християнството, защото можеш да прекалиш. Нали си спасен, а това е основното нещо. Фундаментът е поставен.**“

Очевидно е, че този човек не иска да жертва нещо, а просто отива в склада за отпадъци, намира там няколко дървени парчета, слама и сено и с тези непотребни неща прави фундамента, за да изгради върху тях живота си. А след това ще използва златото, среброто и скъпоценните си камъни за други неща. Той иска да използва по-голямата част от живота си така, както на него му се иска, а за Христос ще използва само излишното си време, когато няма какво друго да прави. Той иска да изразходва цялата енергия на живота си за постигане на собствените си стремежи, а на Христос ще посвети само трохите. Много хора постъпват по този начин.

Всеки човек изгражда ежедневно нещо в живота си. Той може да гради с тухли или със скъпоценни камъни. Трагично е, че днес много хора изграждат с непотребни отпадъци. В Съдния ден Бог ще изпита какво е качеството на работата на всеки човек. В 1Кор.3:13-15 се казва, че това изпитание ще бъде направено с огън. Все едно, че човек е построил къща. Господ идва, за да провери каква къща е построил този човек. Чрез това изпитание се разкрива колко важна е за вас тази къща, колко много сте готови да пожертвате и да го вградите в нея. Господ я подпалва и къщата бива обхваната от пламъци. Единственото нещо, което издържа на това изпитанието чрез огъня са златото, среброто, скъпоценните камъни и стоманените греди, а дървото, сеното и сламата изгарят.

Павел казва, че ако работата на човека издържи на изпитанието, той ще получи награда. **А ако работата на човека изгори, той ще претърпи загуби, но самият той ще бъде спасен, но като човек, който е преминал през огън.** В оригиналният гръцки текст се казва, че този човек ще бъде спасен чрез огън. Това е картина на човек, който е попаднал в капана на горяща къща. Бягайки през огъня, той успява да излезе от горящата къща и благодари на Бога, че е бил спасен. След това поглежда назад и вижда, че всичко, което е притежавал и всичко, заради което е живял, е изгоряло и се е превърнало в дим и пепел. Това е начинът, по който някои от нас ще стоят в присъствието на Христос и ще кажат: „Благодаря Боже, че съм спасен. Благодаря че не отидох в ада.“ Но дрехите на тези хора ще миришат на пушек, а всичко, което са имали ще е изгоряло и ще се е превърнало в дим и пепел.

Разбирате ли защо Библията ни учи, че тук, на земята ние трябва да живеем с оглед на вечността. Най-глупав е този човек, който живее само за днешния ден, без да разбира, че само след един миг може да се окаже в състояние, което завинаги ще остане непроменимо. **Съдния ден ще бъде време на откровение и награда, но ще бъде и време на съжаление.** Някои хора ще претърпят загуби. В 1Йоан2:28 се казва, че някои от нас ще бъдат посрамени при идването на Исус Христос. Често пъти ние си представяме, че второто идване на Господа ще е радостно и Библията казва, че то е благословена надежда. Но в същото време Библията казва, че при второто идване на Господа някои от нас ще бъдат притеснени и посрамени, защото ние не сме готови и ще претърпим щети. Може през целия си живот да сме изграждали сградите си, но ще бъдем просяци пред съд на Христос. Причината за това е, че Бог ще оценява живота ни от началото до края. Това е много важно. Много от нас си представят, че Бог ще ни възнагради така, както се раздават награди на карнавал. Били ли сте на карнавал? Всички тези сергии, които аз наричам „поредица от грабители,“ защото те ограбват парите ви. Събаряте бутилка от мляко и спечелвате меченце. Вземате пушка и го застрелвате и хвърляте обръчи около бутилки. Аз съм играл на тези игри. Изгубил съм доста пари, но все пак спечелих нещо и не се прибрах у дома с празни ръце. Имаше какво да покажа за всичките пари, които пропилях заради това странно представление.

Според мен в Съдния ден ще се случи нещо подобно. Спомням си, че веднъж се молих. Може би Бог ще ме възнагради заради това. Веднъж поканих един съсед да дойде в църквата. Може би Бог ще ви даде някаква малка награда за това. Спомням си, че веднъж по време на едно съживление в църквата в продължение на една седмица живях праведно пред Бога: посещавах църквата, давах десетък и редовно четох Библията. Със сигурност Бог ще ви даде нещо за това. Е, аз знам, че няма да бъде поставен в първата редица, но все пак ще получа някаква награда. **Но Бог не работи по този начин.** Той разглежда живота ни като едно неразделимо цяло. Той няма да разглежда никакви отделни случаи и наши дела, и да ни възнаграждава за тях. Той ще ни даде една награда за всички неща, които сме правили в телата си. Ако живота ми не е бил живян в подчинение на Господа и за Негова прослава, аз ще претърпя загуба. Няма никакво значение колко пъти съм се провалил или колко пъти съм разочаровал моя Господ, ако съм изживял живота си, според най-доброто от способностите си да Му се подчинявам заради Неговата прослава, аз ще получа награда.

Питате каква ще е наградата? Не знам, мога само да ви кажа каква е моята представа за тази награда. Самият Исус, всеки път, когато е говорил за Съдния ден е казвал, че тя е следната: „**Добре си направил, ти си добър и верен слуга.**“ Искам да ви кажа, че аз съм само на един миг разстояние от Неговото присъствие и от Съдния ден. Ако мога да заставам в Неговото присъствие и да го накарам да огледа живота ми и да ми

каже: „Добре си направил,“ **това ми е достатъчно**. Златните улици и къщите и градските порти от перли няма да означават много за вас, ако нямате това „Добре си направил“ от Господаря. Чуйте, ако Исус **не може да каже това за живота ви сега, той няма да го каже и в Съдния ден**. Когато напуснете този живот, вие влизате в същия живот и в същите условия с непроменима награда. Сега, в този момент, Бог ни съди. Какво ще каже Той за живота ви? Ако сега не може да ви каже „Добре си направил,“ Той няма да го каже и в Съдния ден.

Създаване на Божий семейства и на Божий деца

от д-р Стюард Бриско – пастор в евангелска Христова църквата в Уискънсин
Мал. 2:10 – 16

Днес в нашата култура има сериозен сблъсък на мнения относно институцията на брака и на семейството. Църквата трябва да е наясно с това и християните трябва да се отнасят много сериозно към този сблъсък на мненията! Има хора, които говорейки от чисто светска гледна точка, настояват, че хората през изминалите векове са ни завещали различни начини за организиране на обществото. Тези различни начини са се развили и на някой етап от този процес на сцената се е появило това, което ние сега наричаме „**брак**.“ Но тези хора казват, че бракът, такъв, какъвто съществува сега, очевидно не работи! Разбира се, те цитират високия процент на разводите, а както всички знаем, много хора, които не са се развели, са попаднали в капана на брак, в който няма обич и радост.

Но противниците на брака радостно възкликват: „**Не се тревожете за това, защото както знаете, през вековете хората са намерили по-добри решения, поради което можем да очакваме да видим появата на алтернативни начини на живот! Ние трябва да ги приемем с радост, защото те ще са усъвършенстване на пазара!**“ Много хора вероятно не могат гласно да подкрепят тази теория, но със сигурност се научават да я прилагат на практика! Разводът се превърна в задължителен етап, многобройните бракове на един човек вече не са нещо необичайно и много хора въобще не сключват брак – всички тези „подобрения“ бяха гръмка приветствани като напредък на обществото. Много деца се раждат „извън“ брака и това, което преди се считаше за немилост, сега се приема от голямата част от нашето общество.

А каква е другата гледна точка? Традиционната (и библейска) гледна точка е следната: **Бракът не е идея, измислена от човешката находчивост**, който се е развил и е достигнал до господстващ начин на живот в процеса на еволюцията. **Бракът е божествен принцип и е част от създаденият ред**. Бракът е принцип на създаването. Той се основава на следното древно фундаментално твърдение: „**В началото на създаването Бог ги направи мъж и жена. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът, така че не са вече двама, а една плът! И така, онова, което Бог е събрал, човек да не го разделя!**“ (Марк 10:6-9).

Ясно се виждат двете противоположни гледни точки. Наистина ли казваме, че брака е човешка идея, която е създадена от човешката находчивост и е преминала през процеса на еволюцията и понеже не работи добре, ние ще възприемем друг стил на живот? Или казваме, че брака е Божия идея, която е съставна част от принципите на създаването и е толкова фундаментална и жизнено важна за добруването на човека, както природните закони са фундаментални и жизнено важни за запазването на живота на земята? Църквата трябва да реши коя е причината за проблема и то не само на теория, а и на практика! Разбира се, ако в църквите настоятелно се придържахме към гледната точка на Библията за брака, ние не само трябва да защитаваме брака, но и да го прилагаме на практика така, че хората да нямат основания да казват: „Бракът не работи.“ **Защото, когато бъде практикуван по Божия начин, бракът наистина работи!** Ако приемем библейската гледна точка за брака, тогава е естествено ние да разпознаваме принципите на семейния живот, които също са създадени от Бога.

Има ли Бог да ни каже нещо по темата за семейството? Има ли да ни каже Бог нещо по темата за децата? Има ли да ни каже Бог нещо по темата за отглеждането на децата в рамките на семейството? Веднага ще намерим отговорите на тези важни въпроси в една от по-малко познатите части на Библията, в пророк Малахия. След продължителен период на робство и след това - на пътуване през пустинята, на евреите им било разрешено да влязат в обещаната земя.

Те станали уникален народ, който се подчинявал на Бога. Този народ бил призван да бъде маяк и да е като град поставен на върха на хълма, за да бъде виждан от другите народи около тях. Покорявайки се на Бога, те трябвало да бъдат за пример на всички народи на света; те трябвало да оказват влияние на всички

народи по света! **Но се случило нещо отчайващо тъжно!** Вместо този избран народ да оказва влияние и да учи на добро другите народи, **другите народи заразили хората на Бога със злото.**

Накрая те били предупредени за Божия съд и били отведени в изгнание във Вавилон. Земята им била опустошена, но след време тези от тях, които пожелали да се върнат обратно, били освободени. След продължителна борба, завърналите се в родината си построили отново Йерусалим и храма, и животът им започнал да се връща към нормалното. **Но скоро след това хората отново се върнали към старите си и лоши навици.** Трагично е, че те не успели да станат такива уникални хора, каквито Бог ги призовал да бъдат – вместо да въздействат на народите около тях, **евреите били заразени от народите около тях.**

В този момент на сцената се появил Малахия. Говорейки като пророк на Бога, Малахия отправил две основни критики към хората на Израел.

Първо, хората на Израел знаели прекрасно, че от много векове им е било категорично забранено да се женят за жени от другите народи. **Тази забрана не е на расова основа; това е духовна забрана**, защото уникалността на евреите е била, че те вярват само в един бог. Те се покланяли на Единствения истински Бог; хората от всички други народи се покланяли на много богове. Бог знаел, че ако мъжете на Израел започнат да се женят за жени от другите народи, съпрузите ще имат някакво влияние върху жените си и жените ще имат някакво влияние върху мъжете си, вследствие на това те ще вземат част от това, в което вярва мъжът и част от това, в което вярва жената **и така ще се получи един религиозен миш-маш**; това явление се нарича „синкретизъм.“

Синкретиците в нищо не вярват дълбоко. Това е била опасността и точно това се е случило. Но имало и нещо, което било още по-лошо от това, защото израилтяните не само се женели за жени от другите народи, но и се развеждали с жените си, които били израилтянки, за да се оженят за чужденки! Според Бог това представлявало „нарушаване на завета и нарушаване на вярата им.“ Задачата на Малахия била **да обясни това на хората и да им покаже как те са загубили отличителните си черти и не са успели да бъдат това, към което са били уникално призвани да бъдат.** Малахия трябвало да им покаже как ще бъде коригирана тази неприемлива от Бога серия от обстоятелства.

Как Малахия започва съобщението си? Той казал: „**Нямаме ли ние един общ Отец? Не ни ли е създал един Бог? Защо оскверняваме завета на бащите си, като нарушаваме вярата си един към друг**“ (Мал.2:10 – мой превод). Тук Малахия е пределно ясен; израилтяните нарушили вярата си в брачните си партньори; те обругали и осквернили завета, който Бог сключил с тях! Но забележете, че пророка не започнал да говори за хората и за техния проблем, **а в началото говорил за Бога.** И тук се намира едно просто правило: когато имаме човешки проблем, **не трябва да се опитваме да го решаваме, започвайки веднага със самия проблем.** **Вместо с проблема, трябва да започваме с Бога и да си изясним кой е Той и какво ни казва.** С други думи, когато имате практически проблем, започнете да го разрешавате, като застанете на правилна теологична позиция! Обърнете внимание, че Малахия поставя ударението на думата „един.“ „Един Отец.“ „Един към друг.“ А когато в ст.15 говори специално за брака, той казва: „**Защото Господ не ги** (отнася се за мъжът и жената) **ли направи едно? В плът и дух те са негов. И защо са едно?**“ (мой превод) И така, вие виждате: „един, едно, един, едно! Няколко пъти се повтарят думите „един“ и „едно.“ А вие знаете, че когато в Библията многократно се повтаря една дума, това вероятно е най-важната тема, която е свързана с това, което четете.

Малахия постоянно говори за „един“ и „едно“! **Малахия говори за един голям проблем в Израел!** Преди всичко друго той им напомня, че те са уникални хора, които се покланят пред един единствен Бог, който се противопоставя на многото богове. Това е била уникална отличителна черта на израилтяните. Поради това Малахия казал: „**Не ни ли е създал един Бог?**“ Той е виждал Бога, Единствения Бог, като Създател на всички хора! Ако днес ще трябва да отидете на еврейско богослужение, една от главните теми на това богослужение ще бъде цитирането на Втор.6:4 „**Господ, нашия Бог е един!**“ (мой превод)

Това е основополагащо твърдение на юдаизма. Това означава, че Бог е един единствен и **че никой не може да се сравни с Него.** (Коментар: Това означава, че нито Мохамед, нито Буда, нито Кришна, нито който и да е друг бог или Майката Природа, не може да се сравни с него. Единствено Бог е Творецът, а всички други и всичко друго е творение. Д.Пр.) **Това означава, че Той е изцяло различен.** Той е Алфата (началото) и Той е Омегата (краят) на всички неща. **Той е номер Едно!** Стария Завет започва с книгата Битие, а тя започва със следните думи: „**В началото Бог.**“ Няма предговор, няма въведение, няма извинение, просто „**В началото Бог,**“ защото това е мястото, откъдето вие тръгвате! Бог е уникален! Той е уникален Създател! А това означава, че всеки човек, който някога е съществувал, е бил създаден от същия Бог, който е създал и вас! Което означава, че има единството на човешката раса, че наистина има нещо, което наричаме братство между хората. Ако хората започнат да вярват в това, те ще престанат да се отнасят един към друг по начина, по който наистина се отнасят сега! Ако повярват, че понеже са създадени от Бога, те са специални, тогава защо да не повярват, че

другите хора, които са създадени от същия Бог, са също толкова „специални“? Вярването в един Бог има всевъзможни последици.

Малахия продължил: „*Нямаме ли ние един общ Отец?*“ Бог е направил още една крачка напред! Той разкрил Себе си не само като Бог - т.е. не само като някаква непозната и неопознаваема сила, която няма своя самоличност, не само като някой тайнствен и величествен Бог, който внушава страхопочитание и страх в сърцата на създанията Си – а **Той разкрива желанието Си за интимна връзка с всеки човек**, който е създал. Бог се вгледал в Аврам, призовал го, възложил му задача и сключил завет (договор) с него. Бог казал: „*Авраме, чрез теб ще създам хора, уникален народ, и чрез тези уникални хора, твоите потомци, всички народи на света ще бъдат благословени.*“ (мой превод) (виж Бит.12:3 и 22:18)

Ето това е било Божието решение за евреите! И Бог казал на Аврам: „Твоят отговор на това обещание е много лесен. Аз ще се грижа за теб; Аз ще те пазя; Аз ще те насочвам; Аз ще ти дам всичко, което ти е необходимо; Ти ще бъдеш благословен повече и от най-смелите си мечти! А твоят отговор ще бъде „*Обичай Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с всичкия си разум, с цялата си душа и с всичката си сила!*“ **Ето, това е същината на завета!** Сега ние виждаме, че Единственият Създател е във висша степен личност и се стреми към лична връзка с всеки човек от Божийте хора се очаква да почитат, да се страхуват и да имат благоговение към Бога; но освен това те трябва да разбират, че могат да Го обичат, да Му служат, да Му се покланят, да вярват в Него и да Му се подчиняват! Те са хора на завета!

Единственият Създател е показал, че освен това Той е Единственият Отец и те те могат да разчитат на Него и в двете му качества. Но забележете нещо интересно! Малахия недоволства от хората на Бога с думите: „*Те оскверниха завета на бащите си, като нарушаваме вярата си един към друг.*“ (2:10) Очевидно в завета има някакво изискване, което е толкова важно, че неспазването му е равнозначно на нарушаване на договора! Исус обяснява това изискване на завета така: „*В началото на създанието Бог ги направи мъж и жена. Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си, и двамата ще станат една плът, така чене са вече двама, а една плът!*“ (Марк 10:6-8). Тези които са вярващи, са членове на обществото на хората на завета – те не само са създадени от Бога – но са и част от едно семейство, защото Бог е техния Отец. Някои от тях – някои мъже и някои жени – сега ще се обединят в друг аспект на завета, в завета на брака в който ще поемат задължение един към друг с думите: „Аз посвещавам себе си на теб, а ти посвещаваш себе си на мен и Бог ще ни направи да бъдем една плът!“ Когато хората на Бога започнали да нарушават завета на брака, поведението им стигнало до там, че осквернило завета на хората с Бога!

Но каква е връзката между завета на брака и завета на хората с Бога? Как нарушаването на единия завет осквернява другия завет? Това не са ли два отделни договори? Очевидно не е така, защото Малахия е казал: „*Защото Бог действа като свидетел между теб и съпругата на младостта ти*“ (Мал.2:14 – мой превод). Или казано с други думи, **Бог е активно включен в „завета на брака.“** **Ние имаме Един Бог, който е Създател.** Ние имаме Един Бог на завета. Той събира хората на завета в брака и Той прави съпругът и съпругата да са една плът. Един, един една! Но Малахия задава въпроса: „Защо една плът? Защо, Боже, ти си ги направил една плът?“ И отговорът е: „Защото Той желае деца, които вярват в Бога!“ Разбрахте ли това? Има един Бог, който е Създател и има един Бог на завета.

Чрез този завет Бог събира заедно мъжът и жената в едно семейство и ги прави една плът! Той ги прави една плът по два различни начини:

Първо, има духовно единство. **Той ги е направил да бъдат една плът и в един дух** (Мал.2:15). Какво означава това? Това означава, че когато мъж и жена, които вярват в завета – в Новия Завет, който имаме сега в Исус – и създадат семейство, Бог ги прави една плът. Това е духовно единство, основаващо се на това, че Бог им е свидетел и че Бог прави нещо в живота им, когато ги събира заедно!

И второ, има единство в плътта! Какво означава това? Това означава, че има „консумиране на това, което Бог е направил!“ Поради това, когато присъствате на сватба, там се случва нещо забележително! Двама човека, подчинявайки се на заветната връзка с Бога Отец чрез Исус, биват правени една плът и застават пред своите семейства, пред приятелите си и пред Бога – които са свидетели – за да се закълнат един към друг. И докато направят това, Духът на Бога работи в живота им и прави мъжът и жената да станат една плът! После те отиват да прекарат своя „меден“ месец – и тук не мисля, че издаваме някаква тайна – и не е необичайно по време на този меден месец техният брак да бъде консумиран! И сега те са една плът! Нали забелязахте поредността на събитията? Не знам дали сте наясно за това, но хората, които настояват да стигнат до сексуално единство преди Бог първо да ги е съедини, просто разиграват една лъжа! Досещате ли се какво се случва, когато Бог направи двама души едно в брака, в духа и в плътта? Много често се ражда бебе. И това е напълно нормално! Всъщност, това е повече от нормално: такава е Божието намерение! Божието намерение е, когато мъжът и жената се съберат в това заветно семейство, те да станат родители, които се грижат и възпитават детето си, за да стане такава, каквото Създателят, Богът на завета иска то да стане.

Очаква се детето да вярва в Бога! Има логика, нали? Един, един, един, след това една плът и сега имаме едно малко дете! Изразът „дете, което вярва в Бога“ не е много добър превод на еврейското прилагателно „Божий“, а „дете“ е съществително. На иврит **това са две съществителни** и буквално означават „дете на Бога.“ С други думи казано, това е „Божие дете“ или „дете на завета.“ Исус е бил Дете на завета и „Божие дете.“ Когато станал на 8 дни, родителите му го отнесли в храма, където Той бил обрязан, защото Той е бил Дете на завета!

На нас ни се подсказва как е бил отгледан и възпитан Исус. Казва ни се, че *„Исус израстваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и пред хората.“* (Лука 2:52) Ето това е реалистично да очакваме да видим в „детето на Бога,“ което е израсло в благоволение пред Бога и пред хората. Родителите трябва да са абсолютно сигурни, че детето им се развива и узрява нормално по един балансиран начин. Подобно на стол с четири крака при който и четирите крака са с еднаква дължина, има четири измерения на това израстване. Израстването в мъдрост означава детето да израства в интелектуално отношение! Израстването в ръст означава то да се развива физически! Израстването в благоволението пред Бога означава да узрява духовно! Израстването в благоволението пред хората означава да се развива по подходящ начин в отношенията си с другите хора! Ето това се очаква от нас да правим – да отглеждаме и да възпитаваме всеотстранно развити деца – физически, интелектуално, духовно и социално.

Нека да ви подсказва какво ще произлезе от всичко това: Съвършено очевидно е, че Малахия казва: „Има пряка връзка между стабилното семейство и детето, което вярва в Бога!“ Иначе казано, ако семейството е нестабилно, ако мъжът и жената не са си верни един на друг, ако нарушават завета, ако в отношенията им има противоречия, тогава е малка вероятността детето им да разбере, какво означава да е „Божие дете,“ защото то е заобиколено от неща, които въобще не му помагат да стане такова дете.

Нека да ви дам един много прост акростих (на английски) на думата child (дете), който смятам, че ще ни помогне да разберем каква трябва да е средата, в която е най-вероятно да израснат деца, които вярват в Бога.

Първата буква „С“ означава „характер“ (character). Тук имам предвид християнски характер. Хората, за които говори Малахия продължават да посещават църквата, да дават дарения в църквата, да се молят. Но ние знаем, че те се развеждат със своите еврейски съпруги за да се оженият за езически жени! Ние знаем, че вместо да оказват влияние на народите около тях, самите те са заразени от навиците на тези народи. Иначе казано, външно те приличат на хора, които вярват в Господа, но в сърцето им липсва духовната реалност! Това е фундаментална непоследователност, която децата подуват от километри разстояние! Ние търсим характер, при който има съвпадение между думите и делата.

Втората буква „Н“ означава „хармония“ (harmony). Ако има противоречие, ако има невярност, ако между родителите се води борба и има вражда, детето ще се чувства незащитено. Ако детето е незащитено в тази ситуация, малка е вероятността то да израсне и да стане уверено и зряло дете на Бога! Нашата дъщеря Джуди преди години защити докторска дисертация в Нюйоркския университет. Темата на дисертацията ѝ беше „Влиянието на развода върху израстването на юношите.“ Тя изследва здрави семейства, разведени семейства и разпаднали се семейства от различни етнически групи във всички райони на Ню Йорк. Един от изводите, до който тя достигна в изследването си беше, че децата в разведените семейства потвърждават, че развитието им е било повлияно от развода и за тях нямало изход от тази ситуация. Но чуйте нещо важно: Децата в здравите семейства, които постоянно са били свидетели на спорове, борби и вражда между родителите си, стават толкова нестабилни, като децата на разведените родители. Иначе казано, проблемът не е в развода. Проблемът е в тези неща, които довеждат до развода! Поради което хората казват: „Е, добре, тогава ние можем да се разведем.“ Не! Това означава ние да осъзнаем, че ако между родителите няма хармония, тогава децата ще бъдат нестабилни.

Следващата буква „I“ означава „инструктиране“ (instruction). Какво инструктиране? Ще ви дам няколко думи, над които можете да помислите: предпазване, насочване и проверка. **Предпазване:** Много деца нямат представа за опасностите, които ги заобикалят! Кой ще им ги посочи? Техните родители, които вярват в Бога! **Насочване:** Много деца нямат представа какво да направят с живота си. Не мога да повярвам, че толкова много деца сега отиват да учат в колеж и нямат ни най-малка представа защо правят това! На тях им липсва всякаква логика за посоката в живота им! Кой им дава посоката? Има един откъс от Библията: *„Възпитавай детето отрано в подходящия за него път и то няма да се отклони от него, дори когато остарее!“* (Пр.22:6) Най-важният въпрос тук е: Кой определя пътя, по който трябва да върви детето? Родителите? Не, въпреки че много родители се опитват да правят това! Бог знае защо Той е създал това дете! Бог знае, защо е привлякъл това дете към Себе си. Бог знае края още от самото начало! Бог знае пътя, по който детето трябва да върви! А каква е задачата на родителя? Да насочва детето си, за да открие как Бог може да покаже на детето какво иска да направи Бог от него! Ето така ние инструктираме децата си. И в какво ги инструктираме? Предпазване, насочване и след това... **Проверка:** Когато ги изпатим да вървят по

пътя, по който си мислим, че те трябва да вървят, за да намерят това, което Бог иска от тях да правят, ние не ги изпускаме от погледа си и виждаме какво правят те. Родители, имате ли представа какви филми гледат децата ви? Проверявате ли какво правят те в Интернет? Знаете ли какво четат? Обсъждате ли с тях книгите, които училището изисква те да прочетат? Четете ли книгите, които те четат? Или просто сте им позволили да правят каквото си поискат?

Буквата „L” означава „любов“ (love). Има две неща, които хората трябва да научат: как да приемат любовта и как да изразяват любовта си. Тези две неща са много измамнически, защото има толкова голямо объркване по отношение на това какво е любовта. Как изглежда любовта? Какво е поведението на любовта? Към кой пример за любовта трябва да се придържаме? На звездите от Холивуд? На звездите на рока? На спортистите? Съвсем не, децата трябва да подражават на родителите си, които се обичат, които на практика им показват как да приемат любовта и как да дават дават израз на обичта си.

И последната буква в думата child е буквата „D” и означава „дисциплиниране“ (discipline). Двата са жена ми положихме много усилия, за да създадем градина, която да прилича на английска градина. Работим от 38 години и даже не сме се доближили до образа! Ние имаме два проблема: времето в Уискънсин и елените в Уискънсин. Опитваме се да отглеждаме рози. Проблемът е, че ако ги оставим без надзор, а ние пътуваме много, по тях израстват всевъзможни израстъци. Ако оставите правилния израстък и изрежете ненужните израстъци, тогава розата ражда цветове и приятен аромат. **Но ако оставите неизрязан розовия храст, ще получите изобилна реколта от тръни!** **Децата се нуждаят от подрязване!** Ако се придържате към това правило, те ще израснат като почтени хора, но ако не бъдат дисциплинирани, ако не бъдат обичани и ако не бъдат внимателно напътствани, ако не са предпазвани, ако не бъдат насочвани и проверявани, има вероятност те да произведат много тръни. Бог търси деца, които вярват в Него – Божий деца! Чуйте, тук не говорим за инструктиране, поражено от някаква вина на детето.

Запомнете: **„Идеалите са като звездите, ние много рядко ги достигаме, но се ръководим от тях.”** Има идеали, които са търсени от Бога и ние трябва да се ръководим от тях. Вие няма да произведете парфюм, даже ако работите за предпазването, насочването и инструктирането. Но това не означава, че трябва да казваме: „Ние не знаем към какво се стремим!“ Няма съмнение, че сега аз говоря на някои хора и вие си казвате: „Често казано, Стюард, аз мисля, че ние направихме разумен опит да дадем насока на децата си и че се опитвахме да живеем вярно пред тях; но сега те са на хиляди километри от целта и съвсем не могат да бъдат наречени „Деца на Бога!““

Е, позволете ми да ви напомня нещо: **Вие не сте отговорни за решенията, които вземат децата ви.** Вие сте отговорни за това да им дадете инструментите, за да вземат разумни решения. Вие сте отговорни да им дадете ясното разбиране за вариантите, които стоят пред тях. **Вие сте отговорни наистина да се убедите за това, че те имат ясно разбиране за смисъла на християнската вяра.** **А останалото зависи от тях и решенията са техни!** Освен това запомнете следното: Ако някои от вас разсъждават така: „Добре, аз се провалих в брака си, аз съм отговорен за това, че се разведох, аз преминах през ситуации, в които не бях верен и аз наруших завета“, **искам да ви напомня, че този провал не е краят.**

Ако признаем греха си, ако му обърнем гръб и кажем **„Господи, Ти си ме създал, аз живея благодарение на Теб и искам да живея за Теб!“**, **Бог е в състояние и иска да ни прости.** И Той ще каже: „Добре, ти си мой мъж или жена и аз съм твоя Бог.“ Днес е първият ден от остатъка от живота ти! Иди при семейството си и работи върху децата си; създай нещо, което ще разцъфти и ще произведе парфюм, а не тръни!

Същността на греха

от Филип Гънтър

Едно от неизбежните неща на лятото в Саскачеван (Канада), са комарите. Изглежда, че това характерно за нашата провинция насекомо е обект на обсъждане сред живеещите в прериите, така както се обсъжда тазгодишната реколта, риболова по реките и ловът на елени. Понякога се чудя дали не трябва да номинираме комара като символ на нашата провинция.

Все още си спомням първото си преживяване с прерийния комар, когато кандидатствах за работа като пастор в църквата в Саскачеван. Семейството ми беше поканено на барбекю за добре дошли и през голямата част от следобед комарите не бяха проблем. Когато се стъмни имаше кратък дъжд, но на мен ми се стори, че вместо вода, от небето падаха комари. Семейството ми се чувстваше така, все едно че бяхме подложени на специален тест по оцеляване като тези, които гледаме по телевизията, само че ние не се намирахме в дълбоката джунгла. **Казвали са ми, че съществуват 2500 вида комари, 70 от които живеят в Канада.**

Д-р Елуард Доун, професор, който от 30 години изследва комарите в Кралския университет в Кингстън, Онтарио, твърди, че на територията на Канада **едно от най-населените с комари места е Саскачеван**. Веднъж най-големият ни син Томас ме попита защо Бог е създал комарите. Тъй като нямах подходящ отговор, в началото ми се искаше да му кажа, че Божийте пътища не са нашите пътища и Божийте мисли не са нашите мисли, но накрая му казах, че комарите са били създадени като храна за други насекоми и птици, **като се надявах, че по този начин ще охладя любопитството му**. Но сериозно казано, тъй като са толкова досадни същества, комарите ни предоставят един ценен урок за нещо друго, което още по-отмъстително, много по-дразнещо и много по-злочесто – **за грехът**.

Какво е “грехът”? Казано накратко, две са основните черти на греха.

Първо, грехът е духовно заболяване, **с което всеки човек е заразен по рождение**. В същината си, това наследено духовно заболяване **ни дава желанието да отхвърляме Бога**.

Второ, грехът е акт, който извършваме, **когато нарушаваме законите на Бога за лъжата, кражбата, завистта и т.н.** По отношение природата на греха комара може да предложи на християнина някои полезни мъдрости. Тази пролет имах намерението да направя сравнение между комара и греха, с цел да намеря свеж подход за разбирането на природата на греха. Установих, че това летящо насекомо може да предложи на вярващите някои духовни уроци за греха. Но в началото искам да ви предупредя, че това сравнение не е перфектно и пълно, нито пък обхваща цялата природа и последствията от греха, така както е казано в Библията. Но въпреки това, в следващото сравнение има някои важни неща, над които трябва да се замислим. Ще ви разкажа какво открих:

1. Както комарът, така и греха се излюпват при наличието на определени условия. Ние знаем, че комарите се размножават добре в климатичните условия на Саскачеван. Наличието на високи температури, влажна почва, блато или мочурища са идеалната среда за бързото размножаване на комарите. А по отношение на греха Библията описва състоянията, при които той се излюпва и разцъфтява в живота на хората. Братът на Господа, Яков, пише: *“От собственото си желание всеки е изкушаван, повличан и съблазняван. После желанието зачева и ражда грях, а грехът, като се развие, ражда смърт.”* (Як.1:14-15)

Библията казва, **че когато позволим на плътските ни желания да управляват и да контролират това, което мислим, казваме и правим, тогава се създават перфектните условия за излюпването на греха**. **В мигът, в който се излюпва желанието ни, то ражда греха**. Вижте какво пише Яков: *“Защото където има завист и егоизъм, там цари хаос и всякакво зло.”* (Як.3:16) (Коментар: „Не пожелавай...“ Втор. 6:21. Д.Пр.) От Библията е видно, че собствените ни мотиви и сърдечните ни желания могат да родят грях. Изглежда **че не дявола, а ние** предоставяме подходящата хранителна почва за греха. Както комарът, така и греха се излюпват при определени условия: влажна почва или застояла вода и топло време за комара и егоистично желание за греха. Като вярващ, аз считам, **че е полезно да знам как греха може да се излюпи в живота ми**. Това познание ми помага да премахвам (с помощта на Светия Дух) онези условия, които благоприятстват раждането на греховни действия.

2. Наглед както комара, така и греха изглеждат невинни и безвредни. Когато гледате летящите комари, те изглеждат безвредни. Те не са големи или силни, нямат остри зъби, нито нокти, които са остри като бръснарско ножче. На вид те само “жужат” с крилетата си, но наистина ли е така? **Науката и опита ни казват нещо съвсем различно**. Комарът е разпространител на много болести като тропическата треска, жълтата треска и маларията. Един от видовете комари пренася бактерия, която причинява болестта енцефалит, което е възпаление на мозъка. От историята знаем, че комарите съвсем не са безобидни насекоми.

Доказано е, че те са разпространители на тежки и даже смъртоносни болести сред много народи по света. В много от страните от третия свят тези малки и безпомощни комари са преносители на смъртта. В това отношение грехът много прилича на комара. Наглед грехът е безвреден. “Малка невинна лъжа,” “малка безвредна клюка,” “малко парченце лакомия,” всички тези неща изглеждат безвредни, но наистина ли е така? Чудя се, дали когато не са се подчинили на Бога и яли от забранения плод, Адам и Ева не са си мислели: “Това е само една малка хапка”? На външен вид грехът е безвреден, но истината е, че вътрешността му е смъртоносна. Когато спал с омъжената Батшеба, дали цар Давид е вярвал, че това е просто един “дребен и безвреден флирт”? Той бил могъщ войн и цар, а тя е била само една войнишка жена. Каква вреда може да му причини това малко прелюбодеяние? Но последващото развитие на историята ни показва вредата, което му причинява това наглед дребно провинение – прелюбодеянието на Давид довело до смъртта на Урия, съпругът на Батшеба и до раждането на незаконен син на Давид. (2Ц.11,12) Наглед грехът не само е безвреден, но в началото е и много приятен. **Не се заблуждавайте, извършването на грях (кражба, наркотици, унижаването на имуществото на чуждо имущество) може и е забавно и приятно**. Ако нямаше раждане на греха, никой нямаше да върши тези неща. Но ние знаем, че след забавното начало, във всеки грях има смъртоносно жило.

Спомням си, че четох една история от Майкъл Грийн за работник, член на бригада за изграждане на път, която работела в пустинна планинска област в Пенсилвания. “Всяка сутрин, когато отивал с пикапа си на работното място, той виждал едно малко момче, което ловяло риба в едно езеро близо до пътя. Всеки ден той поздравявал с вдигане на ръка момчето и разговарял с него. Но веднъж, когато минавал бавно с пикапа си покрай момчето и го попитал как е риболова, то му отговорило по странен начин: “Днес рибата не кълве, но червеите кълват.” Когато няколко минути след това спрял за гориво на близката бензиностанция, работникът шегувайки се казал на служителя на бензиностанцията как му е отговорило момчето. За момент служителят се засмял, но внезапно се ужасил и без да каже нито дума повече се втурнал към колата си, скочил в нея и заминал с пълна скорост нанякъде. По-късно същия ден пътния строител разбрал какво се е случило. Служителят на бензиностанцията пристигнал твърде късно, за да спаси момчето, което поради някаква грешка изровило малки змийчета, мислейки че са червеи и те го нахапали до смърт. Майкъл Грийн пише, че току-що родените змийчета са толкова отровни, колкото и възрастните змии.

Същото се случва и с многото дребни грехове, които ни изкушават. Наглед те са безвредни и даже са пъстри, красиви и привлекателни, но въпреки това са заредени с пълната доза от отровата на Сатаната и ще ни унищожат, ако се занимаваме с тях. Подобно на комара, греха може да изглежда безвреден, но Библията ни казва пределно ясно: “*Защото заплатата (последствията) от греха е смърт...*” (Рим.6:23)

3. Както комарът, така и грехът пробожда тялото. Колкото и да е малък, комарът оставя по тялото белезите от убожданията си. Когато бъда ухапан от комар, по тялото ми се появява една малка червена подутина, която сърби. Когато синът ни Даниел е ухапан от комар, по тялото му се появява голяма подутина. Когато хапят, комарите всъщност пробиват кожата на тялото и причиняват най-различни негативни реакции на тялото, най-лошата от които е, когато инфектиран комар внесе сериозна болест в човешкото тяло. По същият начин грях, който е малък колкото комара, също пробива тялото. Когато извършим грях, последиците от него завладяват тялото ни. Употребата на наркотици уврежда тялото ни, пианството оказва влияние на тялото ни, сексуалните връзки извън семейството могат да имат смъртоносни последици – СПИНЪТ е убиец. И подобно на комара, който изсмуква кръв от тялото ни, всеки наш грях изсмуква малко живот от тялото и от душата ни.

Обърнете внимание на думите на цар Давид, казани скоро след прелюбодеянието му с Батшеба и след убийството на мъжът ѝ Урия. “*Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането ми всеки ден. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен, силата ми се пресуши като влага в лятна суша...няма здравина в костите ми поради моя грях.*” (Пс.32:3-4; 38:3 – мой превод)

Спомням си откъс от една книга на Ани Дайлард: “*Преди няколко години през лятото вървах по брега на един остров, за да проверя какво мога да видя във водата и преди всичко, за да изплаша жабите...На едно място забелязах малка зелена жаба, част от която беше над водата, а оставалата част – под водата. Тя не скочи. Аз пропъльзах по-близо. Накрая легнах на тревата и загледах жабата право в очите, а тя беше само на малко повече от 1 метър разстояние от мен. Това беше много малка жаба с отворени и бавно схващащи очи. Докато гледах в нея, тя бавно започна да се сбръчка и да хлътва. Духът на живота изчезна от погледа ѝ, все едно че беше угасен като горяща свеица. Кожата ѝ се изпразни и провисна. Черепът ѝ изглежда, че се срути и рухна като съборена палатка. Тя се смаляваше пред очите ми като спукана футболна топка. Наблюдавах как опънатата кожа на раменете ѝ се сбръчка, провисна и хлътна. Скоро част от кожата ѝ, загубила формата си като спукан балон, се сдипли като петно нечиста пяна върху повърхността на водата. Това беше ужасно и чудовищно преживяване...Една овална сянка висеше във водата под потъващата жаба. После сянката неусетно изчезна. Кожата на жабата започна да потъва. Бях чела за водните бръмбари, но никога не бях виждала такъв. Истинското име на това създание е “огромен воден бръмбар. Той има кафяво тяло, което на дължина достига от 3-10 см. Храни се с насекоми, попови лъжички, рибки и жаби. Двата му предни крака, с които сграбчва жертвата си, са силни и имат насочени напред шипове. Той сграбчва жертвата си, стиска я здраво и я парализира чрез инжектиране на ензими, които впръсква в тях при ухапването. Той захва само веднъж и това е достатъчно. През направените в тялото на жертвата отвори той впръсква отровата, която разтваря тялото до състояние на рядко желе, която впоследствие бръмбара изсмуква.*” Подобно на огромния воден бръмбар или на дразнещото ухапване на комара, нашите греховни постъпки увреждат физическото тяло на жертвата си. Независимо дали чрез неприятна и предизвикваща сърбеж реакция на ухапването на комара или чрез заразяването с някоя болест, като например маларията, комарът напада тялото ни. Спинът, склерозата на черния дроб и увреждането на нервната система са някои от примерите за болезнените и разрушаващи последици от греха върху физическите ни тела.

4. Както комарът, така и греха идват при нас с бръмчене. Няма нищо по-мъчително от това да се мушнеш в топлото и удобно легло след дълъг и изтощителен работен ден, да загасиш лампата, да си затвориш очите и тогава да чуеш тихото бръмчене на нашият приятел, комарът. Вие си казвате, че той ще си

замене, но той не заминава! Опитват се да не му обръщате внимание, но не можете! Опитват се да убедите себе си, че комара ще ухапе съпругът или съпругата ви, а не вас самия, но това не става. После съставяте план да лежите неподвижен и да му позволите да кацне някъде по тялото ви, с цел веднага да го размажете, но след 3-4 неуспешен опит, при който се удряте с ръка по лицето, вие разбирате, че планът ви е неуспешен.

Интересното е, че ако комарът не беше забръмчал в началото, вие нямаше да знаете, че той е там. Тъй като притежава дадено му от Бога бръмчене, **комарът ни предупреждава за присъствието си.** Освен това Бог е дал на християнина една предупредителна система в Светия Дух, (която може да бъде наречена “бръмчащ” звук) за навлизането на греха. Ние получаваме тази система, когато приемем Исус като личен Спасител. **“Бръмченето” на Светия Дух предупреждава съвестта ни, когато сме склонни да извършим грях.** Някои хора наричат това бръмчене тихият глас, който ни казва: “Не прави това.” “Бръмченето” на Светия Дух помага на вярващия да избегне последиците от някое наистина лошо действие. Павел окуражава вярващите в Галатия да се ориентират в живота си по “бръмченето” на Светия Дух, като им казва: *“Живейте по (подчинявайки се на) Духа и няма да угаждате на желанията на греховната си плът.”* (Гал.5:16)

5. Ухапването на комара и на греха може да бъде избегнато. Проф. Доун твърди, че комарът може да бъде прогонен най-добре чрез един химически препарат, наречен “дийт,” който сега е един от най-разпространените препарати. Доун казва, че има много фалшиви средства за борба срещу комарите, **като например ултразвуковия излъчвател, за който се твърди, че прогонва комарите.** **Но за нещастие комарите нямат слух и не могат да го чуят.** Според Доун някои хора се опитват да се натрият със сок от лук, със свинска мас, с мента и даже да се намажат целите с кал, но според проф. Доун ефекта от тези предпазни мерки е малък. Той твърди, че най-ефикасният препарат срещу комарите е “дийт.”

А когато става въпрос за предпазването ни от греха, според Библията вярващият трябва да облече Божието въоръжение. Павел описва това въоръжение в Еф.6:11-18). Псалмистът също е разбирал ролята на меч на Духа, когато е написал: *“Скрив в сърцето си Твоето слово, за да не извършвам грях против теб.”* (Пс.119:11 – мой превод) Цени високо съвета на А. У. Пинк, който казва: *“Трябва да направим да станат наши заповедите, предупрежденията и съветите от Библията и да ги ценим; да ги запомняме наизуст, да размишляваме над тях, да се молим за тях и да ги прилагаме в живота си...Единствено те ще ни предпазят от заразите на този свят, ще ни спасят от изкушението на Сатаната и ще бъдат сигурна защита срещу греха, като Божието Слово...”* Така както “дийт” ни предпазва от ужилването на комарите, така и обличането с Божието въоръжение (особено употребата на меч на Духа) ще ни предпазва от ухапването на греха.

6. Ухапването както от комара, така и от греха може да бъде излекувано. Човек не може винаги да се предпази от комарите поради простата причина, че няма толкова ефективен препарат срещу комарите, така както няма и безгрешен християнин. Поради това, ако сте ухапан от комар, вие винаги можете да натриете ухапаното място с ментов лосион и това ще ви помогне. А за справяне с последиците от греха ние се нуждаем от духовно лекарство. **Библията отново ни казва ясно, че само една личност може да премахне греха – Исус Христос** (1Кор.15:56-57). Как ние, християните, получаваме опрощение на греха си? Като признаваме греха си. Апостол Йоан пише: *“Ако признаваме греховете си, Бог ще ни прости. Той ще ни очисти от всички злини, които сме извършили, защото той държи на думата си и е справедлив.”* (1Йоан 1:9) **Признанието е лекарство за душата ни, то ни опрощава и ни очиства от греховете ни.**

През лятото на 1993 нашествието на комари в Саскачеван беше толкова голямо, че ние не позволявахме на децата ни да излизат навън, даже когато бяха намазани с препарат срещу комарите. Веднага щом се покажехме навън от дома, тези малки вредители влизаха в очите, ушите и в носовете ни. Едва дочакахме месец Август, когато по-хладните температури ни отърваха от тях. Като вярващи, ние също очакваме времето, когато няма повече да бъдем изкушавани, за да живеем според злите си желания, но дотогава трябва да се пазим от духовният вампир, наречен грях. Петър пише, че грехът е като ръмжащ лъв (1Пет.5:8).

Моисей пише, че грехът лежи свит на прага на вратата ви и чака за да ви завладе (Бит.4:7). А от Павел ние научаваме, че ухапването на греха е наистина смъртоносно (Рим.6:23). Подчинявайте се на “бръмчащото” предупреждение на Светия Дух да не извършваме нещо, което нарушава законите на Бога. Ежедневно се обличайте с Божието въоръжение преди да напуснете дома си, а ако се поддадете на грях, признайте го пред Господа и се молете Той да ви прости.

Тайната на задоволството

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Фил. 4:10-13

Моля ви да отворите Библиите си на Фил.4 и да прочетем стихове 10-13: „*Много се радвам в Господа, че най-последно възстановихте загрижеността си за мен; наистина и по-рано сте се грижили за мен, но нямахте възможност.* (Тук Павел говори за подаръка, които те са му изпратили по Епафродит.) *Не казвам това поради оскъдност; защото се научих да съм доволен в каквото и състояние да се намирам. Знам как да живея в оскъдност, знам как да живея и в изобилие; във всички обстоятелства съм научил тайната: и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност. Мога да направя всички неща чрез Онзи, който ме укрепява* (мой превод).

Ние, американците, сме особено опиянявани от думата „тайна.“ Ушите ни веднага се наострят, когато чуем някой да каже: „Имам една тайна, която искам да ти кажа.“ А знаете ли какво е тайната? **Това е нещо, което вие казвате на всички хора, но на всеки от тях поотделно.** Светът на рекламата и на медиите трупа пари от това. Всички „жълти“ издания, които се продават на касите в бакалиите рекламират или обявяват някаква тайна: тайната на диетата на звездите или тайно хапче, което лекува рака. Разбира се, аз никога няма да си купя такъв вестник. Но докато чакам на опашката пред касата, аз чета доста бързо. Чувам съм и проповеди за тайната на силата, за тайната на молитвата и за тайната на изграждане на голяма църква. Думата „тайна“ е износена от употреба и се използва толкова неправилно, че аз никога не я употребявам в заглавията на моите проповеди, с изключение на тази проповед и то защото Павел я е използвал. Той е казал: „*във всички обстоятелства съм научил тайната да бъда доволен.*“

Днес ще говоря на темата „Тайната на задоволството.“ Задоволството е много интересна дума. Тя означава да бъдете задоволени и да сте в мир със себе си. Мисля си, че една от характерните черти на днешния ден е недоволството на хората. **Разбира се, недоволството е свързано с ненаситността.** Истината в това отношение е, че всички, които присъстваме тук **сме или ненаситни или задоволени.** Когато използвам думата „ненаситен,“ а и Библията използва тази дума, тя не се отнася само до парите. Ние най-често я употребяваме в този смисъл. **Да сте ненаситен означава, че не сте доволен от това, което имате и се опитвате с всички сили да получите повече.** Повечето хора, които познавам и с които се срещам, са недоволни от житейската си съдба – някои от семейството си, други от работата си, а трети и от двете неща. Недоволството в къщи може да причини борба, гняв и враждебност, и това може да доведе до раздяла или развод. Недоволството в живота на човека може да причини толкова силна вътрешна борба, толкова напрежение и дисхармония, че той може да се разболее от язва.

Недоволството е проклетие за човека. Адам загубил рая, защото бил недоволен. Бог му дал всичко. Адам и Ева са имали всичко, от което са се нуждаели. Разбира се, имало е и едно дърво, от чиито плодове те не можели да ядат, но те не се нуждаели от тях. Но те не били доволни от това, което Бог им бил дал. И така, поради недоволството, Адам и Ева изгубили мястото си в рая и потопили човешката раса в грях. Ангелите, които извършили грях, паднали от първоначалното си високо положение, защото били недоволни. Луцифер паднал, защото е бил недоволен.

Искрено ще ви кажа, че около половината от пасторите в църквите, които посещавам, са недоволни и се оглеждат за друго работно място. Можете да разпознаете това от начина по който те говорят, от поведението им и от разговорите ви с тях. Аз не се шегувам, когато казвам, **че когато отида в някоя църква, първото нещо, което пасторът ми дава е своето CV (резюме на своята биография) и ме моли да го предам там, където чуя, че търсят подходящ кандидат.** Това е доказателство, че този човек е недоволен от работата си, поради това той не дава най-доброто от себе си в служба на Господа или за църквата. Поради това голямата перла е задоволството. Вярвам, че всеки човек, независимо от начина по който го нарича, мечтае и копнее за задоволството. А Павел е човек, който е намерил задоволството. Той е казал, че се е научил да бъде доволен, независимо от обстоятелствата в които се намира. Имам три неща, които искам да споделя с вас.

1. Наистина има тайна на задоволството. Наистина има тайна на задоволството и Павел е открил тази тайна. Той е казал: „*Научих се да бъда доволен, независимо от обстоятелствата в които се намирам.*“ Думата „задоволство“ е много образна дума и буквално означава да бъда доволен от себе си и да не се нуждаем от външна помощ. Искам да обърнете внимание на начина, по който Павел казва това. В ст.10 той казва: „*Много се радвам в Господа, че най-последно възстановихте загрижеността си за мен; наистина и по-рано сте се грижили за мен, но нямахте възможност. Аз се радвам в Господа заради подаръка, които сте ми изпратили по Епафродит.*“ След това той веднага казва, че **не се радва** на подаръка, **защото е в нужда.** Той казва това, за да предотврати вероятността да бъде разбран погрешно. Той се радва, че филипяните са му направили подарък, **но той иска те да знаете, че радостта му е породена от задоволството му,** а не от

подаръка. Той не иска те да го разберат погрешно, когато казва, че се радва на техния подарък и да си мислят, че той се е притеснявал и три пъти дневно е ходил до пощенската си кутия за да проверява, дали е пристигнал подаръкът им. Павел казва, че радостта му от подаръка не е пораждавана поради недоимък.

Защо? Той обяснява: „*Защото се научих в каквито и обстоятелства да се намирам, да бъда доволен и да не се нуждая от външна помощ.*“ В древността думата „доволен“ е била използвана за тези градове, които зависели само от себе си; иначе казано, те имали свои водоизточници и свои източници на хранителни продукти. В древността, когато една армия отивала да завладее някой град, тя го обкръжавала, за да прекъсне пътищата за снабдяване на населението на града. След това нападателите чакали и обричали на глад населението на обкръжения град. Но ако градът бил „доволен“, той имал собствени доставки на вода и храна, и населението му не можело да бъде принудено да се предаде поради глад и жажда. **Жителите му били независими от външните обстоятелства.** Ето това има предвид Павел. Той казва: „Научих се сам да се задоволявам, да разбирам, че в себе си имам всичко от което се нуждая, за да мога да живея и да не завися от външните обстоятелства. Каквито и да са обстоятелствата, каквато и да е ситуацията, това не ме засяга по един или друг начин. Аз запазвам равновесието си във всички обстоятелства.“

Не е ли добре всеки от нас да може да каже същото? Толкова бързо ли хвалите Бога, когато ситуацията около вас е лоша, колкото и когато ситуацията около вас е добра? Една вечер в църквата седях на първия ред и чаках да ми дойде редът да проповядвам. Две жени разговаряха зад мен и аз без да искам чух какво си говорят. Очевидно, едната от жените беше майка на момче, което е било в кола, която катастрофирала ужасно, но детето ѝ не пострадало, а детето на другата жена е било убито при тази катастрофа. Другата жена каза на майката: „О, толкова се радвам, че вашето момче не пострада.“ А майката отговори: „Да, Бог е толкова добър.“ Нали разбирате, че има нещо, което е свързано с поддържането на вашата уравновесеност, независимо от обстоятелствата – вие да сте един и същ както в добри, така и в лоши времена. Това има предвид Павел, когато казва, че външните обстоятелства не му влияят. Той казва: „Светът може да ми каже: „Павеле, ако не се покланяш и ако не отдаваш почит на нашите богове и ако не живееш по нашия начин, ние ще ти отнемем всички притежания.“ Павел казал: „О, вие не можете да ме изплашите по този начин, защото аз съм доволен и завися само от себе си. В себе си имам всичко, от което се нуждая, за да живея достойно.“ Следователно, той може да каже „Не“ на света и „Не“ на тези изкушения. Защо? Защото всичко от което се нуждая е вътре в мен. Аз сам се задоволявам.

Колко страотно нещо е човек да се чувства по този начин и да е независим от благоволенieto на обстоятелствата, и да е независим от неблагоприятните обстоятелства или казано иначе, да запазва уравновесеността си. Павел бил научил тази тайна. Сега ще ви кажа едно нещо с голяма предпазливост, върху което съм размишлявам много. **Ако радостта ви зависи от това, как се справят децата ви, вие не сте се научили да бъдете доволни.** За вас е трудно да се радвате, когато вашият юноша е напуснал семейството ви или ако в семейството ви има неподчинение и бунт. Вие позволявате на това обстоятелство да управлява живота ви и да доминира над всяка ваша мисъл. Вие не можете да бъдете щастлив и не можете да се зарадвате, ако всички неща в живота ви не са перфектни. Ако радостта ви зависи от условията на работното ви място, тогава вие не сте се научили да бъдете доволни. Като пастор, ако моята радост зависи от това, което прави църквата ми, това означава, че аз все още не съм се научил да бъда доволен. **До задоволството ще стигнете, когато откриете достатъчността в себе си и когато осъзнаете, че притежавате всичко, от което се нуждаете в самия себе си.**

2. Не само има тайна на задоволството, но и това е тайна, която задължително трябва да научим. Обърнете внимание, че Павел не е казал: „Аз чух за тайната“ или „Някой ми каза за тайната.“ Той е казал: „**Аз научих тайната.**“ Тук Павел е използвал две думи – едната в ст.11 и другата в ст.12 и това са различни думи. В ст.11 той казва: „*научих се да съм доволен,*“ а в ст.12 той казва: „*научих тайната*“ и тук за „научих“ използва друга, необичайна дума, която е била използвана от тогавашните мистични религии. Тя означава да бъдеш въведен в някаква велика тайна. Това ми напомня за масоните. Те имат тайни. Ако сте масон, вие не можете да разкриете тайните на масонството на някой друг. Но когато се присъедините към масоните, там има различни степени. Когато се научите и се издигнете по стълбата, вие ще бъдете въведен в някои тайни. Ето тази дума използва тук Павел да „научих.“ Тя винаги предполага дълъг и труден процес. **Вие не получавате задоволството просто като кажете: „Господи, дай ми задоволство“ и Бог веднага ви го дава.** Искането ми се това да можеше да става по този начин, но до задоволството не се стига така. Това е тайна, която трябва да бъде научена и това научаване е бавен и труден процес. Това научаване не става за едно денонощие, по време на което да се натъпчете със знания за последния изпит.

А в какво училище се е обучавал Павел? Нека да разгледаме учебната програма на това училище? Обърнете внимание на ст.12, където той казва: „*Знам как да живея в оскъдност, знам как да живея и в изобилие; във всички обстоятелства съм научил тайната: и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност.*“ Забележете крайните противоположности. Павел казва, че е имало

времена, когато е живеел в унизителна бедност и не е притежавал нищо; а е имало и времена, когато е имал всичко и е живеел в изобилие. Имало е времена, когато е бил гладен, а е имало и времена, когато е бил дотолкова доволен, че едва ли е можел да изяде още една хапка храна. Той е преминал през тези крайности. Научил се, че бедността не го омаловажава, нито пък изобилието го прави велик. Можете да вземете всичко, което притежава Павел, но не можете да вземете нищо от личността му. Можете да му дадете всичко, но не можете да добавите нито едно нещо към личността му. Разбирате ли ме какво ви казвам? Не мисля, че ние с вас можем да се научим да бъдем доволни, **докато в живота си не преинем през тези крайности на живота**. Всеки от нас е имал както добри, така и лоши времена в живота си. Ние знаем радостта, знаем и тревогите. Смели сме се и сме плакали. Това са житейските крайности, чрез които Бог ни учи. **Трябва да разбираме, че нищо в живота на вярващият не е случайно. Бог има цел за всяко нещо, което прави в живота ви**. Точно сега вие може би преминавате през тежък период. Или пък преминавате през период на изобилие. И в двата случая Бог се опитва да ви научи на нещо. Казано иначе, Бог се опитва да ни каже, че ако сме въздържани, ако сме доволни, тогава за нас още по-голямото изобилие няма да добави нищо, нито пък бедността ще отнеме нещо от нас. А невярващите хора вярват точно в обратното. Те вярват, че колкото сте по-богат, толкова сте по-значим. Те вярват, че да имаш, това означава да бъдеш, че това което притежаваш определя кой сте вие.

Трудно е да се откажем от този начин на мислене. Вие оценявате човека според колата, която кара или според къщата в която живее, или в какъв квартал живее. Когато бях юноша, работех в магазин за мъжки дрехи. Хората, които от 40 години работеха в този магазин ми бяха казали, че обувките са последното нещо, на което обръщат внимание мъжете. Мъжът може да си купи много скъп костюм и копринена риза, но носи износени стари обувки. Поради това си създадох навика да гледам обувките на всеки мъж, когото срещам. В половината от случаите не успявах да запомня имената им, защото гледах обувките им. Установих, че започнах да оценявам мъжете по обувките им. Ако той носеше кафяви обувки с черен или син костюм, ако обувките му бяха износени или, особено, ако носеше бели чорапи, аз разбирах, че този мъж не знае как да се облича. Нали сте съгласни, че ние съдим за хората според прости неща? Според това, което притежават или не притежават.

Когато отивате да кандидатствате за работа, вие не отивате облечен в сини джинси, нали? В такива случаи се опитвате да изглеждате колкото се може по-преуспял, защото ще ви оценяват по това, колко добре сте облечен. Проблемът е, че църквата пропадна до това ниво и ние разсъждаваме по същия начин. Например, отивам в някоя църква и пасторът започва да се хвали, че членове на църквата му са 5 милионери. Бях в една църква в която пасторът ми каза, че има 12 доктори. Но той не ми каза колко зидари има в църквата. Не знам колко домашни прислужнички има в църквата му. **Този манталитет по никакъв начин няма да подсили църквата ни, а само показва, че сме възприели светския начин на разсъждение**. Има една тайна, която трябва да бъде научена и вие я научавате чрез житейските крайности. Виждате, че светският критерий на задоволството е увеличаването на богатството ви; **а Божият начин на задоволството е чрез намаляване на желанията ви**.

3. Тайната на задоволството е Христос. Обичам Павел, защото той винаги се връща при Исус. Той винаги се е фокусирал в Христос. Забележете, че в ст.13 той казва: „*Мога да направя всички неща чрез Онзи, който ме укрепява*.“ Мисля си, че понякога разбираме неправилно това твърдение и го изваждаме от контекста му. Понякога ние употребявахме този текст за да внушим, че аз мога да направя всичко, че мога да свърша всяка работа, че мога да се изкача на всяка планина, че мога да направя чудеса, че мога да направя всичко чрез Христос, който ме укрепява. Ако извадите това твърдение от неговия контекст, тогава ще бъдете горчиво разочарован. **В този текст Павел говори за понасяне на житейските крайности**. Павел казва: „Мога да направя всички неща чрез Христос, който ме укрепява.“ Думата „укрепява“ е много интересна и означава да си здрав и силен. В друг вариант на превод този текст се казва: „*Готов съм за всичко чрез Христос, който излива силата си в мен*.“ Павел казва: „Готов съм за всяко нещо, с което светът и дяволът могат да ме ударят.“ Защо? Защото Христос постоянно излива силата си в мен.

Христос е тайната. В този момент вие си казвате: „О, аз съм разочарован. Надявах се, че ще има някаква формула или рецепта, която вие ще ни дадете, някаква програма от 12 стъпки.“ Но истината е, че няма формула за задоволството, а има една личност – Исус Христос. Павел казва: „Христос постоянно живее в мен и постоянно излива силата си в мен като динамо, поради това аз съм готов за всичко. Благодаря ви за подаръка, но истината е, че аз щях да съм добре и без него. Ценя го високо, но разберете, че аз се научих сам да се задоволявам и да не искам помощ от вън. Тайната за това е, че Христос живее в мен и чрез Неговата сила аз съм готов за всичко.“

Д-р Джордж Дънкан, велик английски проповедник, който сега е на небето, ми разказа една история. Когато свърши да ми я разказва, аз го попитах дали тази случка е истинска или е измислена. Той ми каза, че е истинска. Той лично познавал този човек. Той ми разказа за един старец, който имал син. Синът бил пилот

и бил убит през Втората световна война. След време и бащата умрял. Той нямал наследници, поради което според завещанието му наследството му трябвало да бъде продадено чрез търг. Част от наследството била баснословна колекция от картини на прочути художници. Една от аукционните къщи в Лондон се заела със задачата да продаде на търг тези картини. В денят на търга се събрали купувачи от всички краища на Англия, защото искали да се възползват от шанса да купят нещо от тази великолепна колекция. Провеждащият търга застанал на катедрата и поставил на триножника една картина. Това бил портрет от неизвестен художник на човек, който никой не познавал. Всъщност, това бил портрет на сина на стареца. Купувачите си помислили, че тази картина не е ценна, защото никой не познавал художника, който я е нарисувал и никой от присъстващите не поискал да я купи. Оказало се, че сред публиката се намира един от слугите на стареца, който познавал сина от деня на неговото раждане до деня на неговата смърт. Слугата си помислил, че ще е прекрасно, ако стане собственик на портрета и то на евтина цена, защото никой не предлагал никаква цена. Поради това той предложил цена. Провеждащият търга съобщил, че в завещанието на собственика е написано, че първо трябва да бъде продаден този портрет и чак след това могат да бъдат продавани другите картини. Портретът играел ролята на бариера, която трябвало да бъде вдигната, за да бъдат продадени другите картини от прочути художници. Слугата купил портрета на цената, която предложил. Всички с облекчение въздъхнали, защото предстояло да се разпродадат останалите хубави картини. Но провеждащият търга се изправил и обявил, че търгът е приключил. Всички присъстващи били изумени. Тогава провеждащият търга съобщил, че по-нататък в завещанието се казвало, че който купи портрета на сина, получава цялата колекция. Аз попитах д-р Дънкан дали наистина това се е случило и той ми потвърди, че познава човека. След това ми каза: „Сине, запомни, че който вземе Исус, взема всичко.“ Тайната на живота в задоволство е Христос, защото той постоянно ни зарежда със силата си.

Тайната на плодородието

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Йоан 15:1-8, 16

Моля ви да отворите Библията си на Йоан 15:1-8, 16: „*Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Той отрязва всяка пръчка в Мен, която не дава плод; Той подрязва всяка пръчка, която дава плод, за да дава повече плод. Вие вече сте очистени от словото, което ви говорих. Живейте в Мен както Аз живея във вас. Така както пръчката не може сама да роди плод, ако не остане на лозата, така и вие не можете да родите плод, ако не живеете в Мен. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който живее в Мен и Аз в него, той ражда много плод; защото ако сте отделени от Мен, вие не можете да направите нищо. Който не живее в Мен бива изхвърлян като пръчка и изсъхва; тези пръчки биват събирани и хвърляни в огъня и те изгарят. Ако живеете в Мен и думите Ми живеят във вас, искайте каквото и да е и то ще ви бъде направено. Моят Отец се прославя в това, че вие раждате много плод и изявявате себе си, че сте Мои ученици... Не вие избрахте Мен, а Аз избрах вас и ви определих да отидете и да родите плод, плод който ще е траен, тогава Отец ще ви даде каквото и да поискате в Моето име.*“ (мой превод)

Преди няколко години аз и жена ми присъствахме на конференцията на Южните баптисти в Портланд, Орегон, който се намира в северозападната част на САЩ. Нашата деноминация, която се предполага, че е най-многобройната не-протестантска деноминация в Америка имаше годишна среща, на която се събрахме около 20 000 – 30 000 човека. Ходехме да слушаме различни говорители, които изложиха вижданията си по различни аспекти от църковната работа. Двамата с жена ми обичаме да посещаваме конференции.

Когато тази конференция приключи, ние не искахме да се приберем у дома. За щастие аз забелязах в един вестник, че по същото време там се провежда и конференцията на берачите на плодове в САЩ. Решихме да присъстваме на тази конференция. За наша изненада се оказа, че тази конференция много прилича на нашата църковна конференция. Там имаше изложба, една зала, пълна със щандове, на които бяха показани съвременни инструменти за бране на плодове, както и съвременни кофи за плодовете, с различни цветове и размери. Там също имаше говорители и ние наистина се наслаждавахме, когато ги слушахме. Един от тях, когото харесах, настоятелно призоваваше хората да обират повече плодове, в сравнение с предишната година и да надминат миналите си достижения.

След края на тяхната конференция всички участници грабнаха кофите си и още същия следобед отидоха да берат плодове. Двамата с жена ми се въртахме около тях, за да видим какви ще бъдат резултатите. След няколко часа берачите на плодове се върнаха обратно, лишени от всякаква радост, без никакъв ентузиазъм и повечето от тях - без никакви плодове. Поради това те не можах да разберат какво трябва да правят и това постави конференцията им в трудно положение. След наличието на всички тези

изложби, щандове и най-съвременните инструменти за бране на плодове, след лекциите на мотивираните говорители, **как беше възможно те да отидат на полето и да не откъснат нито един плод?**

Накрая те направиха това, което обикновено правите и вие. Създадох една комисия за да поучи проблема. Ние с жена ми, разбира се не можехме да чакаме, докато те свършат тази работа и се прибрахме в къщи. Но после прочетох резултатите от това проучване. Заключение на комисията е следното: „**Не можете да берете плодове, ако преди това не сте родили плод.**“ Берачите на плодове бяха концентрирали всичките си усилия **върху брането** на плодовете, **но не и върху раждането** на плодовете.

Вие ще забележите в Йоан 15:1-8, 16 колко често Исус говори за раждането на плодове. Той казва: „**Ако не живеете в Мен, вие не можете да раждате плод. Моят Отец се прославя в това, че вие раждате много плод.**“ Поуката, което получих от този откъс от Библията е, **че ние трябва да раждаме плод.** Ударението тук се поставя върху раждането на плодовете. В ст.8 се казва: „**Моят Отец се прославя в това, че вие раждате много плод.**“ Всеки от нас иска да прославя Бога. Това трябва да е темата на всяка песен и на всяка проповед – че Бог трябва да бъде прославян. А как ние Го прославяме? Исус казва, че ние прославяме Бога, когато раждаме много плод и ставаме Негови ученици. Оригиналният гръцки текст тук буквално съдържа представата, че чрез раждането на плод човек изтъква себе си и доказва себе си, че е ученик на Исус. Поради това сега искам да ви говоря за раждането на плодове.

В тези заключителни думи, които Исус ни дава и е прието да се наричат „Проповед в Горната стая,“ Той говори за неща, които са важни за учениците Му. Това са последните му думи. Забележете прогресията в тези думи: **ние не просто трябва да раждаме плод, ние трябва да раждаме повече плод и много плод.** Това прославя Бога. Поради това искам да кажа няколко неща за раждането на плодовете.

Първо. Раждането на плодовете е доказателство, че ние сме в Христос. Това е доказателство за нашето обединение с Христос. Вие ще видите, че в началото на този текст Той казва: „**Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Той отрязва всяка пръчка в Мен, която не дава плод.**“ По-нататък в ст.6 Той казва: „**Който не живее в Мен бива изхвърлян като пръчка и изсъхва; тези пръчки биват събирани и хвърляни в огъня и те изгарят.**“ Следователно идеята е, че живеенето в Исус и раждането на плодове са синоними. Ако аз живея в Исус, ако имам жива връзка с живота на Исус, естествения резултат от това ще е раждането на плод в моя живот. Исус казва: „Бог премахва всяка пръчка, която не живее в Мен.“ По-нататък Той казва: „А всяка пръчка, която ражда плод, Бог я подрязва.“

Забележете, че Исус не казва, че Бог подрязва пръчките, които не раждат плод. **Тях Бог просто ги отрязва.** Но Бог подрязва тези пръчки, които раждат плод. **Това е голямата разлика между отрязването и подрязването.** Разбира се, аз не вярвам, че вие можете да вземете това твърдение и да си кажете: „О, това е доказателство, че някой вярващ човек може да бъде изгубен, след като е спасен.“ Тук не се твърди такова нещо. Самият факт, че някои пръчки не раждат плод е доказателство, че те нямат животворна връзка с Исус.

Преди време говорих за това с един лозар. **Попитах го дали би ми помогнал да разбера правилно тези думи.** Той ми каза: О, да, това е много лесно за разбиране. Всяка лоза има пръчки, които са само повърхностно присъединени към лозата – само кожата ги присъединява към стъблото на лозата. Ако вземете нож и срежете кожата в основата на пръчката, там където тя се присъединява към лозата, пръчката ще падне, защото вътрешността на пръчката не е присъединена към стъблото на лозата. Това е достатъчно, за да живее пръчката и да ражда листа. Но тя няма животворната връзка с лозата и поради това не може да ражда плод. Поради това лозарят я премахва. Защо? Защото ако аз съм в Христос и живея в Христос, и Той живее в мен, тогава плодородието в живота ми ще е доказателството, че това е така.

Мисля си, че се нуждаем от определение на плодородието. Какво има предвид Библията, когато говори за плодородието? Аз знам, че в САЩ, когато говорим за плодородието, умовете ни веднага свързват това със спечелването на хора за Христос. Това е много важна част от плодородието, но си мисля, че ние трябва да отидем много по-далече от това. Нека да ви дам определението за плод. Не мисля, че ще намерите това определение в някоя книга. Всъщност, вие ще намерите това определение в моята книга. Оттам взех това определение – от четенето на моята книга. **Плод е външното изявяване на вътрешната природа.** Не мислите ли, че това определение ще ни помогне? Ако видя ябълка, която виси на дърво, аз ще стигна до извода, че това дърво е ябълково дърво. Ако видя портокал, който виси на дърво, аз ще знам, че това дърво е портокал. Ако видя спагети да висят от дърво, аз ще си кажа, че това дърво е спагети! Има хора, които могат да определят вида на дървото, като разгледат листата или кората му, но аз не мога. За да определя вида на дървото, аз трябва да видя плода му. И така, плодът е външното изявяване на вътрешната природа. Каква е вътрешната ви природа? Това е самият Исус! Следователно, ако аз живея в Исус Христос, по някакъв начин Неговият живот или характер ще се изяви в живота ми по някакъв външен начин, за да могат хората да Го видят (**Коментар: Да видят Исус, а не мен. И да отдадат цялата слава на Исус за това, което аз съм извършил, а не на мен. Д.Пр.**).

Е, това може да не е изобилна реколта. Спомням си, че когато бях малък, ние живеехме в една къща.

Бившите собственици на тази къща бяха насадили една асма в задния двор. Те се бяха грижили за нея, но ние не знаехме как да правим това. Поради това не правехме нищо. Тази асма раждаше грозде, но то повече приличаше на стафиди, отколкото на грозде. Зърната бяха малки, сбръчкани и безвкусни. Но това беше грозде. Те бяха външно изявяване на вътрешната природа. Ще ви кажа, че съм виждал християни, в които трябва много да се вглеждате, за да разберете, дали те са спасени или не. Те повече приличат на стафиди, отколкото на грозде. Те са безвкусни. Но поне в тях има някаква външна изява на характера на Исус. Казвам ви, че човек може да твърди, че е част от лозата, но ако не ражда плод, ако в него няма външна изява на вътрешната природа на Христос, той не принадлежи на Исус. Безплодието е доказателство за липсата на общение с Исус. Дървесината на лозата и на пръчката е абсолютно безполезна за нещо друго, освен за раждането на плод. Всъщност в Стария Завет, когато се предписва какви видове дървета трябва да се използват за изгарянето на жертвоприношението на олтара, категорично се казва: „не използвайте лозова дървесина.“ Защо? Защото тя не гори добре и не може да бъде използвана като гориво. Дървесината на лозата е много мека и лишена от трайност, поради което не може да се използва и в строителството.

Единственото нещо, за което е добра лозовата пръчка, е да ражда плод. Ако не ражда плод, тя не може да се използва за нищо друго. С този текст Исус ни казва: „Единственият начин, чрез вие който можете да докажете съществуването си в Господа е, ако раждате плод.“ За себе си мога да кажа, че ако не раждам плод, аз съм абсолютно безполезен за Божието царство и само ще заемам пространство в него. И така, първото нещо, което ви казвам сега е: „Плодородието е доказателство за обединението ни с Христос.“

Второ. Плодородието се произвежда от нашето обединение с Христос. Забележете, че не пръчките произвеждат плода. Те само носят плода. Лозата произвежда плода, а пръчката е само „закачалката“, която Бог е поставил, за да закачи плода на нея. Ако не е присъединена към лозата, пръчката не може нищо да направи. Господ Исус е Този, който произвежда плода, а аз просто го нося. А това означава, че ако искам да бъда верен християнин, аз трябва да живея като лозова пръчка. Ето това е. Трябва да живея като лозова пръчка. Да живея в Исус. Просто да съм изцяло в Него и да Му вярвам за резултатите, т.е. за плода. Искам пределно ясно да кажа, че тук не говоря за безгрижен и празен живот в Исус. Аз не говоря за пасивно седене със скръстени ръце. О, не, Исус е един от най-заетите личности, които сте виждали. Същото се отнася и за неговите ученици.

Всеки християнин трябва да е натоварен с работа. Под живеене в Христос аз имам предвид това вътрешно живеене и пребиваване в Христос. Единственото нещо, което се изисква от пръчката, е тя да е изцяло на разположение на лозата. Оставаме се изцяло на разположение на лозата и това е всичко, което Бог изисква от нас. Каквото и да работим, ние трябва да помним, че ние живеем в Исус. В Ис.30:15 Бог ни казва: „в безмълвие и увереност ще бъде силата ви.“ Защото в Ис.30:1 се разказва, че израилтяните са отивали в Египет в желанието си да си купят коне и колесници, за да спасят себе си. Те се бутали и тичали насам-натам, заети с тази дейност, а Бог казва: „Не, не това е начинът. За да бъдете спасени, вие трябва да се върнете при Мен и да се успокоите. В безмълвие и увереност ще бъде силата ви.“ Но още от следващите думи се вижда, че хората няма да направят това.

Страхувам се, че това описание е валидно и за нас днес. Ние живеем толкова зает и натъпкан с дейности живот, мислейки си, че по някакъв начин нашата заетост и активност ще произведе плод. Но единствено Господ произвежда. Моята отговорност не е да произвеждам плод, моята отговорност е да бъда на разположение на Бога, за да закачва на мен Той Своите плодове. Един ден минавах през кухнята и забелязах, че канелката беше обърната обратно, с отвора нагоре. Бих могъл да кажа, че тя беше обезкуражена. Поради това аз спрях и казах: „Канелко за вода, днес ми изглеждаш потисната.“ А тя ми каза: „Чувствам се потисната, защото днес не съм извършила нищо за теб. Видях, че ти мина 10 пъти покрай мен, но нито веднъж не пи вода от мен, нито си изми ръцете. Два-три пъти се опитах да привлека вниманието ти към мен, но успях само да изцедя само няколко капки от себе си, но те не подействаха. Съжалявам, господарю, че днес не съм ти служила.“ Аз казах: „О, ти, глупава канело. Аз не искам ти сама да се пускаш водата, защото така ще наводниш всичко. Днес 10 пъти минах покрай теб и винаги те забелязвах. Да, ти беше на мястото си и аз знаех, че ако искам да те използвам, единственото нещо, което трябва да направя е да те докосна и да пусна водата да тече и ти ще утолиш жаждата ми или ще измиеш ръцете ми. Днес ти ми хареса, защото ти беше такава – налична. Ти беше тук, на мое разположение. И ако исках, аз можех да те използвам.“ Вие разбирате, че аз трябва да живея като пръчка и да бъда на разположение на Господа. Това е много трудно за онзи човек, който си мисли, че самият той ражда плода. Но истината е, че Исус ражда плода.

В САЩ ние имаме лошият навик да наричаме църквите с името на техния пастор. Ние казваме: „О, миналата неделя ходихме в църквата на д-р Кризуел.“ Ние, пасторите, знаем, че това не е нашата църква, но започнахме да мислим, че тя може би е наша. „О, Господи, това е моята църква и аз съм отговорен за всички хора в нея. Аз съм отговорен да виждам, че църквата расте и че бюджета ѝ расте.“ Поради тази причина

само в нашата деноминация ежегодно в САЩ повече от 1000 пастори напускат служението, а това е твърде много.

Един ден четях Мат.16 където Исус казва „*върху тази скала ще изградя църквата си.*“ тогава си казах: „Господи, ти искаш да кажеш, че това е твоята църква?“ А Той ми каза: „Да.“ Аз казах: „О, Господи, тя е твоя!“ Никога не съм бил толкова щастлив заради това, че нещо вече не ми принадлежи. Малко по-нататък прочетох, че Той казва: „Аз ще изградя моята църква.“ А аз казах: „Господи, а аз си мислех, че от мен се очаква аз да я изградя.“ Той ми каза: „Не, това е един от проблемите. Ти се опитваше да я изградиш. Аз ще изградя моята църква.“ Приятели, искам да ви кажа, че отговорността за плода, за резултатите и за растежа не е наша. Тези отговорности са на Бога. **Един човек седи, друг полива, но само Бог дава растежа.** Моята плодовитост се дължи единствено на факта, че аз съм на разположение за да помагам и да живея в Исус, знаейки, че когато Той живее в мен и аз запазвам тази животворна връзка и обединение с Исус Христос, аз ще раждам плод.

Семейството на родителите ми имаше една ферма в Арканзас, където имаше един земен път, който започваше от фермата и свършваше до едно езеро. Имаше 4 великолепни дървета покрай този път. Прекрасна беше гледката, която се откриваше, когато заставах в началото на пътя при фермата и гледах към езерото. Едно лято, когато вървах по този път, аз забелязах нещо странно в последното от тези четири дървета. Все едно че някой беше използвал линия и беше начертал една линия точно през центъра на това дърво. Едната половина на дървото беше жива и със зелени листа, а другата половина беше мъртва и всичките ѝ листа също бяха мъртви. Това беше интересно явление. След няколко месеца, в края на ноември отново ходих във фермата и минах по този път. Тогава забелязах, че същото дърво отново е странно. Клоните на тази негова половина, които през лятото бяха покрити със зелени листа, сега бяха голи, защото листата им бяха окапали, а клоните на другата му половина бяха покрити със сухи листа. Това ме заинтригува. Забелязах още едно странно нещо. Когато бях там през лятото, ние с брат ми отсякохме някои от клоните на дърветата. Тогава нямахме време да изгорим отсечените клони и ги оставихме да лежат там, където бяха паднали. **Забелязах, че листата на тези клони също бяха мъртви, но не бяха окапали.** Не разбирах защо е така. Имах един приятел, който вече е покойник, който имаше много широки познания. Аз му се обадох и му разказах какво видях във фермата. Той ми обясни: „О, да. Есенно време мъртвите листа не падат сами от дървото. Мъзгата ги събаря от клоните. **Животът събаря мъртвите листа. А там, където няма живот, мъртвите листа остават по клоните.**“

Тогава се замислих. Не е ли интелигентен Бог? Какво щеше да стане, ако всяка есен аз трябваше да се качвам на всяко дърво във фермата, за да събарям мъртвите листа от клоните им. За един ден упорита работа бих могъл да съборя листата от едно дърво, но щях да имам още около 150 други дървета, за които да се погрижа. Не бих могъл да свърша тази работа до пролетта. И Господ казва: „Сине, какво правиш?“ Аз му отговарям: „Е, събарям листата от дърветата, за да можеш да поставиш зелените листа, когато дойде пролетта. Тогава Бог ми казва: „Не си спомням да съм създавал по-глупав човек от теб. Сине, не е нужно да правиш това. Единственото, което трябва да направиш е да се увериш, че дървото е живо и то само ще събори мъртвите листа от себе си и на пролет ще произведе нови листа и нов плод.“ Това не е ли прекрасно? Единственото нещо, което трябва да правя е да проверявам, дали дървото е живо. Същото е валидно и за християнския живот. Единственото нещо, което трябва да направим е да проверяваме дали живота на Исус, дали пълнотата на Светия Дух протича безпрепятствено в живота ни. **А Господ ще събори от нас старите и умрели листа на омразата, гордостта и завистта и ще постави новия плод на обичта, радостта и търпението.**

Трето. Плодородието ни нараства прогресивно със здравяването на обединението ни с Христос. Вече споменах за тази прогресия. Видяхме, че пръчките, които не раждат плод се отрязват и хвърлят в огъня. А Исус казва, че Бог подрязва всяка пръчка, която ражда плод, за да ражда тя повече плод. Господ иска ние да раждаме повече плод и още повече плод. И така, ето ме, аз съм пръчка в лозето. Внезапно сред лозите се разпространи новината, че лозарят е влязъл в лозето и носи лозарска ножица. О, аз съм неспокоен. Лозарят застава пред мен и аз му казвам: „Ти няма да ме режеш.“ А той ми казва: „Ще те подрежа.“ Той започва да реже и аз му казвам: „О, не режи това разклонение. То е най-хубаво от всичките. Господи, защо ми причиняваш това? Ето, тук има друго разклонение, отрежи него, но не режи това, което си решил.“ Но лозарят подрязва според своя си план и скоро аз съм лишена почти от всичко. Поглеждам надолу, виждам отрязаните разклонения и казвам: „Господи, виж какво изряза от мен.“ А Той казва: „**О, да, аз отрязвах само тези неща, които изсмукват силата ти, с цел ти да можеш да родиш повече плод.**“ Има много моменти в живота на вярващият, когато ние преминаваме през изпитания, страдания и болка. **Но те са причинени от подрязването.** Защо Господ прави това? Той отрязва най-доброто от работата ми и някои от най-добрите ми дейности. Той ги премахва. Сами по себе си тези неща са добри, в тях няма нищо лошо. Бог казва: „Да, те са добри, но твоето ангажиране с тях изсмуква енергията и силата ти, поради което ти не можеш да се

посветиш на основната си цел да раждаш плод. Поради това Бог ни подрязва. **Запомнете, че подрязването не е наказание.** Може да ви изглежда, че понякога Бог ви наказва, но истината, че това се прави с една единствена цел – за да можете да раждате повече плод, за да може Христос, който живее във вас, да става още по-очевиден в живота ви. Запомнете, че подрязването не се върши от вас, а от Бога. Той не вярва на преценките ви.

Ако Отец остави на мен да решавам, аз не бих отрязал нищо. Бих казал, че всички неща са добри. А Той казва: „Да, някой от тях са добри, но не са най-добри.“ Отец подрязва, а не аз. Познавам хора, които се въртят около пръста си през цялото време и се чудят какво да направят, като се опитват да заемат мястото на Светия Дух в живота си. Приятели, не е нужно сами да се подрязвате. Ако се нуждаете, Бог ще се погрижи вие да бъдете подрязани. Вие стигате до етапа, когато започвате да давате плод. След това раждате повече плод. Бог ви подрязва още повече. Чуйте ме внимателно, приятели. **Подрязването е награда за да бъдете плодороден.** Това ви изглежда странно, нали? Вие казвате: „Искам да бъда плодороден за моя Господ. Искам хората да виждат Исус в мен.“ Но това означава, че вие поканвате лозаря да влезе в лозето ви и да подреже живота ви.

Запомнете, че ако искате да раждате повече плод, не е нужно да добавяте повече клони. Ето това правят баптистите в САЩ. Ние казваме: „Ние не стигаме до достатъчно много хора. Нека да започнем още някои дейности.“ Но истината е, че за да бъде по-плодородна лозата, тя трябва да се подрязва. Тя няма нужда от много клонки. Когато премахваме и подрязваме лозовите пръчки, лозата става по-здрава и по-плодородна. А когато раждаме повече плод, нашият Отец е прославян.

Имам един приятел, който е много добър лозар. Не съм виждал по-големи гроздове от неговите. Те много приличат на гроздовете, които са носели съгледвачите на Ханаанската земя. Огромни гроздове. Приятелят ми постоянно говори за гроздето си. Той ще напъха в ръцете ви толкова много грозде, за да го отнесете у дома си, когато си тръгвате, че сигурно част от него ще изгние, преди да успеете да го изядете. Ние просто не можем да изядем всичкото грозде. Приятелят ми се гордееше с тези гроздове. Те го прославяха като голям лозар. И Исус казва: „Моят Отец е горд и прославян, когато вие раждате много плод.“

Таранът на Бога

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Мих. 2:12-13

Моля ви да отворите Библиите си на страницата със съдържанието ѝ и там да намерите на коя страница се намира книгата Михей. След това отворете Библията си на тази страница. Имам причина да ви помоля да направите това. Когато проповядвам върху така наречените „малки пророци“, а те са наречени с това име не защото посланието им е маловажно, а защото е много трудно да ги намерим в Библията. Не заради малката дължина на посланието им, а защото е трудно да намерим тези момчета някъде там, те се крият. Михей е скрит между Йона и Наум.

Преди години един испански философ казал: „**Ние не знаем какво се случва и точно това се случва.**“ Мисля си, че по този начин той е искал да каже, че ние не знаем какво се случва и точно това се случва. Почти съм уверен, че този философ е имал предвид точно това – **че обикновено става нещо важно, но ние въобще не сме разбираме какво става.** Мисля си, че това е валидно днес и за нас. Ние винаги забелязваме сензационното нещо, защото винаги сме привлечени от сензацията, но не винаги сензационното е значимо. Мисля си, че много пъти медиите ни хващат в капана на някоя сензационна история, а през това време се случва нещо важно, което ние не успяваме да забележим.

Спомняте ли си, поне тези от вас, които са достатъчно стари къде бяхте, когато беше застрелян Кенеди? Това е въпросът, който задавам на хората от моето поколение и почти всеки човек си спомня къде е бил през този фатален ден. Аз си спомням къде бях и това беше значимо събитие, **но знаете ли кой друг е умрял в същия този ден?** **К. С. Луис е умрял, един от най-големите философи и християнски автори в цялата човешка история, човек, който е оказал влияние не само върху епохата си, но и върху вечността. И въпреки че не бих отрекъл, че убийството на президента е значимо събитие, все пак ми става тъжно, че смъртта на толкова велик човек като К. С. Луис остана незабелязана.** (Коментар: Превел съм няколко негови книги. Можете да ги намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%bb8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Ние бяхме фокусирани в едно нещо и пропуснахме да видим друго нещо, което беше далеч по-важно. Спомняте ли си когато комедиантът Джеймс Белуши умря от свръх доза наркотици? Ако сте живял по това време, вие сигурно сте чули за това. За това писаха всички вестници, говориха по телевизията и му посвещаваха специални предавания. Но разбрахте ли кой друг умря през същия ден? Вие даже може да не

сте чували името ѝ – Айн Ранд (*Коментар: У нас през 2006 г беше преведен класическият ѝ роман „Изворът“ Д.Пр.*) – една от най-великите интелектуалци на 20-я век. Тя не беше християнка, но беше голям философ, голям интелект и велик автор...един от най-великите умове в цялата история на САЩ, но въпреки това нейната смърт остана незабелязана, защото целия свят беше фокусиран в смъртта на един телевизионен артист, който беше пристрастен към наркотиците. **Ние бяхме в плен на сензацийата** и не успяхме да забележим значимото. Ние не знаем какво се случва и точно това се случва. (*Коментар: Същото нещо се случва и на 5.03.1953, когато умрял Сталин. В същият ден умрял и прочутият съветски композитор Прокопиев, но и неговата смърт остана незабелязана. Д.Пр.*)

Може би вие не знаете какво се случва сега в живота ви, може да ви се струва, че днес нищо не се случва, но ви гарантирам, че се случва нещо важно, независимо от това, дали го забелязвате или не. Друг пример за това **е идването на Исус на света. Тогава то въобще не е било сметено за значимо събитие.** Там не е имало никакви телевизионни камери, не са присъствали важни личности, не е имало крещящи заглавия във вестниците. Роден в обор, почетен от няколко овчари и други хора, и от някои домашни животни. Разбира се, Христос е бил забелязан от небето, защото то винаги забелязва това, което земята пропуска да забележи, но въпреки това най-важният ден в историята на вселената е останал незабелязан и пропуснат от хората по целия свят. **И това се отнася за целия живот на Исус.** Даже когато Той пораснал и започнал служението Си, и започнал да прави, и да казва велики неща е имало хора, които казвали: „Никой не може да отрече, че в този Човек има нещо специално, Той сигурно е дошъл от Бога, защото никой не е говорил и вършил чудеса като Него, но това не е ли синът на дърводелеца Йосиф? Ние сме си играли с него, когато бяхме деца, той със сигурност не може да е Месията. Освен това, той е от Назарет, а ние знаем че от там не може да произлезе нищо добро.“ **Най-значимите събития в историята на човечеството обикновено са оставали незабелязани.**

Това се случва и днес! Нека да прочетем Мих. 2:12-13, където е описано това най-значимото събитие на идването на Христос в нашия свят. Той идва по две причини. Първо, Исус идва, за да събере заедно хората и да създаде общество на обичта, на приятелството и това е едно от нещата, които ни липсват сега. Не знам дали четете социологическите изследвания за тенденциите за развитие, но те показват, че някои отличителни черти на поколението ни са уникални и не се срещат в предишните поколения **и една от тях е раздробяването на обществото ни.** Днес хората считат, че няма логика да принадлежат към някаква общност **и се страхуват да се привържат към нещо.**

Поради това много хора от по-младото поколение **избират вместо да създават семейство, просто да живеят заедно, защото се страхуват да се доверят на когото и да е.** По-младото поколение е по-малко привързано към църквата, отколкото беше по-старото поколение. Сега хората, даже да са сред тълпата, се чувстват самотни, изолирани и откъснати от другите. Но въпреки това Христос дойде, за да премахне самотата, страхът от принадлежността към нещо, страхът да си обвързан с нещо.

Христос дойде, за да създаде общество на обичта и приятелството. Мих. 2:12-13 ни казва, че Христос дойде и за да ни освободи от нещата, които ни поробват. И това е друга отличителна черта на днешния ден – ние сме роби на толкова много неща – роби на желанието да сме харесвани и прочути, роби на желанието да притежаваме колкото се може повече неща, роби на желанието да се рекламираме и преди всичко ние сме роби на страха – страх за бъдещето и всеобща несигурност. Всичко около нас се променя твърде бързо. Старите ориентири, с които се съобразявахме изчезнаха само за един ден, промениха се политическите реалности, технологиите се развиват по-бързо от възможността ни да ги усвоим и това, което е популярно днес, утре престава да е популярно. Фирмите, които днес са растящи и успешни, утре се оказват изхвърлени от бизнеса, а това поражда несигурност в нашето поколение. Поради това то понякога е наричана „поколението Х,“ защото то е неизвестно. Хората са изправени пред неизвестността, но въпреки това пророкът се опитва да ни каже, че Исусе дошъл, за да ни гарантира, че с Бога има бъдеще и за да ни освободи от поробването.

Сега ви моля да прочетете Мих. 2:12-13. Докато четете тези стихове, много от вас ще си кажат: „Е, сега той наистина се обърка. В тези два стиха няма нищо общо с проповедта му.“ **Аз чета от варианта на превод на Библията, наричан „вариант Крал Джеймс,“ защото в него има две думи, които в по-новите преводи са преведени по друг начин,** но според мен, ако искаме да получим пълна и отчетлива представа за картината, която пророкът е нарисувал тук, ние трябва да се придържаме към тези думи.

Затова нека заедно да прочетем с.12, в който се обяснява **какво** ще направи Бог, а в ст. 13 ни се казва **как** Бог ще направи това: „**Непременно ще направя това: ще събера всички ви, О, Якове; непременно ще събера останалите от Израел; ще ги сложа заедно като овце на Возор** (столицата на държавата на Исав, брата-близък на Яков), **като стадо в средата на кошарата му; те ще вдигат голям шум поради множеството от хора.**“ (мой превод). Първото нещо, което се казва тук е, че Бог ще събере заедно хората си. „**Непременно ще направя това.**“ Бог е решил, че ще направи това. „**Ще ги сложа заедно като овце на**

Возор... “ В друг вариант на превод този текст е преведен така: „*Ще ги сложа заедно като овце в кошара.*“ Аз харесвам превода „*овце на Возор,*“ **защото Возор е името на врага.** Те са били заобиколени от врагове, те са били на вражеска територия. Те са били заобиколени от враждебност и Бог казва, че точно там, на вражеската територия „Аз ще ви утвърдя като стадо и ще ви отведа в кошара или пасбище,“ което означава защита и обезпечаване. По този начин Бог казва: „Ще събере заедно хора. **Чрез идването Ми на земята, посред вражеската територия,** докато са **заобиколени** от несигурност и враждебност, Аз ще им дам място на сигурност, на защита и на обезпеченост и резултатът от това ще бъде „*голям шум поради множеството от хора.*“

В ст.13 се обяснява **как** Бог извършва това: „*Разрушителят се издигна пред тях: те разбиха и минаха през портата и излязоха през нея: и техният цар ще мине пред тях, и Господ е начело на тях.*“ (мой превод). Обърнете внимание на първите думи на този стих: „*Разрушителят се издигна пред тях.*“ Думата „*Разрушителят*“ е една от причините, поради които се въздържам да чета този вариант на превод на Библията. Лично аз предпочитам тук да бъде използвана думата „*таран.*“ която използвах и във заглавието на тази проповед. Разрушителят е член на стадото. Това е овен с рога и той ще върви пред стадото. На иврит думата „стадо“ означава „изоставаш зад, движещ се зад.“ Този овен ще върви пред овцете и ще използва рогата си, за да разруши всяка преграда, с цел стадото да излезе навън и да намери пасище и кошара, т.е. обезпечение и защита. По този начин тук **пророкът нарича Исус с цветистото име „Разбивачът** или **таранът.**“

Поради това днес искам да фокусираме вниманието си в таранът на Бога. В Този, когото Бог изпрати, за да ни освободи и да ни събере отново в общество, което принадлежи само на Бога и на никой друг. Има няколко отличителни черти на Исус, които според мен са важни.

Една от тях е, че като таранът на Бога, Исус Христос е един от нас. Забележете, че в ст.13 се казва: „*Разрушителят се издигна...*“ Тук не се казва, че Той е слязъл долу, а че се е издигнал. Когато говорим за превъплъщението и за идването на Исус на земята, ние говорим за идването Му от небето на земята и казваме, че Той е слязъл долу и това разбира се е вярно. „*В началото беше Словото; и Словото беше с Бога; и Словото беше Бог...И Словото стана плът и живя сред нас* (Той разпъна палатката си сред нас).“ (Йоан 1:1,14) Исус дошъл на земята и това е чудото на християнството и чудото на превъплъщението, че Бог се облече в човешка плът и дойде на земята като човек. Той не е считал, че трябва да задържи всичките привилегии и права, които е притежавал като Бог, а е смирил Себе си и се явил в образа на човек, и станал слуга. Той е бил един от нас. Той е бил член на човешката раса и е споделял нашето робство.

Какъв е смисъла на това, че той е споделял нашето робство? Със сигурност Исус не е бил затворник, нито пък е бил в робския дом на греха. Със сигурност Той не е бил пленяван от дявола. Когато казах, че Исус е споделял нашето робство, **аз нямах предвид робството на греха, а робството на човешкия живот.** Защото когато е бил тук, на земята, Исус е бил едновременно човек и Бог и това е една от най-големите тайни, които ние хората не можем да разберем. Но ще ви кажа истината, че аз не се тревожа, че Бог знае някои неща, които аз не знам. Отдавна съм се примирил с това. Съвсем естествено е Неограниченият разум да разбира неща, които ограниченият човешки ум не може да схване. Кажете ми, кой би желал да се покланя пред Бог, когото познава и разбира напълно? **Тогава този Бог не би бил Бог!** Не знам как е станало това, но когато Исус е бил роден, Той е бил изцяло Бог и изцяло човек, което е казвано много пъти в Библията. Той е бил толкова изцяло Бог, все едно че не е бил човек и толкова изцяло човек, все едно че не е бил Бог. Той е бил като нас и е споделял нашата плът и кръв!

И той е познавал изкушенията, които и ние познаваме. Познавал е глада, който и ние познаваме. Познавал е самотата. Той също е бил погрешно разбран от приятелите и от членовете на семейството си. Той също е бил отхвърлян от хората. Той е бил изкушаван във всичко така, както и ние сме изкушавани. Това е вярно, но с изключението, че Той не е извършил грях. Той не се е предал! Може би си казвате: „Но той не би могъл да извърши грях, защото е бил Син на Бога.“ **Не, аз вярвам, че той би могъл да извърши грях, той е разполагал с възможността да извърши грях, иначе за него изкушението не би означавало нищо.** Изкушението не би било истинско, ако вие не можете да извършите грях. Според мен, изкушението на Исус е било даже по-голямо, отколкото е изкушението на всеки от нас, защото ние сме много по-привикнали да грешим. Поради това всеки път, когато вие извършвате грях, това става все по-лесно и по-лесно и за това е достатъчна все по-малка сила на изкушението. Исус прекарал 40 денонощия в пустинята в пост и молитва и тогава, накрая идва великото твърдение: „*Той огладня.*“ (Мат.4:2) На негово място аз щях да съм огладнял още в началото на тези 40 дни и през целия период! „*И дяволът дойде при Него и Го изкушаваше, казвайки: „Ако си Божий Син, превърни в хляб тези камъни“* (Мат.4:3 – мой превод). Ако някой е имал правото да постъпи така, това е бил Исус Христос. В края на краищата, той е бил гладен след 40-те дни без да е ял. А камъните са наподобявали на малки самуни хляб, което правело изкушението още по-силно, още повече, че Исус е можел да превърне камъните в хляб. Та нали ако не е можело Исус да бъде изкушен, тогава това

изкушение е лъжливо, а не истинско и не би имало смисъл както за Исус, така и за нас.

Но изкушението е било реално! Поради това ангелите са дошли при Него и са Му служели, защото Той е бил изложен на това изкушенията. Но за разлика от нас, Исус е можел да превърне камъните в хляб, но е избрал да не прави това. А ние не можем, но се опитваме, докато Той можел, но не се опитал. Как Исус е можал да устои на изкушението? Чрез същия източник, който е достъпен и за нас – чрез Божието Слово. *„Не само чрез хляба ще живее човек, а чрез всяка дума, която излиза от Божиата уста.“* (Мат.4:4) Нали разбирате, че Исус е един от нас. Всъщност Той дотолкова е един от нас, че на нас ни е трудно да Го разпознаем. Това е толкова важно и аз си мисля, че много пъти, когато обсъждаме Господ Исус Христос, ние толкова силно защитаваме божествената му същност, че подценяваме факта, че в същото време Той е бил човек като нас. Чрез смъртта си на кръста Исус е примирил хората с Бога. Той събра заедно хората и Бога.

Понякога ние казваме: „Никой не знае как се чувствам аз. Никой не ме разбира.“ Но трябва да ви кажа, че има Един, който ви разбира и знае как се чувствате. Има Един, който е вълнуван от същите чувства и слабости, от които се вълнуваме ние и това е Исус Христос. Той е един от нас!

Второто нещо, което става ясно в текста, който разглеждаме днес е, че Исус не само е един от нас, но Той е и Божият таран, който е минал преди нас. Както вече казах, стадото е нещо, което върви отзад. Тук те са в кошарата, в този затвор, но разбивачът, таранът минава пред стадото, навежда главата си и използва рогата си за да разбие вратата, да направи проход през преплетените клони, трънаците и шубраците, и овцете вървят след Него. Той върви пред нас. Поради това харесвам начинът, по който на иврит Той е описан като Първопроходецът на нашата вяра. Уверявам ви, че където и да отидете, Исус вече е бил там. По който и път да вървите, Исус вече е минал по него. Господ Исус Христос никога няма да ви накара да тръгнете по път, по който Той вече да не е минал. Ние само Го следваме. Той върви пред нас. Една от най-големите трудности на времето, когато Исус е дошъл на земята е била, че евреите са имали толкова много закони, но те не са били Божий, а техни собствени закони. Исус е казал: „Вие учите хората да спазват човешките традиции, все едно че те са Божието Слово.“ Евреите спазвали традициите и хората станали роби на традициите, така както и сега мнозина са роби на традициите. Казвам ви, че сега много хора не вярват истински в Бога, а са поробени от традиции, които се предават от поколение на поколение. Тези хора са учени и им се проповядва, че традициите са Божието Слово, но това не е вярно.

Например, вие си спомняте, че веднъж, по време на Събота, Исус и учениците му минавали през една житна нива, и учениците били гладни, и започнали да късат житни класове, и да ядат житото. Чудя се какво ли са правели там по време на Събота фарисеите, които са ги виели и веднага извикали: „Видяхме ви какво направихте!“ Винаги ще има някой, който ще изскочи от някъде и ще ви каже: „Видях това! Не знаете ли, че днес е Събота. Какво правят учениците ти?“ А Исус отговорил: „Съботата е направена за хората, а не човекът – за съботата.“ (Марк2:27) Исус им казал: „Не сте разбрали! Човекът не е създаден, за да служи в Съботата. Съботата е направена за да служи на човека! Превърнали сте Съботата в култ, на който човека трябва да служи, а е вярно обратното: Съботата е създадена, за да може през този ден човека да си почива и за да се задоволят нуждите му.“

Вървейки пред нас, Исус разчупва традицията и ни показва как трябва да бъде живян живота и какво означава да обичаш. В Самария Той срещнал една жена край кладенеца. Достатъчно лошо е еврейин да говори на самарянка, но Исус да разговаря с жена, а това е още по-лошо и хората били шокирани! Какво е направил Той? Той ни е показал какво всъщност означава да живееш и да обичаш. Бирниците и грешниците винаги се събирали около Него. Те били привлечани от Него, а ние ги отблъскваме, нали? Когато ние отблъскваме изгубените хора, това винаги ми казва нещо. А хората са били привлечани от Исус и фарисеите са казвали: „Какъв равин е този човек? Какъв учител е? Вижте Го! Седи там и яде. Той отиде в къщата на Закхей. Яде и пие с бирници и грешници.“ А Исус казал: „Вие нямате и най-слаба представа за същността на Бога. Господ дойде, за да потърси и да спаси това, което е изгубено.“ Чрез целия си живот Исус ни е казал: „Ето, така трябва да живеете.“ Той е минал пред нас. Той отиде преди нас на кръста. Той умря преди нас. Той отиде преди нас на небето. Поради това ние не трябва да се страхуваме за бъдещето си. Ние се страхуваме, защото бъдещето винаги е несигурно и изглежда, че с всеки изминал ден става все по-несигурно. Но Бог има бъдеще и нашето бъдеще е с Него и Той е минал преди нас и е дошъл поради тази причина – да ни изведе от затвора, да ни освободи, да ни събере заедно, да върви пред нас и да ни води. Той е минал пред нас.

Когато бях на 10-11 години аз станах скаут. Спомням си, че веднъж направихме поход в планината. Разделиха ни на групи по четирима момчета и към всяка група прикрепиха като водач по един опитен скаут. В средата на местността, където щяхме да отидем имаше някаква постройка, нещо като хижа и нашия водач ни каза: „Когато стигнете там, там ще ви дадат горещ шоколад и бисквити „Орео.““ Бяхме оставени на различни места на терена. Беше през нощта, валеше дъжд, това беше една ужасна нощ. Водачът на групата

ни имаше прожектор и компас. На всеки от нас ни беше раздадена карта с начертан маршрут и ни беше казано, че ако вървим по указания маршрут, накрая ще стигнем в хижата, където се намираха шоколада и бисквитите. И така ние тръгнахме, четири деца, водени от нашия водач. За нещастие, батериите на прожектора на нашия водач много бързо се изтожиха и ние останахме без светлина. Уверявам ви, че през нощта, когато вали дъжд, е много трудно човек да се ориентира по компаса. Не знам дали въобще се опитахме да направим това, но си спомням, че минахме през лозето на един човек и той ми каза, че ние се бяхме изгубили. Ние се опитвахме да преминем през лозите и телове, на които се крепяха, и тогава собственика на лозето се появи и започна да крещи по нас, а скоро след това ние научихме, че се бяхме изгубили. Препъвахме се в тъмнината, удряхме се в дървета и падахме, но вече имахме най-общата представа накъде трябваше да вървим. Накрая, може би след 2-3 часа стигнахме до нещо, което очевидно беше хребет. Тогава видяхме, че пред нас се намира тъмно пространство, някаква клисура, която не знаехме колко е дълбока, но вълнуващото нещо беше, че отвъд това тъмно пространство се виждаше светлината на хижата, където се намираха шоколада и бисквитите. Но ние се страхувахме и не искахме да преминем през това тъмно пространство. Поради това стояхме и гледахме към нашия лидер. Той каза: „Добре.“ После се плъзна надолу по склона и ние чувахме шума от плъзгането му надолу, а след това престанахме да чуваме и този шум. Не знаехме дали водачът ни е стигнал до дъното на пропастта и дали е добре. Ние чакахме и чакахме, започна отново да вали, беше студено и ние бяхме изплашени. А през това време другите скаути сигурно вече бяха стигнали в хижата и изпиваха горещия шоколад и изяждаха бисквитите и за нас нямаше да остане нищо! Най-накрая чухме гласа на нашия водач от другата страна на клисурата. Той ни извика: „Всичко е добре! Вие можете да преминете! Елате при мен.“ След това ние седнахме и се плъзнахме в клисурата, не можехме да виждаме нищо, но вървахме след нашия водач, който мина преди нас. Мисля си, че днес от другата страна Исус ни казва същото: „Всичко е добре! Вие можете да преминете. Аз минах преди вас и установих, че е безопасно и вие можете да преминете!“ Исус върви пред нас! Няма такова място, в което да се намирате и Той вече да не е бил там. И Той ви вика: „Хей! Вие можете да направите това!“

Освен че е минал преди нас по пътя ни, другата отличителна черта на Исус Христос е, че Той е гарант на Бога, който остава с нас. Забелязахте ли, че ст.13 е пълен с глаголи? Първите два глагола са в минало време и означават, че действието вече е свършено. Разрушителят е минал преди тях. Това е свършено! Вратата е съборена, това е постигнато, те са били освободени! Граматичното време на следващите глаголи е продължително и показват постоянен поток, три постоянни действия: те преминали през вратата, излезли навън и техният цар ще мине пред тях и Господ ще ги води. Това е нещо, което става постоянно. След като разбивачът е минал пред тях, тогава те вървят след него като поток. От времето, когато Исус дойде и умря на кръста, и отиде преди нас на небето има постоянен поток от Негови хора, които се събират заедно и ние с вас сме част от този поток. Но искам да подчертая, че Исус продължава да върви пред нас и Той е нашият водач.

Защо Исус се е възнесъл на небето? Той казва, че една от причините да замина от вас е, за да бъда с вас. Ако беше останал с нас, Той нямаше да може да бъде с нас. Понякога ние казваме: „О, иска ми се да бях живял по времето, когато Исус е бил на земята.“ Сигурен съм, че това би било очарователно, но би било ограничаващо. Защото нали разбирате, че ако Исус е с учениците си в горната стая, Той не може да бъде в болницата. Ако днес Исус е с нас в плът, Той не може да бъде с мисионерите, които се намират на хиляди километри от нас. Той не би могъл да направи това. Но когато отишъл на небето, Исус добил възможността да остане с нас, защото Той живее в нас чрез Своя Свят Дух.

Той е с всеки един от нас. И ние сме не с някаква част от Него, а с всичко от Него. Трябва да разберем това. Пребиваването на Бога в нас не е като например намазването на масло върху филия с хляб: малко масло на едно място, малко масло на друго място. Това не означава, че вие имате едно парченце от Бога и аз имам едно парченце от Бога. Не! Всеки от нас има всичко от Бога! За да оцелее и най-малката тревичка има нуждата от цялото слънце. Половината от слънцето не би било достатъчно и за най-малката тревичка, за оцеляването е нужно цялото слънце. Всеки от нас се нуждае от целия Син, за да оцелее. Поради това Бог е казал: „*Ще Го наречете Емануил - „Бог с нас.“*“ (Мат.1:23). Исус постоянно ни освобождава и постоянно живее в нас.

Преди няколко години си купих една книга с интересното заглавие „Оборът е празен.“ Наистина оборът е празен! Когато Исус дошъл на земята, оборът не е бил празен, защото Той е бил роден там. Но сега оборът е празен. Исус вече не е бебе. Но и Кръста на Голгота е празен! Той е умрял веднъж, за да премахне греха и повече няма да умира. Знаем, че има църкви, в които има кръстове с Исус на тях, но това е изопачаване на истината. Кръстът е празен! Празен е гробът! Един приятел наскоро за пръв път посети Светата земя. Върна се от там и ми каза: „Знаеш ли, открих нещо. Има три предполагаеми гроба на Исус, но никой не може да каже кой от тях е истинският гроб, поради което посетих и трите гробници, но и трите

бяха празни.“ Гробът е празен! Оборът е празен! Кръстът е празен! **Но небето е пълно с Неговото присъствие и с Неговата слава**, и вие също ще бъдете изпълнени с неговото присъствие и слава.

Божият таран! Бог го изпрати за да ни освободи, да ни събере заедно и да ни направи Негови хора. Нека сега да сведем глави и да се помолим заедно: „*Небесни Отче, колко вярно е, че често пъти ние не знаем какво става и точно това става. Понякога не успяваме да забележим най-важните неща в живота си, защото те не ни изглеждат толкова важни в сравнение с нещо друго, което се случва едновременно с тях. Ние сме привлечани от сензационните неща и най-голямата грешка, която можем да направим се дължи понякога на това, че понякога сензационното нещо е и значимо. Помогни ни да разбираме, че най-значимото нещо в живота ни е връзката ни с Исус Христос, защото Той е дошъл да направи това, което прави и ние Ти благодарим, че вършиш това в сърцата ни. Молим се за това в името на Исус. Амин.*“

Три блаженства за члена на църквата

от д-р Скот Карол – пастор в Евангелска църква

1Лет. 29:1-5

Преди време някой ми изпрати следният списък, озаглавен „Блаженствата на Сатаната!“:

„Казват, че ако дяволът искаше да напише своите блаженства, те вероятно щяха да бъдат нещо такова:

- Благословени да са тези, **които са твърде уморени и заети, за да отидат на църква** в неделя и сряда, защото те са моите най-добри работници.

- Благословени са тези, **които очакват да бъдат поканени да отидат в своята църква**, защото вместо да бъдат решението, те са част от проблема.

- Блажени са тези, които се дразнят от превзетостта и грешките на пастора, **защото те не приемат нищо от неговата проповед**.

- Блажени са тези, **които разпространяват клюки**, защото те предизвикват раздори и борби сред членовете на църквата, което ми доставя удоволствие.

- Блажени са тези, **които лесно се обиждат, твърде лесно се ядосват и престават да посещават църквата**.

- Блажени са тези, **които не дават десетъка си** за да се върши работата на Бога, защото те са моите най-добри работници.

- Блажен е този, **които казва, че обича Бога, но мрази брат си**, защото този човек ще бъде вечно с мен.

- Благословени са хората, които създават проблеми в църквата, защото те ще бъдат наречени деца на Сатаната.

- Благословени са всички хора, **които се оплакват и недоволстват**, защото всички те говорят в моето ухо.“

Докато мислех за този списък, веднага ми се сетих за две неща:

Първо, честно мога да кажа, че аз съм бил пастор на хора, за които се говори в този списък.

Второ, църквата отчаяно се нуждае от повече членове, **които просто обичат своята църква**. И то не само я обичат, но я обичат по начина, по който Бог обича църквата.

Нали разбирате, че Бог жертвоготовно обича църквата. Има благословение, което идва от всеки член на църквата, който истински обича своята църква и я обича по правилния начин и поради правилната причина.

Искам да споделя с вас три блаженства за члена на църквата, който истински обича църквата си така, както Исус Христос я обича:

1. Благословен е всеки член на църквата, който обича своята църква. Чуйте една възхитителна история от Стария Завет. Давид имал желание да изгради дом за Бога. Това желание е било напълно основателно, защото той искал да отдаде почит на Бога. Но Бог, поради Своята суверенна воля и цел, не искал Давид да му изгради дом. Бог искал Соломон, синът на Давид, за изгради този дом. Но по това време Давид все още бил царят на Израел. Давид би могъл да се ядоса и да се разсърди, можел е да се откаже от тази идея и да каже: „Аз не искам да има нищо общо с тази работа.“ Давид би могъл да каже: „В това нещо няма нищо за мен.“ Замислете се над това. Трябвало е Давид да даде на някой друг да построи храма **и това щяло да е заслуга на другия човек**. Той **щял да отстъпи** някой друг да построи храма, в който Давид никога нямало да влезе. Той щял да отстъпи на някой друг да построи храма, който Давид даже нямало да може да види! Ако Давид беше казал: „А каква е моята изгода от тази работа?“, тогава той нямаше да прояви никакъв интерес и нямаше да иска този храм да бъде изграден.

Но Давид казал в сърцето си: „**Аз искам да инвестирам в работата на Бога по всякакъв начин, който е по силите ми! Аз искам да се построи храма, даже ако аз никога няма да мога да вляза в него, стига Бог да може да бъде прославен, Божието Слово да бъде проповядвано и другите хора да бъдат спасени!**“
Обърнете внимание, че в 1Лет.29:1 Давид казал: „**този храм не е за човек, а е за Господа Бога.**“ Искам да кажа на нашата църква, че каквито и сгради да построим и където и да ги построим, те никога не са предназначени за прославата на който и да е човек! Те са изградени за Бога, за Негова прослава, за Неговото царство и за проповядване на Неговото Слово. Искаше ми се да разполагам с повече време, за да ви кажа повече подробности относно това, което Давид е дарил за изграждането на храма. Пресметнато към днешните цени, Давид е дарил злато, сребро и други имоти **на стойност над 20 млрд. долара!** Но не е толкова впечатляващо КАКВО е дал Давид, **а ЗАЩО го е дал!** Чуйте ст.3: „**понеже утвърдих сърцето си към дома на моя Бог.**“ Давид е дал за построяването на дома на Бога, защото е обичал Бога и Божия дом.

А сега искам да ви задам няколко въпроса: „Обичате ли църквата на Бога? Не ви питам дали обичате църковния хор. Питам ви дали обичате църквата на Бога? Не ми отговаряйте веднага, защото искам да ви кажа нежно и с обич, но твърдо: „Вие нямате право да казвате, че обичате Божията църква, ако не дарявате за нея и не я подкрепяте финансово с вашия десятък и с вашите дарения!“

Вие можете да правите дарения без да обичате църквата на Бога, но не можете да обичате църквата на Бога и да не давате пари, за да я подкрепяте! Всички знаем, че Исус обича църквата, но по какъв начин разбираме, че Той я обича? Дали защото просто е казал, че я обича? О, Не! В Еф.5:25 се казва: „**Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея.**“

Нека да ви задам друг въпрос: „Ако наистина подкрепяте финансово нашата църква, защо правите това?“ Искам да разберете, че Бог не само вижда какво давате, но и защо го давате! И даже когато вие давате, и даже когато давате щедро, ако правите това поради погрешна мотивация или причина, Бог ще запише „0“ в сметката ви. Давате ли пари на нашата църква поради някаква друга причина, която е друга, а не защото обичате Исус и тази църква? Ако дарявате на нашата църква просто за да можете да намалите годишния си подоходен данък – това е грешна причина! Ако дарявате на нашата църква само когато сте съгласен със всичко, което се случва тук – това е грешна причина! Ако дарявате на нашата църква само когато нещата в нея стават по вашия начин – това е грешна причина! Ако дарявате на нашата църква поради някаква друга причина, освен че обичате Исус и тази църква – това е грешна причина! Има някои хора, които в момента, когато нещата не стават по техния начин или когато не са съгласни с някое решение казват, че те повече няма да даряват пари на църквата. Поради това позволете ми да ви кажа нещо пределно откровено: **Няма извинение, което Бог ще приеме от член на църквата, който не подкрепя финансово църквата или не я посещава редовно!**

Когато отказвате да оказвате помощ на църквата, вие отказвате да помогнете на Исус. Когато преставате да дарявате на църквата, вие преставате да давате на Исус. Когато отказвате да помогнете на църквата, вие отказвате да помогнете на Господ Исус. Откъде знам това? Спомняте ли си когато Павел срещнал Исус на пътя за Дамаск и задал на Павел един много интересен въпрос: „**Савле, Савле, защо Ме гониш?**“ (Деян.9:4) Павел преследвал църквата, но Исус го попитал „**защо Ме гониш?**“ Разбирате ли какво казва тук Исус? Той казва: „**Всяко нещо, което правите, за да нараните църквата, наранява Мен!**“ Когато не дарявате на вашата църква, вие не давате на Мен. Когато не подпомагате вашата църква, ние не подпомагате Мен. Когато не обичате вашата църква така както трябва да я обичате, вие не обичате Мен така, както трябва да Ме обичате.

Чух за едно 4-годишно момченце, което веднъж казало на майка си: „Мамо, когато порасна, аз ще ти купя кожено палто, диамантена гривна и Мерцедес.“ Един ден майка му го нахокала заради някаква грешка, която то било направило и детето я посочило с пръст и \ казало: „Етоq сега ти отиде коженото палто.“ Ето по този начин се държат някои хора в църквата. Веднага щом в църквата нещо тръгне в погрешната посока, в денят, в който пасторът реши нещо, с което те не са съгласни или църквата вземе решение, което те не харесват, тези хора казват: „Отиде ти десятъка.“ Отново се връщам към това, което е казал Давид. Той е дарил само поради една причина: „**понеже утвърдих сърцето си към дома на моя Бог.**“ Чуйте, няма значение какво правите, нито дали давате десятък, дали пеете в хора, дали поучавате или просто седите на скамейката в неделя, каквото и да правите, правете го, защото обичате Исус!

2. Благословен е вярващият, който дава на своята църква върнатата си привързаност. Има едно изречение от Неем.10:29, което искам да чуете: „**И няма да изоставим дома на нашия Бог.**“ Думата „изоставя“ означава „да пренебрегна, да оставя да си отиде, да не се грижа.“ Това е дума, която описва мъж, който след 25-годишен брак изоставя съпругата си заради по-млада жена. Това буквално означава „да изоставя или да напусна.“ Така както е неизвинимо мъж да изостави съпругата си, така е неизвинимо християнин да изостави църквата си. Искам да ви посоча няколко начина, по които можете да изоставите или пренебрегнете църквата си.

* Има някои хора, които пренебрегват църквата си, просто като не я посещават.

* Въпреки, че те ни липсват, ние не им липсваме. Един ден малко момче не отишло на училище и на следващия ден, когато се появило там, учителката го попитала: „Джордж, вчера липсваше ли ти училището?“ То отговорило: „Не, госпожо, никак не ми липсваше!“ Има много членове на църквата, които са изоставили църквата и тя въобще не им липсва.

* Възможно е всяка неделя да идвате на църква и въпреки това да я пренебрегвате. Има някои хора и най-общо казано **те просто запълват мястото в църквата**. Единственото нещо, с което допринасят е тяхното присъствие. Те не правят дарение, не работят, не свидетелстват, не участват в богослужението, някои от тях даже не пеят, те просто идват! Не ме разбирайте погрешно. Аз искам вие да идвате тук. Благодаря на Бога, че сте тук, радвам се, че идвате! Но просто казвам, че е възможно да идвате и въпреки това да пренебрегвате църквата.

* Друг начин по който можем да пренебрегваме църквата си е, като въобще не се интересуваме от нищо. Страхувам се, че сред нас има много хора, които просто не се тревожат и не ги е грижа, че някой не е спасен или кръстен, че църквата се нуждае от нова сграда и събира пари за тази цел и т.н. За тези хора това няма никакво значение. Нашата църква прилича на всички други църкви и е пълна с желаещи хора. Хора, които имат желание да работят и други хора, които имат желание да дадат възможност на другите да работят. Понякога, когато някои неща в църквата ни останат неизвършени, това се дължи на факта, че просто никой не иска да ги свърши.

Четох една история за четирима мъже, които се казвали „Всички“, „Някой“, „Който и да е“ и „Никой“. Имало да се свършва някаква важна работа и „Всички“ бил сигурен, че „Някой“ ще я свърши. „Който и да е“ също би могъл да я свърши, но „Никой“ не я свършил. Поради това „Някой“ се ядосал, защото това било работа на „Всички“. „Всички“ си мислел, че „Който и да е“ можел да я свърши, но „Някой“ разбрал, че „Всички“ няма да я свърши. Накрая се оказало, че „Всички“ обвинил „Някой“, когато „Никой“ направил това, което „Който и да е“ би могъл да свърши. Питам ви: „Вие дали сте част от „Всички“, който очаква „Някой“ да свърши това, което „Който и да е“ може да свърши, но „Никой“ не я върши?“ „Или вие сте „Някой“, който върши това, което „Който и да е“ си мисли, че „Никой“ би могъл да свърши, но „Никой“ щял да я свърши, ако вие не бяхте я свършили?“

3. Блажен е вярващият, който трайно посещава църквата си (Евр.10:25). Вашата църква заслужава да получава вашето постоянно, последователно и непроменливо присъствие. Има много хора, които идват в църквата само 3 пъти в живота си – когато се раждат, когато се женят и когато биват погребвани! Не преставам да се удивлявам на извиненията, с които хората обясняват неидването си в църквата. Чуйте някои от тези извинения: „Всеки път, когато отида в църквата, те искат да им дам пари.“ „Хората, до които съм принуден да седя в църквата, не се държат приятелски към мен и не разговарят с мен.“ „Седалките в църквата са много корави и не са много удобни.“ Много пъти съм ходил в ресторант, но управителя никога не е идвал да се види с мен. Келнерът ми е донасял ядене, което не винаги съм харесвал. Понякога съм установявал, че седя на масата с някои лицемерни хора. Те не отиват в ресторанта, за да се нахранят, а само за да наблюдават кой как е облечен. Понякога в ресторанта се налага да чакам на опашка, докато се освободи място, за да седна. Когато пораствах, мама и тате ме насилваха да ям. Наскоро четох една готварска книга и сега считам, че съм по-информиран от главния готвач относно готвенето.

Чух за проповедник, който посетил един фермер за да го покани да дойде в църквата. Фермерът казал: „Аз никога не идвам във вашата църква.“ Проповедникът попитал: „Защо?“ Фермерът отговорил: „Защото познавам някои хора от вашата църква и аз живея много по-праведно от тях.“ След известно време проповедникът отишъл при фермера да си купи едно прасе от него и му казал: „Искам да ми продадеш най-малкото, най-грозното и най-болното прасе, което имаш.“ Доста учуден, фермерът му дал точно това, която проповедникът поискал. След като платил прасето, проповедникът казал: „Ще взема това болно, малко и грозно прасе, ще го покажа на всички хора в селото ни и ще им кажа, че съм го купил от теб.“ Възмутен, фермерът казал: „Но това не е честно. Аз имам много прасета в свинарника си, които са по-хубави, поголеми и по-охранени от това прасе.“ А проповедникът му отговорил: „**Приятелю, ако това отношение е честно за църквата, защо да не е честно за свинарника?**!“

Никога не трябва да позволявате на лицемерния човек да ви отдалечи от Божия дом. Аз приличам на онзи стар фермер, който казал: „Предпочитам да гоня заек и никога да не успея да го хвана, отколкото да гоня скункс и да го хвана!“ Предпочитам да ходя на църква, където ще бъда с няколко лицемери на земята, отколкото да прекарам цялата вечност с тях в ада! Никога няма да има извинение, което Бог би приел от християнин заради това, че не посещава църквата. А вие как сте в това отношение? Дали наистина и искрено обичате църквата си?

Упоритото неразбиране как да се молим

от пастор Дан Ейкок

Мат.6:5-8

Какво представа поражда в ума ви думата „молитва“? Редовно събиране в църквата? Отчаяно усилие за спасение от някакво бедствие? Или интимно общуване между вас и Бога? Тези и много други представи ни идват на ум, когато си мислим за молитвата. Понякога можем да кажем какво е едно нещо, като открием какво то не е. Това е валидно и за молитвата. Има няколко популярни представи за молитвата, които не са верни, но са толкова натрапчиви, че продължават да се появяват във всяко поколение. Една от важните причини за този факт е, че тези представи са незрели. Новите християни са особено податливи да вярват в тези представи.

Молитвеният живот придобива по-дълбок смисъл за човека, който получи шанса да израства и да узрява в отношението си към Христос.

Молитвата не е лотария. Лотарията е игра на късмета. Човек рискува, че това на което залага, ще възнагради усилията му, като му възвърне повече пари от парите, които е заложил. Изглежда някои хора си представят, че молитвата е нещо подобно. Те си казват: „Хей, аз казах молитва за тази ситуация. Нищо лошо няма да ми се случи и може би ще бъда възнаграден.“ Този начин на мислене е очевидно егоистичен. Самият мотив за казването на молитвата е желанието да се заложат, че няколкото думи, промърморени към Бога могат да ни помогнат. Когато четете Библията, вие ще откриете много молитви, отправени към Бога. Много от тях са казани от хора, които са били в опасност. Те са се молили за помощ. **Разликата** между тези хора и съвременната представа, че молитвата е лотария е следната: хората от Библията, които са се молили за помощ **вече са имали установена връзка с Бога**. Те са молели за помощ Онзи, когото те са познавали и признавали като Господ. Те не просто са залагали на думи, които може да бъдат чути от Бога и да им бъде отговорено утвърдително.

Молитвата не е изнудване на Бога. Друга популярна представа за молитвата е, че тя е начин, чрез който можеш да накараш Бог да направи нещо, което Той не иска да направи, т.е. **че това е начин да бъде принуден Бог да изпълни вашата** воля. Повечето хора никога не биха признали това толкова смело и голямата част от тях вероятно даже биха отрекли, че вярват точно в това. Но когато чуете за какво се молят някои хора и начинът, по който се молят за това нещо, вие ще разберете, **че те се опитват да натрапят волята си** на Бога.

Дали в Библията има примери за такова отношение? Не са ли някои ситуации в Библията примери точно на токова намерение? Замислете се за случая, в който Исус проклетел смокиновото дърво. В денят, който наричаме Цветница, Исус влязъл в Йерусалим, но в края на деня отишъл във Витания, за да пренощува там. На следващата сутрин, в понеделник, заедно с учениците си той отивал отново в Йерусалим, когато видял едно смокиново дърво, отрупано с листа. Той отишъл при него, очаквайки да намери, че то има толкова много плодове, колкото много били листата му. Но установил, че дървото няма нито един плод. В Марко 11:14 се казва, че той го проклетел: **„Отсега нататък никой да не яде плод от теб до века.“ И учениците му го чуха.** На следващият ден, във вторник, когато Исус и дванадесетте му ученици отново отивали в Йерусалим те видели, че за едно денонощие дървото било изсъхнало до корен. Тогава Петър казал: **„Учителю, виж, смокинята, която ти прокле, е изсъхнала!“**

Тази случка обърква много съвременни хора, защото те погрешно разбират Библейското учение за проклятието. Според Библията проклятието не е свързано с някое човешко деяние, което е противно или порнографско. Ориенталското проклятие е било свързано с нещо, което е земно, конкретно и е призив към действие. Например, проклятието може да звучи така: „Дано хиляди камилски мухи да влязат в подмишниците ти.“ Или „Дано да ти изпаднат всички зъби освен един и той да те боли.“ **Проклинайки смокиновото дърво, Исус призовава към дела учениците си** и използва смокиновото дърво като нагледен урок или пророчески символ. Марк е свързал тази история с очиштането на храма. Безплодното смокиново дърво е приличало на храм, който не е давал плод. Проклинането на дървото е било пророчески знак. Листата на смокиновото дърво **са подвеждали хората**, че то има плодове, **но то нямало.** **Външният вид на смокиновото дърво бил подвеждащ.**

Безплодното смокиново дърво е бил символ на онова, което Исус е намерил в храма. На външен вид храмът също изглеждал обещаващ. Храмът имал дълга история и обещавал на търсещите хора, че там те ще намерят място на преклонение пред Бога и че това е място, което ще им помогне да намерят Бога. Но в храма хората намирали хаос и лицемерие. Когато видял това, Исус размахал камшика си и образно казал: „Стига! Достатъчно! Не трябва да превръщате къщата на моя Отец в място на празни обещания, в която вие се интересувате повече от печалбата, отколкото от отдаването на почит на Бога.“ Виждате, че с проклятието си Исус призовава към действия. Това е било форма на молитва, защото той е използвал проклятието, за да

се изпълни волята на Бога. Произнасяйки това проклятие Исус не е бил изпълнен със злоба и не е нанасял удари поради наранената си гордост. Ключът за разбирането на този случай е, че Исус не се е опитвал да накара Бог да направи нещо против волята си. **Исус е работил в хармония с Божията воля, а не против нея.** Този факт е централен, когато разсъждаваме за молитвата. **Ние се молим, за да изразим съгласието си с Божията воля, а не да накараме Бог да извърши нашата воля.**

Молитвата не е автоматична гаранция за успех. Заблуждаваща е представата, че молитвата е гаранция за успех. Някой може да си каже: „Аз наистина имам нужда от това нещо. Ще помоля Бог да ми помогне да успея.” Несъмнено ние искаме да се молим за всичко, но е незряло да си въобразяваме, че молитвата ще ни гарантира успеха. Тогава как да се молим за неща като работата ни, бизнеса ни и решенията, които трябва да вземем? Какво прави добрата молитва в тези случаи? Вгледайте се в примера на Йоан Маркс Темпелтън. Той е основател на успешен инвестиционен фонд и е считан за един от най-мъдрите инвеститори на УолСтрийт. Преди много години той повярвал в Христос и станал молец се човек. Той започва с молитва всички съвещания на директорите и на акционерите в неговия фонд. Но той твърди, че молитвата никога не е използвана като средство за избиране на конкретни акции на борсата. Той казва: „Това би представлявало тотално и погрешно тълкувание на методите на Бога. **Ние се молим Бог да ни дари с мъдрост.** Молим се решенията, които вземаме днес да са мъдри и разговорите ни относно различните борсови тенденции да са мъдри. Разбира се, обсъжданията и решенията ни може да са грешни и понякога са неверни. Никой не трябва да очаква, че просто защото е започнал с молитва, всяко решение, което взема, ще бъде печелившо. Но аз съм убеден, че ако се помоли на Бога, човек ще направи по-малко глупави грешки.” **Молитвата не е заместител на упоритата ни работа и на личната ни отговорност.** Тя ни помага да вземаме решения и да работим по-резултатно, но не ни гарантира автоматично успеха.

Молитвата не е някакъв изпълнен със смисъл ритуал. Семейството ми се моли преди всяко хранене. Двамата с жена ми правим това още от сватбата ни и научихме и децата ни да благодарят на Бога, когато сядат на масата за хранене. Този ритуал е важен за нас и е израз на ежедневната ни благодарност към Бога за храната, която ни осигурява. Много хора се молят преди ядене или преди да легнат да спят, или преди да излязат на футболния терен. Изричането на молитви може да е изпълнено със смисъл, но може да е и ритуал, който се извършва, просто защото винаги е бил извършван. Добре е да помним, че за някои хора тази молитва е странна.

Пътуващ проповедник отишъл в един граничен град, за да извърши религиозни служби. До пристигането на проповедника влиянието на религията върху жителите на този град било много слабо. Проповедникът бил настанен в дома на едно семейство, което имало малко момче. Първата вечер след пристигането му всички членове на семейството се събрали около масата за вечеря. Проповедникът свел глава и се помолил гласно. До тогава момчето не било виждало такова нещо. На следващата сутрин то видяло проповедника и го попитало: „Ти ли си човекът, който говори на чинията си?”

Молитвата не е изцяло лично религиозно действие, което няма влияние върху другите хора. Молитвата е едно от най-интимните неща, които прави човек. Да достигнеш до Бога-Създател с думи и чувства е изумителен и личен акт. Според определението на някои хора религията и в частност молитвата са изключително лично и интимно преживяване. Например аз съм чел следното определение: „Религията е нещо, което човек прави, когато е сам.” Не съм сигурен какво означава това, защото има много неща, които правим, когато сме сами и никой не ни гледа. Такова определение се опитва да опише религията и молитвата като изцяло лично общуване между човека и Бога. Проблемът с това определение е, че то е твърде кратко и непълно. Молитвата е лична и интимна, но не винаги се извършва, когато сме сами.

Едно от най-изумителните Библейски учения за молитвата е, **че молитвата ни придвижва от цялостното ни фокусиране в себе си към нещо, което е извън нас самите.** В Як.2:14-17 се казва: „*Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, но няма дела? Може ли такава вяра да го спаси? Ако някой брат или сестра са без дрехи или ежедневна храна и някой от вас им каже: „Вървете си, желая ви всичко добро; дано да бъдете стоплени и добре нахранени”, но не направи нищо за задоволяване на телесните им нужди, каква полза има от това? По същият начин, ако не бъде придружавана от дела, вярата е мъртва.*” (мой превод) Казано с други думи, молитвата трябва да ни придвижи не само към Бога, но и към другите хора.

Фредерик Дъглас бил роб, който описал живота си в една книга, която била отпечатана за пръв път през 1845 год. В нея той разказва за условията, в които е живял. Вижте част от неговата автобиография: „*В кухнята работехме четирима роби – сестра ми Елиза, леля ми Прискила, Хенри и аз. На четиримата общо ни се полагаха 20 кг царевично брашно седмично и много малко други продукти, като месо или зеленчуци. Това не ни беше достатъчно, за да преживяваме. Поради това бяхме осъдени да живеем в отчайваща нужда и да живеем на гърба на ближните си. Ние правехме това като просехме или крадахме, в зависимост от това, кое от двете беше по-подходящо, като и двете неща ни изглеждаха еднакво законни.*”

В повечето случаи гладувахме, а в същото време избобилие от храна се пазеше в складовете и килерите на къщата и нашата набожна господарка знаеше това. Но въпреки този факт тя и нейният съпруг коленичиха всяка сутрин и се молеха на Бога да ги благослови и да напълва кошницата и складовете им.” Как се съчетава всичко това с казаното от Апостол Яков?

Молитвата не е осъществяване на контакт с някакви тайнствени сили. Ние живеем в епоха на неясна представа за духовността. Чуваме често за духовни ценности, но в този израз много хора подразбират нещата, които самите те ценят, а не това, което цени Бог. Един израз, който днес често пъти се свързва с духовността е „Новата Ера.” Това е израз, който побира всичко, като се започне от всички религии и се стигне до отвлечени и духовни търсения от всякакъв вид, като врачуване с картите Таро, вярване в превъплъщението и други такива изяви. Забелязал съм, че някои хора използват всеки разговор за духовните ценности, за да споменат и за такива основни религии като юдаизма и християнското. И каква е молитвата на философията на Новата Ера? Тя е опит да се влезе в контакт с тайнствените сили на вселената и да се повлияе на тези сили. Това се прави чрез повтарянето на някаква „мантра” – специална дума или фраза, или чрез дълбоко медитиране. Традиционно опитът да се оказва влияние върху силите на вселената се нарича магия.

Определението за магията е следното:

1. Изкуство, което претендира, че контролира или предсказва природни събития, ефекти или сили чрез призоваване на свръхестественото.

2. Практика на използване на магии, заклинания или ритуали в опит да се произведат свръхестествени ефекти или да се контролират събитията в природата.

Християнската молитва няма нищо общо с тези неща. Тя търси да влезе в контакт с Бога. С други думи, молитвата е протягане към Бога като обичашц Небесен Отец, който иска най-доброто за децата Си, а не да е някаква тайнствена и капризна сила на природата. Всички разгледани до сега неща ни показват какво не е молитвата. Молитвата не е лотария. Молитвата не е извиване на ръката на Бога, за да го принудим да направи това, което искаме ние. Молитвата не е автоматична гаранция за успех. Тя не е безсмислен ритуал. Нито пък молитвата е просто някакъв личен акт, от който няма последствия. Молитвата не е влизане в контакт с тайнствените сили на вселената. Молитвата е разговор с Бога, Създателят и Поддържащият всичко живо на света. Не е чудно, че молитвата е разбираана погрешно, но е много важно да използваме шанса да се молим на Бога.

Финансова свобода

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква

Мат. 6:33; 2Кор.9:8

Миналата неделя започнахме да говорим за Божият план как хората му да бъдат финансово свободни. Има два стиха в Библията, които искам да прочетем и те ще ни послужат като основа за това, което ще кажа тази сутрин. Първият от тях е кулминацията на всичко, което Исус казва в Мат.6 за отношението ни към материалните притежания. Бог иска да имаме следните видове поведение:

Първо, Той не иска **да се тревожим за собствеността си.** Когато казва: „*Не се безпокойте...*“ (Мат.6:25) Исус не иска да каже, че не трябва да правим никакви планове или да не мислим какво ще ядем и какво ще пием. Тук смисълът на тази дума е **да не се безпокоим,** защото в края на краищата точно това са нещата, заради които се тревожат невярващите и следователно ако ние, вярващите, сме напрегнати, нервни и разтревожени за материалните си житейски нужди, това означава, че ние живеем като невярващите. А това означава, че ние служим на Мамона, а не на Бога.

Второто основно поведение, което Исус иска **да знаем е, че всички неща идват от нашия небесен Отец.** А ако небесният Отец облича полските цветя и ако Той храни птиците във въздуха, тогава много повече и ние трябва да вярваме (трябва да си подчертаем това в нашите Библии и да го вложим в сърцата си), че нашият небесен Отец ще се погрижи за нас. И тогава идва кулминацията в Мат.6:33: „*Но на първо място търсете Божието царство и Неговата праведност и всички тези неща ще ви бъдат добавени*“ (мой превод). Думата „добавени“ е инструктивна и означава, че другите неща ще бъдат естествена последица от моето търсене на Божието царство. Те ще ни бъдат добавени.

А другият стих е 2Кор.9:8: „*А Бог е способен да направи цялата благодат да преизобилства към вас, така че винаги да имате достатъчно от всички неща и да изобилствате във всякакви добри дела*“ (мой превод). А сега искам да спрем и вие да си припомните какво казах в края на проповедта си миналата неделя. Спомнете си, че ви дадох определението на добруването, библейската дефиниция в добруването.

Когато говорим какво означава да добруваме според Бога, какво означава да сме финансово свободни, ние нямаме предвид да имаме един милион долара в банката, въпреки че няма нищо лошо да имате тези пари, ако Бог е решил да ви благослови по този начин. Добруването **не означава** да разрушите старите си хамбари и да изградите нови, по-големи хамбари **в които да складираме богатството си**. Според стиховете от Мат.6:33 и 2Кор.9:8 Бог е обещал на всеки вярващ следна тройна финансова свобода:

1. Всичките ни нужди ще бъдат подобаващо задоволени. Ние няма да имаме недостиг, нито ще се нуждаем от нещо. Каквото поискаме, ние ще го получим, ако наистина се нуждаем от това нещо.

2. Ние ще сме в състояние да посрещнем подобаващо всяко наше финансово задължение. Няма да имаме просрочени и неплатени сметки. Няма да получаваме заплахи от вида: „Ще ви изгорим къщата до основи, ако не ни се обадите през следващите 3 дни.“ Намерението на Бога не е Неговите хора да носят финансово бреме **или ако ние го носим, това е доказателство, че някъде сме изгубили Божия план за нас, за да сме подобаващо способни да посрещаме всяко свое финансово задължение**.

3. Ние ще сме в състояние да даряваме щедро за всяка добра кауза.

Ако имате тези три неща в живота си, тогава според Библията вие сте благоденстваващ човек и имате финансова свобода. Както казах миналата неделя, да бъдете благоденстваващи според Бога не означава да притежавате 40 делви с зехтин, **а е достатъчно да имате само една, но тя никога да не пресъхва**, поради което вие не търсите другите 39 делви. Няма да е нужно всеки ден да следите цените на акциите на фондовата борса и да проверявате, дали акциите ви са се обезценили. Аз предпочитам да имам само една делва, която никога да не пресъхва, отколкото да имам 40 делви, за които постоянно ще трябва да се тревожа, дали не са засегнати от инфлацията. Бог обещава на всеки вярващ не 40 делви със зехтин, а само една делва, която никога не пресъхва.

Всяко от горепосочените 3 обещания е свързано с много точни условия, за да бъдат изпълнени. В Библията има два вида обещания. Единият вид са така наречените **безусловни обещания**. Пример за безусловно обещание е, когато Бог обещава да направи нещо, независимо от това, какво ще направим ние. Обещанието за идването на Светия Дух е било безусловно обещание. Обещанието за повторното идване на Исус Христос на земята е безусловно обещание.

Но има и друг вид обещания в Библията, **които са условни**. Това са обещания, при които Бог казва: „Ако вие направите това и това, Аз ще направя онова.“ **Обещанията, отнасящи се до финансовата ни свобода са условни обещания!** Не трябва да очакваме, че Бог ще ни благослови, ако ние нарушаваме някои духовни принципи. Сега искам да споделя с вас онези неща, които според мен са четирите Библейски ключа към финансовата свобода и Библейското благоденствие.

1. Трябва да имаме искрено подчинение на Бога, от когото получаваме всички неща. Това е условие, което ако бъде изпълнявано, Бог обещава да направи някои неща. Например, във Втор.28 Бог казва, че ще ни благослови: „Господ ще ви отвори съкровището на небето и ще благослови всяко нещо, което правим. Ние ще бъдем глава, а не опашка и ще бъдем върха, а не дъното, ще даваме на заем, а няма да вземаме на заем.“ (виж ст.12-13) Но от началото до края на тази глава Бог казва: „Аз ще правя това, ако вие се подчинявате на всичко, което Господ твоят Бог ви е казал.“ **Гук има условие**. В Мат.6:33 се казва: „*Но на първо място търсете Божието царство и Неговата праведност и всички тези неща ще ви бъдат добавени.*“ Първото условие е аз да подчиня живота си на Бога. Какво представлява подчинението? **Подчинението е моето признаване на пълната ми зависимост от Бога за всички неща. А основният грях на човека е обявяването на независимостта му от Бога!** Ето това е липсата на молитви към Бога! Това е липсата на вяра в Бога!

Истината, която в райската Градина Бог се е опитвал да обясни на човека е, **че човека не само е създаден от Божията ръка, но освен това човекът е изцяло зависим от Бога за всичко в живота си** – независимо дали е физическо, материално, духовно или финансово. Поради това, първият ключ и това е много важно, защото чрез него вие признавате, че Бог е единственият източник на вашия доход, не вашият работодател, не допълнителната работа, не акциите и облигациите, не вашите инвестиции. Те са само нещата, които Бог е избрал да използва като канали, за да ни благослови финансово. Във Втор.8:18 Моисей дава инструкции на израилтяните за нещата, които те трябва да помнят, когато влязат в Обещаната земя. Моисей е разбирал, че след като излязат от затруднения период от живота си и започнат да се радват на изобилието на тази земя, **израилтяните могат да изпаднат в духовна амнезия** и да забравят някои основни неща и едно от тези неща, които трябва да запомнят е следното: „*Ти трябва да помниш Господ твоя Бог, защото Той е, който ти даде силата да забогатееш*“ (мой превод). В Пр.8:20-21 Бог казва: „*Аз ходя в пътя на праведността, сред пътеките на правосъдието, за да направя да наследят богатство тези, които ме обичат и да напълня съкровищниците им*“ (мой превод). А в Пр.10:22 се казва: „*Благословиението на Господа е, което обогатява и Той не добавя скръб към него*“ (мой превод). А във Фил.4:19 Павел казва: „*Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава чрез Исус Христос.*“ От тези

стихове става пределно ясно, **че трябва да считаме, че Бог е Източникът.** Той ни снабдява. Аз не снабдявам. Нито пък снабдява моят работодател, Баптистката църква. Има канали, през които Бог избира да снабдява всичките ми нужди. И ако аз наистина вярвам в това, ако наистина вярвам, че Бог е Източникът на всичките ми доходи и на всичките благословии, които ще получа в живота си, тогава мой дълг е да разбирам това и да се подчинявам на Неговата воля. В Мат.5:5 се казва, че кротките ще наследят земята. Кротък е този човек, който е контролиран от Бога. Това е човек, който се подчинява на волята на Бога. Ето това е първият ключ: искрено подчинение на Бога, от когото получаваме всички неща.

2. За да получаваме, трябва да сеем духовно. В 2Кор.9, започвайки от ст.6, апостол Павел използва образа на земеделец, който сее и жъне. Например, в ст.6 той казва: „*Който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро ще пожъне.*“ В ст.9 той казва: „*Както е писано: „Той разпръсна щедро, даде на бедните, Неговата праведност ще трае до века. А Този, който дава семе на сеяча, дава храна на вашето тяло и умножава вашето семе, посява и проповядва плодовете на вашата праведност*“ (мой превод). Ключовата фраза тук е, че Господ ще умножи семето, което сеете вие. Бог не може да умножи семе, което никога не е сято. Може да се окаже, че ние искаме Бог да умножи семето, което все още е опаковано в пакета и ние никога не сме го отворили, и никога не сме го посявали. Друг начин, чрез който Библията говори за това условие е не само сеенето на семе, но и събиране на съкровище на небето. Мисля си, че много от молитвите ни към Бога да задоволи финансовите ни нужди се връщат обратно при нас с отговора „Недостатъчни запаси,“ защото ние се опитваме да изтеглим от небето богатство, без да сме направили никакви вложения в небесната си банкова сметка.

Исус също ни е казал много пъти как да събираме богатство за себе си. Има едно нещо в Мат.6, което доскоро не разбирах. Преди да даде страхотното обещание в ст.33: „*Но на първо място търсете Божието царство и Неговата праведност и всички тези неща ще ви бъдат добавени,*“ Исус в ст.19-20 започва със следното: „*Не си събирайте съкровища на земята...а си събирайте съкровища на небето*“ и целият този откъс започва с тази заповед, така че един от ключовете към благоденствието и на Божието добавяне на тези неща към нас е **преди това ние да сме си събрали съкровище на небето.** В Лука 12:21, когато приближава края на притчата си за глупавия земеделец, който искал да разруши старите си хамбари и да си построи нови, по-големи хамбари, Исус казва: „*Така става с всеки, който събира имот за себе си и не се обогатява спрямо Бога*“ (мой превод). Поради това вие трябва да сеете семе и да събирате съкровища или да правите вноски в небесната си банкова сметка, за да можете после да теглите средства от нея. Обещанието, което е дадено във Фил.4:19 е било дадено на филипяните след като те дали на Павел нещо, което никой друг не му бил дал. „*...нито една църква, освен единствено вие, не влезе във връзка с мен за даване и вземане; защото и в Солун един-два пъти ми пращате за нуждите ми*“ (Фил.4:15-16). Хората от църквата във Филипи са сеели семето. Те са събирали съкровища на небето. И сега Павел си спомня това и им дава следното обещание: „*Моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според Своето богатство в слава чрез Исус Христос.*“ И единствените хора, за които е валидно това обещание са хората, които са сели семето и са събирали съкровища на небето.

Има два начина за правим това:

А) Чрез даване на десятък в църквата. Някои от вас сигурно са си помислили: „Знаех си, че рано или късно пастора ще започне да говори до това.“ Е, аз не искам и тези хора да останат с напразни очаквания. В Мал.3 се казва, че един от ключовете за материалното благоденствие е даването на десятък в църквата. Бог казва, че има две основни неща, които трябва да правим, когато му отдаваме почит с нашите десятъци.

Първо, Той ще ни благослови по позитивен начин, като отвори небесните прозорци и излее върху нас такива благословии, които ние с вас няма да можем да поберем.

Второ, Той ще благослови по отрицателен начин лакомника, който е сред нас. Бог не само ще отвори небесните прозорци, за да излее върху нас нови благословии, но ще отнеме тава, което вече притежава лакомия човек и по този начин ще го порицае. Принципът на даването на десятък е много важен, когато човек разбира какъв е смисъла и значението му, защото това е доказателство, че човека осъзнава, че ако не дава десятък, той няма право да иска Бог да задоволява материалните му нужди. Нали разбирате, че фундамента на даването на десятъка е следния: „*Господня е земята и всичко, което има в нея*“ (Пс.24:1).

Следователно, земята и всичко, което е в нея не принадлежи на човека. Всички неща са направени от Бога и за Бога. Тази земя не е направена за да бъде и консумирана от човека или за да прославя човека, а е направена за прослава на Бога. Земята принадлежи на Господа! Ние знаем, че сме само наематели. Небесният Отец е нашият хазяин. Истината е, че даже сега, в този момент, ние сме негови наематели. Много интересно е да погледнем в Стария Завет, още в Битие и да видим, как Бог винаги запазва нещо за Себе си във финансовата и материалната сфера, където обитава човека. Винаги! Без никакви изключения!

Бог винаги запазва нещо за Себе си във финансовата и материалната сфера, където обитава човека! Например, в Райската градина Бог казал: „**От всяко дърво в градината можете да ядете, освен от едно. То е Мое.**“ От къде се хранел човека? От същата градина! И Бог запазил за Себе си само едно дърво, което било разположено в средата на градината. И това дърво е било десятъка! То е било признанието, че Бог е собственикът на всичко! Адам не трябваше да има по-високо мнение за себе си отколкото му е било определено и е трябвало да благодари, че всичко в градината е било на негово разположение, а забраненото дърво е служело като специално напомняне, че земята принадлежи на Господа, а не на Адам, че Бог е царят и че Адам винаги ще зависи от Бога! Запомнете, Бог винаги запазва нещо само за Себе си в материалното царство, където човека изкарва прехраната си! **В Райската градина това нещо е било едно дърво.**

В седмицата има един ден, който Бог е запазил за Себе си! И този Съботен ден е десятъкът от моето време, което принадлежи на Бога, това е моето признание, че Той е собственика на това време. Когато на израилтяните предстояло да влязат в Обещаната земя в която живеели ханаанците, Бог казал: „Вие ще преминете през градовете, град след град и ще ги разграбите, с изключение на един град. Не искам да докосвате този град. Можете да докосвате всеки друг град и да го плячкосате, да вземете всичките им добри неща, но не и този град. Този град е Йерихон и вие не трябва да се докосвате до него.“ За разлика от другите градове, Йерихон е бил завладян по различен начин. Израилтяните не са го нападнали, а само са извикали и градските стени се срутили. Виждате, че Бог се грижи за собствеността си. Вие не трябва да се грижите за Бога. И десятъка принадлежи на Господа. Ако вие давате десятък, Бог ще ви снабдява и вие няма да се тревожите за нуждите си. Бог винаги задоволява нуждите ни. Бог е насадил дървото, а не човекът. **Задачата на хората е се подчиняват във вярата.** И така, Бог казал: „Този град е Мой. Не го докосвайте!“, защото винаги запазва нещо за Себе си в материалното царство, в което хората изкарват прехраната си.

Когато израилтяните завладели Обещаната земя, Бог им казал: „Вие 6 години ще орете земята и ще я оставяте да почива на седмата година.“ **Нали разбирате, че това е форма на десятък? И мислите ли, че израилтяните са се подчинили на Бога? Не! Библията ни учи, че в продължение на 490 години те орали земята, без да я оставят да си почине. Колко години са били длъжни да оставят земята на Бога? Те му дължали 70 години! Колко години са прекарвали израилтяните в изгнание във Вавилон? 70 години! Това не е ли съвпадение?**

А след като израилтяните били изпратени в заточение, в Библията е записан следния осъждащ стих: „*Тогава земята ще се радва на съботите си през цялото време, докато е пуста и докато вие сте в земята на неприятелите си; тогава земята ще се успокои и ще се радва на съботите си*“ (Лев.26:34). А във 2Лет.36:21 се казва: „...*защото през цялото време, когато лежеше пуста, тя (земята) пазеше съботата, докато се изпълнят седемдесет години.*“ Вие знаете, че Бог разполага с чудни начини да събира това, което му дължим, а моят десятък е моето признание за суверенното право на Бога да е собственик на всички неща. Даването на десятък не е за да се финансира работата на църквата, нито пък за да се плаща заплатата на пастора.

Десятъкът е предшествал Закона. Даването на десятъка е преди всичко признаването на човека, че Бог е собственика на всичко. Но въз основа на какво Бог има правото да взема моите материални блага и да ги раздава на децата Си? Иначе казано, когато аз моля Бог да ми даде някакви пари, Той трябва да дойде тук и да ги вземе от някой друг човек! Искам да кажа, че Той не отива там, където се печатат парите, за да вземе някакво количество нови пари и да ми ги изпрати по специален ангелски пратеник. Не, Той взема парите, които са в обръщение и ги разпределя. **Кажете ми, по силата на кой закон Бог има правото да прави това? Поради закона на собствеността! Той е суверенният собственик на всички неща. Те не са ваши!** Той има правото да ги вземе от вас и да ги разпредели по други начини. А ако откажа да давам десятък, аз отричам правото на Бога да е собственик на всички неща и поради това нямам правото да се моля на Бог да удовлетвори материалните ми нужди, защото чрез молитвата си аз моля Бога да направи нещо, което отричам чрез факта, че отказвам, че Той има правото да го прави. И Бог просто казва: „**Оправи мисленето си, защото ден след ден и седмица след седмица ти казваш, че Аз няма правото да вземам нещата на тази земя и да ги разпределям, защото ти не даваш десятък!**“ Дотук спирам да говоря за десятъка.

Б) Чрез даряване. В Мал3:8 се казва: „*Човекът ще ограбва ли Бога? Да, вие ме ограбвате чрез десятъците и приносите*“ (мой превод). Нали разбирате, че десятъка не е принос. Даването на десятък е плащане на дължимото на Бога, защото вие му дължите това. **Това е задължение**, което Бог ни е възложил и когато вие давате десятък, **вие всъщност не дарявате на Бога, а му връщате това, което му дължите!** Така че, освен плащането на десятъка има и правене на приноси. Нека да кажа няколко думи за това. В Лука 6:38 се казва, че ние трябва да даваме, и това е заповед! А след това има обещание: „*Давайте и ще ви бъде дадена, добра мярка, натъпкана, стръскана, препълнена ще връщат хората във вашия скют. Защото с каквато мярка мерите на другите, със същата ще ви бъде отмервано и на вас.*“

Следователно, заповедта е да даваме. В 2Кор.9:8 Павел също говори за правене на принос, а не за даване на десятък. Съществува нужда, благосклонна нужда сред Божийте хора. И Павел казва, че ако те дават великодушно и щедро, тогава Бог ще им върне със същото великодушие и щедрост. И в това се състои принципа на даването. В един от преводите на Библията на английски този принцип е преведен така: „**Дарявай и ще получаваши дарове.**“ А в друг превод се казва така: „**Давай и ще получаваши.**“ **И така, това е принципът на сеенето и на събирането на съкровище на небето.** Колкото повече дарявам за каузата на Бога и за задоволяване на нуждите на другите хора, толкова повече Бог ще кара другите хора да ми връщат на мен.

Но нали разбирате, че ние не вярваме в това. Преди време изучавах това и казах: „Господи, аз вярвам в това. Вярвам, че с каквато мярка давам, Ти ще накараш другите хора да дават на мен.“ А Бог ми отговори: „Ти не вярваш в това!“ Аз казах: „Наистина вярвам!“ А Той ми отговори: „Тогава защо използваш толкова малка мярка?“ Това означава, че каквато паница използвам, за да ви нагостя, Бог ще използва същата паница и ще нагости мен. И ако аз наистина вярвам в този принцип, тогава аз ще използвам по-голяма паница. Това е принципът на даването и на даряването. **Бог казва: „Колкото повече давате, толкова повече ще получавате.“** А вие си казвате: „Добре пасторе, тук ти говориш за нашата слаба мотивация. Ние трябва да даваме и да очакваме Бог да ни върне, нали?“ Но аз не говоря за мотивация или за нещо подобно, а само ви посочвам факти от Библията. Аз просто казвам, че Бог не е загрижен толкова много, за да се занимава с нашата слаба мотивация, нали?

Бог не се интересува от това. Той просто е дал едно библейско обещание: „**Ако вие давате, тогава ще получавате.**“ И колкото повече давате, толкова повече ще получавате. Ще получите пълна мяра, пълна и препълнена. Ето това са двата начина, чрез които ние си събираме съкровище на небето, като даваме и даряваме. И знаете ли каква радост е да проповядвам **и да поучавам, че хората трябва да дават, не защото църквата има нужда от пари.** Когато говоря за даването и даряването, аз не ви окуражавам да давате, защото ние се нуждаем от пари. Всички нужди на църквата са задоволени. Седмица след седмица Бог снабдява нуждите ни.

Нали знаете, че всеки трябва да удвои сумата, която плаща като десятък. Ние не трябва да правим това, защото Бог преизобилно снабдява нуждите ни и аз не виждам причина да не продължаваме да даваме десятък, ако искаме да сме верни на Бога и да Му се доверяваме. Така че когато ви окуражавам да давате десятък, аз не казвам: „Давайте, защото не изпълняваме поставената цел.“ В писмото си до Филипийците Павел казва едно красиво нещо, вижте го в Фил.4:17: „**Не че искам вашия подарък, а искам плода, който може да изобилства във вашата сметка**“ (мой превод). С тези думи Павел казва: „Приятелю, искам вие да давате за моите нужди не защото искам подарък, **а защото искам да видя, че вие сте благословени.**“ В един от преводите на Библията на английски този стих е преведен така: „Искам да имате доход във вашата сметка.“ След това той казва: „**Бог ще снабди всичките ви нужди...**“ И колкото повече давам за задоволяване на нуждите на Павел, толкова по-печеливша ще прави Бог моята небесна сметка. И Бог ще задоволява всичките ми нужди.

1. Трябва разумно да изразходваме това, което сме получили. Щеше да е толкова прекрасно, ако аз можех просто да вярвам в Господа, да се моля и да изразходвам това, което получа от Него така, както искам. И вие знаете, че някои от нас правят точно това! Те прахосват глупаво и неразумно, като нарушават библейските принципи относно притежанията и считат, че това не е важно, защото ако се окажем в беда, ние знаем, че Бог ще ни извади от нея. Мнозина от нас не разбират това. Ние сме чули половината от това. Знаем, че ако вярваме в Бога и даваме, тогава Бог ще излее благословии в скута ни, но ако вие не се грижите за това, което притежавате и отдавате почит на Бога не съобразно 90-те%, които притежавате, а все едно че притежавате само 10%, тогава вие нарушавате духовните закони на Бога и Той няма да може и няма да иска да ви благослови!

Нали разбирате, **аз не давам отчет на Бога само за 10-те % които притежавам, а за 90-те% и за това, което правя с имота си.** В Лука 16:9 Исус ни казва да си създаваме приятели с мамона на този свят, с мамона на несправедността. Какво иска да ни каже Той с това? Той ни казва: „Използвайте парите си по правилен начин. Вземете мамона на този свят (парите) и ги използвайте по правилен начин и си правете приятели чрез тях.“ Правилно да употребяваме парите си! **Повечето от нас не се нуждаят от повече пари, а от ново отношение към парите, които имаме.** Трябва да харчим разумно парите си. Има три области, в които трябва да сме разумни и аз ще се опитам да обобща това по следния начин:

А) Фиксирани разходи. Не препоръчвам всеки да прави финансов бюджет по старомодния образец на света. Повечето от тези планове не вършат работа. Но въпреки това **трябва да има някаква форма на бюджет.** Много хора наистина не знаят колко пари трябва да изхарчат всеки месец. Тези разходи трябва да бъдат описани поименно в списък на фиксираните разходи: разходи за изплащане на дома, разходи,

свързани с колата, застраховки, данъци, ежеседмични разходи за домакинството и т.н. Има нужди, за които трябва да имаме представа, като за фиксирани разходи!

Б) Бъдещи очаквания. Какви нужди очаквате в бъдещето: дрехи, училищни разходи, нова кола и т.н.

В) Развлечения. Това са неща, от които вие всъщност не се нуждаете, но си мислите, че можете да си ги позволите: още един цветен телевизор за спалнята, лодка и мотор и т.н. Нека да кажа следното: Бог никога не ми е позволявал да пренебрегна някое финансово задължение. Нека да предположим, че имам 100 долара и моята сметка за осветление е 100 долара, но аз съм изразходвал парите си за нещо друго и след това не съм в състояние да платя тази сметка за осветлението и тя се превръща в пресрочено задължение и те ще ми прекъснат електрическото захранване и това ще се отрази отрицателно на моя кредитен рейтинг и репутацията ми като християнин ще бъде опетнена.

Бог не ни казва да пренебрегваме финансовите си задължения и ние трябва често да плащаме дълговете си. Бог ме призовава да дарявам за сметка на разходите за личните си желания и удоволствия, за сметка на разходите си за развлечения. Исус е пожертвал и е дал Себе си, но Той не е направил това за сметка на задълженията си към светостта и подчинението на Отца. Исус се е отказал от личните Си привилегии, желания и нужди. Той е пожертвал тези неща и когато Библията говори за вашето даване, не за даването на десетъка, а за правенето на приноси и за задоволяване на нуждите на другите, тя не казва, че вие трябва да ограбите Петър, за да дадете на Павел. Но има такива неща, от които вие не се нуждаете, като например пушенето на цигари, пиенето на Кока Кола, гледане на филми и подобни неща, които Господ ви моли да пожертвате, за да можете да дарите. Това са трите области, в които трябва да има разумно харчене. Има още четири неща за разумното харчене, за които искам да ви поговоря.

а) Трябва да бъдем разумни в харченето или внимателни в купуването. Вие знаете, че мнозина от нас купуват неща, от които всъщност не се нуждаят. Ако вие постъпвате по този начин и Бог ви е благословил, вие можете да заживеете с мисълта, че може да не внимавате, когато купувате. Но ако Бог не ви е благословил по този начин, вие може би ще поискате да чуete какво ще ви кажа. Едно от най-важните неща е да премахнем от купуването си тези неща, които наистина не са нужни и да откажем да ги купуваме. Има едно нещо, което Бог ми го е показал. Той ми каза: „Каквото си получил, ти си го поискал и каквото си поискал, ти си го получил.“ Аз научих, **че не се нуждая от толкова много неща, от които си мислех, че се нуждая.**

И всъщност повечето от нас не са толкова внимателни с харченето си. Най-големият проблем на хората като нас и тук включвам себе си е, че ние не сме добри слуги на това, което притежаваме и се нуждаем да развиваме в себе си съпротива срещу купуването. Например, влизате в някой магазин за дрехи, виждате костюм и си казвате: „Този костюм е направен точно за мен. Те са мислели за мен, когато са го правили. Аз ще изглеждам като милионер в него. И той е само един.“ След това се прибирате у дома и заспите с мисълта, как ще си купите този костюм. А на сутринта мнението ви се е променило и вие се отказали да купите този костюм. Удивително е как следващия ден променя нещата. Трябва да купуваме разумно.

б) Трябва да харчим творчески парите си. Ще бъда честен пред вас и ще ви кажа, че аз мразя да правя това. Надявам се, че един ден Бог ще ме направи милионер и повече няма да се тревожа за творческото харчене на парите си. Умът ми се бунтува, когато трябва творчески да харча парите си. Но това изискване е много важно, ако се опитвате да сте финансово свободен. Нали знаете каква е крайната цел? **Да излезете от задлъжнялостта си. И ако се опитвате да станете финансово свободен, трябва творчески да харчите парите си,** а това означава да пазарувате на най-добрата цена в най-доброто време. През някоя от следващите години ще пазарувам по този начин. Тогава ще се възползвам от предимството на най-доброто време да пазарувам за Рождество Христово веднага след Рождество Христово. Януари е един от най-добрите месеци за купуването на много неща. Ние се нуждаем от творческо пазаруване. Например, когато купуваме в бакалията, често пъти е по-изгодно да купуваме някаква стока, когато е опакована в по-голямо количество, отколкото в по-малко количество и понякога печалбата от това никак не е малка. Трябва да пазаруваме умно и творчески, да изчакваме да дойде най-доброто време за пазарене и т.н.

в) Трябва да има постоянство в харченето. С това не искам да кажа, че трябва постоянно да харчим. Имам усещането, че някои от вас си казват: „Амин. Най-накрая той стигна до това, което аз правя най-добре. Той стигна до моя духовен дар. Аз съм толкова постоянен в харченето си. Едва ли има ден, през който да не харча.“ Не, постоянството в харченето означава да харчим съобразно това, което можем да си позволим. Една от най-големите съвременни измами е, че паметта ни е изцяло изтрита и ние сме започнали да вярваме, че да сме в състояние да си купим нещо и дали можем да си позволим да го купим са едно и също нещо. Но това е лъжа. **Имаше време, когато хората считаха, че ако не могат да си позволят да си купят нещо, те просто не го купуваха.** А сега заживяхме с представа, че след като имаме пари да си купим нещо, ние можем да си го позволим. Това, което в миналото считахме, че е истина, сега вече считаме че не е

истина. **С появата на кредитните карти вие можете да си купите много неща, които не можете да си позволите!** А трябва да има хармония между това, което купувате и това което можете да си позволите да купите. Вие не само можете да го купите, продавачът ще ви го опакова и вие ще го занесете у вас. Но не в това е проблемът! **Когато купувате нещо, което не можете да си позволите, вие нарушавате един основен библейски принцип и не можете да очаквате, че Бог ще ви извади от тази ситуация.** Може би мнозина от нас са купували много неща, които не можем да си позволим и когато ги купувахме ние знаехме, че не можем да си ги позволим и след това се молим Бог по някакъв начин да ни извади от тази ситуация. А Бог вероятно ще позволи вие да се варите и да страдате в нея за известно време, за да научите един урок. **Нали разбирате, че един от най-добрите методи на Бога да ни накаже е просто като ни позволи да получим това, към което се стремим.** Някои хора казват: „Е, ако Господ ми позволи да купя това...“ Не обвинявайте Господа за това! Светият Дух не трябва да ви води да правите нещо, което в Библията вече ви е казано, че трябва да правите! Ако знаете, че това е написано в тази книга, вие не се нуждаете от специално водителство от Светия Дух за да го направите! То вече е там! Да купуваме нещо, което не можем да си позволим е нарушение на принципа да не задължняваме и да не дължим нищо на никого. А да дължим означава, че задълженията ви надвишават сумата на собствеността ви. А до този момент се стига, когато купувате повече неща, отколкото можете да си позволите.

г) Задължително трябва да харчите само спестени пари. Преди малко казах, **че целта е всеки християнин да не е задължиял.** Да бъдете задължени означава да имате задължения, финансови и други, които не можете лесно да изпълните, а това ще ви принуди да пренебрегнете други неща, за да се погрижите за просрочените плащания. В Пр.22:7 се казва, че който взема на заем е роб или слуга на този, който му дава заема. Ох, това не е ли истина? Да си задължиял означава да си в робство. Всеки вярващ трябва да има за своя цел да не дължи нищо на никого. Разбира се, с това не искам да кажа, че ще трябва да платите къщата си със спестени пари. Това е цел, но има някои неща, които трябва да притежаваме, като например собствен дом. Тук аз говоря за кредитните карти, с които всеки път, когато поискате нещо, вие отивате в магазина, плащате с тях и задължнявате, когато купувате нещо, от което всъщност нямате нужда и не можете да си го позволите. Убеден съм, че най-голямата причина за задължиялостта и за финансовото поробване е купуването на нещо, което не можем да си позволим. В миналото живеех с представата, че трябва да мога да си позволя да купя едни-какви си, иначе те нямаше да ми позволят да си го купя! Тук има предвид финансовите експерти, които контролират кредитните карти и след като те считат, че аз мога да си го позволя, аз трябва да се възползвам от тази възможност. Но това е капан!

Искам да ви кажа някои неща, поради които **трябва да плащаме с пари, а не с кредитни карти.**

А) Това е библейско, защото пазаруването с пари, взети на заем (с кредитни карти) **ни вкарва в дълг.**

Б) Този метод е по-евтин, защото **не плащате лихва и такса на банката.**

В) Това ви предпазва да нямате просрочени плащания, защото не можете да имате просрочени плащания, ако не плащате с кредитни карти **и това ви освобождава от заплахата да имате просрочени плащания.**

Г) Това ви предпазва **да заемате от бъдещето.**

Д) Това ви позволява да мислите за бъдещето, защото ще бъдете в състояние да направите нещо, **което ако сте задължиял, няма да сте в състояние да направите.**

Е) Това ни предпазва от импулсивното купуване. Повечето от нас не разполагат от голяма сума пари в джоба си, за да купуват каквото и да е, докато кредитните карти ни предоставят почти неограничена власт да купуваме.

Ж) Ние **ще научим цената на парите.** Страничен ефект от купуването с кредитна карта е невъзможността да научим цената на парите.

З) Това ни помага **да сме реалисти,** когато купуваме.

И) Това ни защитава от синдрома, който казва: „Аз трябва да имам това сега.“

Й) Купуването с кредитна карта **ни лишава от радостта на очакването на покупката.** Тези неща, за чието купуване съм спестявал и отделял пари настрана се ценят много повече от нещата, които съм купил с една пластмасова карта.

К) Този начин на купуване ни дава определен вид мир в разума, който купуването с кредитна карта не може да ни даде.

Л) Този начин на купуване дава шанс на Бога да ни даде същото нещо безплатно. Някои от най-хубавите времена, които съм имал в християнския си живот са, когато съм се нуждаел от нещо, очаквал съм нещо и съм се съпротивлявал на импулса да отида в магазина и да го купя, а съм чакал, за да дам на Бога шанс да ми го даде от някой неизвестен източник. Може би наистина Бог е искал вие да имате това нещо и е искал да ви го даде. Плащането с налични пари освен това ни предпазва от купуването на някои неща, които Бог не иска да притежаваме.

Няма ли неща, които сте купували и после сте съжалявали, че Бог не ви е попречил да ги купите, а ви е разрешил? Вие щяхте да сте много по-добре, ако не бяхте ги купували. Ако гледаме към Бога да задоволи нашите очаквания и ако считаме, че Той е Източникът на всички неща, ние ще си кажем: „Няма да купя това и да задлъжня и няма да похарча парите, които няма, защото Бог не иска аз да правя това.“ Ето това е купуването с кредитна карта: харченето на пари, които нямате, а това е нарушение на библейският принцип за харченето. Добре е да питате Бога за някои неща, от които мислите, че се нуждаете и ако Той не ви ги предостави, това означава, че вие всъщност не се нуждаете от тях. Давайте шанс на Бога.

Разбира се, има моменти, когато употребата на кредитна карта е приемливо, например за целите на бизнеса и за документиране на разходите. По този начин можете да установите данъка върху дохода си в края на годината. Така ще имате списък на разходите, които сте направили за вашия бизнес. В нашия дом ние направихме нещо, което ни даде мир в разума – **отказахме се от кредитните си карти**. От това даже очакваме допълнителни икономии на разходите.

Някои хора казват, че това не е живеене чрез вяра. В 2Кор.12:14 се казва, от детето не се очаква да спестява пари за своя родител, а от родителя се очаква да спестява пари за детето си. Пр.19:14 казва същото. Мисля си, че тези твърдения дават библейски основания за застраховане, за застраховка „Живот.“ Аз трябва да спестявам заради децата си. Аз трябва сам да се обезпечавам и не виждам нито един текст в Библията, където да се казва, че ние не трябва да имаме застраховка. Е, ако вие не вярвате, че трябва да имате застраховка, това е ваше право, но не можете да дойдете при мен и да ми кажете, че е грях човек да има застраховка, защото Библията не казва това.

Живеенето с вяра не е живеене с предположение. Аз познавам някои хора, които не искат да харчат парите си за застраховка и предпочитат да ги изхарчат за още един телевизор за спалнята. Трябва да има специален термин или дума за това, което получаваме и използваме като застраховка, като например: спестовна сметка; пари, заделени за покриване на разходите за погребението ни или каквото и да е, но най-общо казано – пари, заделени настрана. Всеки човек е добре да мисли предварително и да се постарее да заделени пари за покриване на подобни разходи, а не да очаква децата му да ги плащат.

Халев - Как да цъфтим до 85 годишна възраст

от Дейвид Дайкс – пастор в Баптистка църква

Ис.Нав. 14:6-13

Това е последната проповед от серията проповеди за Исус Навин, озаглавена „Да прескочим от доброто във великото!“ Заглавието е взаимствано от прекрасната книга на Джим Колинс, озаглавена „От доброто към великото.“ Както знаем, има едно ниво на християнски живот, което може да бъде описано като „добро.“ Това означава да живеете със знанието, че греховете ви са простени и вие отивате на небето, когато умрете. Този добър живот може да бъде оприличен с живота на израилтяните, които са се лутали сред пустинята в продължение на 40 години; това е християнин, **който е готов да приеме удобната зона на живота в пустинята, който е съпътстван от досада и недоволство**. Но ние знаем, че има и друго ниво на християнско живеене, който е демонстриран чрез влизането в Обещаната земя. Това е земя на приключенията, войните и победите. Всеки християнин има възможността **да прескочи от доброто (еднообразието) във великото (победата)**.

В тази проповед ще научим за един 85 годишен мъж, наречен Халев, който прескочил от доброто във великото. Заглавието на проповедта е „Халев – как да цъфтим на 85 годишна възраст“ и се отнася за всеки, който не е достигнал до тази възраст! **А вие започвате да остарявате, ако можете да си спомните времето, когато:**

- 1) Безалкохолните напитки се продаваха само в бутилки и след като ги изпиехте, можехте да върнете празните бутилки и да си получите обратно депозита.
- 2) Бензина струваше 26 цента/за 4 литра, а алкохола – 30 цента.
- 3) Никой не притежаваше чистокръвно куче.
- 4) В кафенетата имаше маси и столове, оградени като кутийки.
- 5) Телефонните номера започваха с буква, а не с цифра.
- 6) Хладилниците бяха наричани „кутия за лед.“
- 7) Бутилките с Кока кола имаха имена на градове на дъното си.
- 8) Кожените якета и потниците се носеха само от спортистите.
- 9) Вие не само не поставяхте колан на задната седалка в колата, но даже спяхте на полицата зад задната седалка, която беше предназначена за шапките!

10) Битълс се появиха в шоуто на Ед Сълвивън!

Някой беше казал, че старостта настъпва тогава, когато прекрасно разбирате какво ви е нужно, но не можете да си спомните къде сте го оставили. Нека да прочетем за Халев – той е знаел какво му трябва и е знаел къде се намира то!

Нека да прочетем Ис.Нав. 14:6-13. Миналата седмица изучавахме Ахан (Ис.Нав. 7:1-26), който е един лош пример, на който не трябва да подражаваме. **Научихме трудната истина, че грехът ще бъде със вас много по-дълго, отколкото сте искали той да остане и че това ще ви струва много повече от онова, което някога сте били готови да платите.** В този урок Халев служи като добър пример, който притежава 3 важни духовни качества:

1. Халев е пример за настойчивост и упоритост. Преди 45 години на Халев било обещано да получи парче от Обещаната земя като лична собственост. От денят на това обещание той употребил 40 години, странствайки в пустинята заедно с една банда от недоволни, неверни и хленчещи хора. След това, под ръководството на Исус Навин, Халев прекарал последните 5 години, като воювал против царствата на ханаанците. **Но даже след 45 години той все още вярвал в Божието обещание.** Той казал: „**Аз помня Божието обещание към мен и сега ми дай тази хълмиста страна!**“ Той никога не се отказал от това обещание - ето това Библията нарича упоритост и настойчивост. **Каква е поука:** **Когато Бог ви даде някакво обещание, вие никога не трябва да се отказвате от него!** Бог обещал ли ви е нещо? Може би си мислите, че не ви обещал нищо, но ето тук, в Словото Си, той ви е дал стотици и хиляди обещания.

Според един изследовател на Библията, **в нея има 7457 обещания на Бога.** Всички те се отнасят и за вас и вие можете да си ги поискате. Но докато не ги поискате от Бога, те са безполезни за вас. Едно непотърсено обещание на Бога е като непотърсена печалба от лотарията. Миналата седмица по новините съобщиха за хора, които са спечелили най-голямата сума, давана от лотарията – 365 мил. долара. Осем работници от фирма за опаковане на месо в Омаха, Небраска си разделиха тази печалба. А какво щеше да се случи, ако някой, който притежава печелившият билет от лотарията никога не отиде, за да получи печалбата? Въсъщност, този човек би си направил голяма услуга, защото едно скорошно проучване установило, че **80% от победителите са обявили фалит в период на само 5 години след получаване на печалбата.**

А аз ви казвам, че има и нещо много по-тъжно от това да не потърсите печалбата си от лотарията и то е да имате скъпоценни обещания на Бога и да не държите на тях. **За да поискате да се изпълнят обещанията на Бога, вие трябва да ги прочетете и след това да се държите за тях и да ги поискате.** Следователно, когато намерите обещание, никога не го изпускате – даже ако трябва да чакате 45 години, за да бъде то изпълнено! Халев ни учи никога да не се отказваме от Бога или от обещанията му.

Една от любимите ми истории е историята за едно мършаво и високо момче от Западен Тексас, което учело в малка гимназия. В това училище нямали курс по борба, но той прочел една книга за борбата и попитал един от помощник треньорите по футбол дали не би искал да го подготви, за да участва в някои от турнирите по борба в техния район. Треньорът обещал да помогне на момчето. То нито било силно, нито било опитно, но притежавало едно ценно качество – **то отказвало да се предава.** То печелело всяко преборване, защото упорито се държало за противника си и го изморявало до премаляване. До края на сезона то останало непобедено и стигнало до финала в щата в своята категория. Противникът на момчето в този финал бил двукратен шампион на щата и бил считан за изгряваща звезда в борбата.

Когато мършавото и високо момче се изправило срещу щатския шампион, шампионът направил няколко бързи движения и много скоро съборило момчето на тепиха. Треньорът на момчето бил убеден, че то ще загуби схватката и понеже не можел да понесе да гледа как ще стане това, завъртял главата си и гледал настрани. Внезапно треньорът чул ревът на тълпата и когато се обърнал, видял, че неговото момче е върху шампиона на щата и го е „гуширал.“ Момчето победило! То направило няколко скока по тепиха, а след това прегърнало треньора и казало: „Треньоре, аз победих! Аз победих!“ Треньорът му отговорил: „Да, така е, но аз не успях да видя как го направи. Аз погледнах настрани точно преди да загубиш. Какво стана?“ Момчето казало: „Треньоре, този борец беше добър. **Той ме усуква като козунак на тепиха.** Но ти ме познаваш, треньоре. **Аз никога не се предавам.** Аз отказах да се предам! Поради това си отворих очите и там, пред лицето си видях един голям палец на крак. Аз не знам, дали това е нарушение на правилата или не, но ухапах този палец със всички сили...и треньоре, удивително е какво може да направи човек, когато е **захапал собствения си палец!**“ Ако някога бъдете изкушаван да се откажете от Бога или от неговите обещания, само си спомнете за тома момче. **Дръжте се здраво за обещанията на Бога и никога не ги пускайте – Бог харесва упоритостта и настойчивостта.**

2. Халев е пример за издръжливост. Исус Навин и Халев са били стари, но Бог им напомнил, че има работа за тях. В Ис.Нав 13:1 се казва: „**А Исус остаря и беше в напреднала възраст. Тогава Господ му каза: „Ти остаря и си в напреднала възраст, а остава още много земя да бъде превзета.“** **Бог имал нужда от**

двата осемдесетгодишни мъже, за да свърши работата. Ние бихме очаквали Той да каже: „Вие свършихте добра работа; а сега си починете. Сега ще използвам някои от по-младите мъже.“ Бог не само запазил обещанието си към човека, но и запазил човека, за да получи обещаното. Халев бил на 85 години и все още не бил влязъл в своята земя. Това е една възраст, когато повечето хора считат, че е време да забавят темпото и да отстъпят встрани.

Ако днес има ли сред присъстващите мъж, който е на 85 години или по-стар, моля го да се изправи? Гордея се заради вас, че вие просто сте тук! **Каква е поуката: Когато вървите след Бога с цялото си сърце, Той никога няма да ви пенсионира, за да спрете да Му служите!** Много от вас участват в извършването на работи и правенето на кариери, които ви позволяват да се пенсионира след навършването на определена възраст. И някои от вас вече са пенсионери. **Пенсионирането от работа е добра идея – вие сте заслужили това и сега си заминавайте, за да изхарчите наследството на децата си!** На шест места в Стария Завет срещаме следното описание на Халев: „**Той изцяло вървеше след Господа.**“ **Името Халев буквално означава: „Върви след Бога като куче.“** Ако вие не вървите след Бога с цялото си сърце, вие сте християнин, който е безразличен и лишен от интерес и ентузиазъм, а такъв християнин е плашлив и се страхува да поема рискове, и не обича промените. Бог е призвал всеки християнин да Му служи. И ако вие вървите след Бога с цялото си сърце, вие никога няма да се пенсионира от духовното служение.

Служенето на Господа не е работа, а е житейско призвание. Думата „vocation“ („призвание“) произлиза от латинската дума „vocare“, която означава „да призова.“ Бог е призвал всичките Си деца да Му служат – това е вашето призвание и вие не можете да го пренебрегнете. Може би си мислите, че Бог не може да ви използва, защото сте твърде стар или защото не притежавате някакво специално обучение или способности.

Един от най-великите слуги на Бога през 19 век е бил един търговец на обувки от Чикаго, на име Мууди. Той никога не бил ръкополаган и никога не е посещавал колеж или семинария. Но веднъж Мууди чул един проповедник, Хенри Варли да казва следните думи: „На светът му предстои да види какво може да направи Бог **Във, Със, Чрез и За** човека, който Му е предан с цялото си сърце.“ В този момент Мууди казал: „**Чрез Божията милост, аз ще бъда този човек.**“

Мууди разтърсил два континента за Христос, включително и Англия. Той бил толкова необразован, че буквално сричал, когато четял Библията. Веднъж в Лондон Мууди проповядвал пред една тълпа от много образовани и изискани англичани. Следващото изречение разкрива колко неграмотно е говорел той. Той казал: „Не никога мислете, че Бог не ви обича, защото Той ви обича.“ Но колкото и лоша да е била неговата граматика, Бог го използвал за да отведе хиляди британци и американци при Христос. **Мууди притежавал едно единствено качество, което Бог винаги харесва – винаги бил на разположение.** На колкото и години да сте, Бог все още има работа за вас. Тук за вас има много работа, която трябва да се върши. Или ако слушате, Бог може би ви казва да продадете всичко, което притежавате и да идете на другия край на света, за да разпространявате евангелието.

Запомнете, **християнският живот е марафон, а не спринтovo бягане,** поради това продължавайте да се молите и да бъдете на разположение на Бога! Когато бях малко над 30-годишен, аз си мислех, че може да се пенсионирам от проповядването, когато стана над 50-годишен, но сега разбирам, че в миналото, когато съм си мислел така, аз съм извършил грех! **Сега, когато съм на 53 години, аз разбирам, че никога няма да се пенсионирам от службата на Бога.** Някой ден в далечното бъдеще тук може би ще дойде някой млад мъж с тъмна коса като тази, която имах, когато бях млад, за да служи като пастор в тази църква, но аз никога няма да спра да проповядвам евангелието, докато има дъх в тялото ми. Докато имам зъби, аз ще дъвча старият дявол, а и даже да остана без зъби, ще го мачкам с венците си, докато го унищожа! Дано Бог да ни даде издръжливостта, която е имал Халев на 85-годишната си възраст!

3. Халев е бил пример за смелост. Третият урок, който можем да научим от Халев е урокът за смелостта. Той е бил храбър воин, когато е бил на 40 години и ние виждаме, че той е бил смел и когато е станал на 85 години. Той е бил готов да отиде и да се сражава. Смелостта не е липса на страх. Смелостта е способността да се противопоставиш на страховете си и да продължиш да изпълняваш дълга си. Всеки войник, който е участвал в десанта в Нормандия на денят „Д“ през 1944, е бил обхванат от ужас. Участниците в десанта не са били безстрашни, но въпреки това са били смели. Когато се страхувате, смелостта продължава да ви мотивира да вървите напред. Ето ви едно добро определение за смелостта: „**Смелостта е да бъдете единственият, който да знае колко много се страхувате!**“ **Каква е поуката: Когато се сражавате в Божията сила, вие никога няма да побегнете от врага!** Когато бил на 85 години, Халев все още бил готов да се сражава. Когато вървите след Господа с цялото си сърце, вие никога няма да отстъпите, няма да млькнете или да се предадете, докато не бъдете изпратен на небето! Може би се чудите кой е вашият противник. Нека да ви спомена за двама противници, които трябва да победите:

а) Вие можете да победите своя комплекс на „скакалеца.“ Първият враг, с който израилтяните трябвало да победят бил техният комплекс на „скакалеца.“ 45 години по-рано Моисей отвел израилтяните до Кадис (*Коментар: Или Kadesh Barnea. На иврит Kadesh = свят и Barnea = пустиня на скитането. Д.Пр.*) и те изпратили 12 разузнавачи в Обещаната Земя за да я проучат. Когато разузнавачите се върнали, 10 от тях докладвали, че в Ханаан живеят гиганти. В Библията в Чис.13:33 се казва: „*Там видяхме исполините, Енаковите синове, от исполинския род и пред тях на нас ни се виждаше, че сме като скакалци; такива им се виждахме ние и на тях.*“ Десет от разузнавачите са страдали от комплекса на скакалеца. В разума си те вече са били победени, защото са считали, че изглеждат като скакалци в очите на могъщите войни на Ханаан. Те са били само 50% прави – те са изглеждали като скакалци в собствените си очи. Но ханаанците не са считали, че те са скакалци, а че са могъща армия. Според думите на проститутката Раав, която станала принцеса, в продължение на 40 години ханаанците треперели от страх пред могъщата израелска армия! Може би вие също страдате от комплекса на скакалеца и си мислите, че сте твърде малък или незначителен, за да бъдете важен. Ако достатъчно често чувате израза „вие не можете да направите това,“ е възможно да започнете да вярвате, че това е така. Има една удивителна история, която идва от Рочестър, Ню Йорк. Един бавноразвиващ се студент, наречен Дженсън МакЕлудейн играел на гимназиален отбор по баскетбол. Той никога не бил обличал екипа на отбора, но за последния мач треньорът му позволил да го облече. Нещо повече, в края на мача той пуснал Дженсън да играе. Първият му изстрел към коша се оказал над 2 метра встрани от целта. Но много скоро той коригирал мерника си. През последните 4 минути от срещата той постигнал 20 точки, включително 6 стрелби от зоната за трите точки. След края на мача учениците и съотборниците му го вдигнали на ръце във въздуха. Харесва ми неговото поведение. Когато сте различен, от вас се изисква смелост, за да излезете на игрището и да се опитате да играете. Запомнете, че победата идва чрез увереността, че можеш да победиш, а загубата – с увереността, че не можеш да победиш. Следователно, преди да поискате да получите обещанията на Бога и да заживеете в страната на победата, вие ще трябва да победите своя комплекс на скакалеца. Ще трябва да притежавате поведението на Халев. Халев не отрекъл, че в Ханаан е имало исполини. В Числа 14:9 той казал, че тези гиганти ще са „*ястие за нас.*“ Той казал, че когато се намират в силата на Бога, израилтяните ще изядат исполините като обяд! Слабите и неефективни разузнавачи плачели: „Вижте колко големи са тези гиганти в сравнение с нас!“ А Халев казал: „Вижте колко малки са тези гиганти в сравнение с Бога!“ Разтревожените брадавици пищели: „Те са твърде големи за да се бием с тях.“ А Халев казал: „Те са твърде големи, за да ги пропуснем!“

Едно от любимите ми стихотворения е стихотворението „Това не може да бъде направено“ от Едгар Гест. То ми напомня за поведението на Халев, което и ние трябва да възприемем. Чуйте го:

Някой казал, че това не може да бъде направено,
но подсмивайки се повторил,
че „това може да бъде направено,“ но той
няма да каже това, докато не се опита да го направи.
Поради което се захванал за работа със следа от усмивка
на лицето си. И ако се е тревожел, той прикрил тревогата си.
Започнал да пее, докато вършел работата,
която не можела да бъде извършена и я извършил.

Някой се подиграл: „О, ти никога няма да направиш това;
понеже никой никога не е направил това.“
Но човекът съблякъл палтото си и свали шапката си
и първото нещо, което узнаваме е, че той ще започне тази работа.
С повдигната брадичка и с усмивка на лицето,
без никакво колебание и двусмислие
той започнал да пее и да извършва това нещо,
което не можело да направено и го направил!

Хиляди хора ще ви кажат, че това не може да бъде направено,
хиляди хора ще предскажат неуспеха;
хиляди хора ще ви посочват с пръст, една след друга
опасностите, които чакат, за да ви връхлетят;
но вие просто се заемете с това нещо с лека усмивка,
просто съблечете палтото си и идете при това нещо;
просто започнете да си пеете, докато се справяте с нещото
„което не може да бъде направено“ и вие ще го направите!

б) **Вие можете да победите вашите вътрешни гиганти!** Повечето от гигантите, срещу които се изправяме са гигантите, които самите ние създаваме в живота си. Когато говорим за духовна победа, стигаме до извода, че Пого, старият герой от комиксите е бил прав. Той е казал: „**Ние срещнахме врагът и той е в самите нас!**“ Аз съм съгласен с това твърдение. Знаете ли кой е този човек в нашата църква, с когото съм имал най-много проблеми? Това е първият съпруг на жена ми – този човек наистина ме дразни (**Пояснение: жена ми се е омъжвала само веднъж**).

В Ис.Нав. 15:14 четем за трима гиганти, които Халев е прогонил. Тук искам да ви припомня, че имената на хората не са просто етикети, а са носители на смисъл. Чуйте какво се казва в този стих: „**От Хеврон Халев прогони тримата Енакови сина: Сесай (това име означава „Кой съм аз?“), Ахиман (Какво съм аз?) и Талмай (Какво мога да направя?)**.“ Следователно, преди да можете да предявите права към победата, вие трябва да се срещнете и да победите същите трима гиганти: „Кой съм аз?“ - **това е вашето его**; „Какво съм аз?“ - **това е врагът на гордостта**; и „Какво мога да направя?“ - **е врагът на самодостатъчността**, когато разчитате единствено на себе си. Сигурно има и други гиганти, които са извън вас. Но вие никога няма да имате успех срещу външните гиганти, докато не се научите да побеждавате тези трима вътрешни гиганти. Имате ли смелостта да се сражавате срещу гигантите, срещу които се противопоставяте? Когато вървите след Господа с цялото си сърце, както е правил Халев, вие ще искате да се сражавате срещу всеки враг.

В книгата си „Един претъпкан час“ Тим Бъртън описва нещо, което се случило в Борнео през 1964. Войниците от Непал, наречени „гурки“, били известни с изключителната си смелост. Британският им командир попитал един взвод гурки дали са съгласни да скочат от самолет по време на едно сражение с врага. След кратко обсъждане помежду им, сержантът на гурките отговорил: „Да, ние ще скочим, ако самолетът лети възможно най-бавно на височина до 30 метра над блатото.“ Британският командир казал: „Но тази височина е твърде малка. Парашутите ви няма да имат време да се отворят.“ А сержантът на гурките отговорил: „**О, но вие не казахте, че ще скачаме с парашути**.“ **Ето това се нарича смелост!** Те били готови да скочат от самолета без парашути.

Когато се сражавате в силата на Господа, вие ще искате да атакувате ада с водни пистолети! Ето това е тайната – да използваме силата на Господа. В Еф. 6:10-11 се казва: „**Бъдете силни в Господа и в неговата могъща сила. Облечете се с пълното въоръжение на Бога, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола**“ - мой превод). Ако разчитате на собствената си сила, вие ще бъдете безпомощен като новородено котенце. Но когато разчитате на Божията сила, вие имате на разположение цялата сила на Лъва от племето Юда! Може би сега да сте се изправили срещу неясното си бъдеще и да ви се струва, че е невъзможно да победите, но само си спомнете, че думата „невъзможно“ липсва в Божият речник. То е невъзможно, когато разчитате на собствената си сила, но вие трябва да поискате да получите следното обещание: „**Аз мога да направя всичко чрез Онзи, който ми дава сила**“ (Фил. 4:13 – мой превод). Един приятел и пастор ми даде следното прекрасно стихотворение от неизвестен автор за смелостта на Халев, което е уловило куража на този Божий човек:

Той застана пред Исус Навин с пламтящи очи;
 „Дай ми тази планина преди да съм умрял!“
 „Но Халев, ти си стар и планината е висока;
 избери си мирно място в тази равнина, за да умреш;
 хората, които живеят в планината са силни;
 битката която ще водиш ще е кървава и дълга.“
 В погледа му нямаше никаква неувереност, когато той отговори безстрашно:
 „**Тази планина ми беше обещана преди 45 години!**
 А що се отнася до това, че хората са могъщи и високи;
колкото по-големи са те, толкова по-тежко ще паднат!
 Защото аз не разчитам на собствената си сила,
 а Господ ще ми даде тази планина;
 поради това нека да прекратим разговора, **докато все още е светло;**
защото Господ и аз имаме битка да водим!“

Хляб за цялото тяло

от д-р Сиин Уестън – пастор в Христова църква
 Еф. 4:1-16; Йоан 6:24-35

От месец ноември аз служа като Президент на Икуменическото служение в Канзас, една историческа и съживяваща се организация, която се е посветила на даването на възможност на християните в Канзас да

стоят заедно във вярата си и да живеем с надеждата, че Божието царство на справедливостта и мира се осъществява на земята и да се обединяваме в любовта, за да направим това да се случи. Развълнуван съм да проповядвам върху днешните текстове, защото те са във фокуса на това икуменическо служение и в моята представа за мисията, който Бог ми е възложил в своя свят.

В текста от Йоан, който разглеждаме днес се разказва, че тълпата вървяла след Исус, изпълнена с различни очаквания. Хората искали някои неща от Исус, но както често пъти се случва, те не получили това, което искали. Хората искали да ядат. Те искали хляб и имали всички основания да вярват, че Исус ще ги нахрани. В края на краищата, тази случка се е случила наскоро след като Исус нахранил 5000 човека и това са били същите хора. Но Исус казал на тълпата: „*Истина, истина ви казвам: Търсите Ме, не защото видяхте знамения, а защото ядохте от хлябовете и се наситихте. Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечния живот, който човешкият син ще ви даде.*“ (Йоан 6:26-27)

Важно е да отбележим, че Исус **започнал да говори за духовния хляб на живота** пред хората, **след като нахранил телата им**. Когато проповядвал за добрата новина, Исус не е пренебрегвал телесният глад или страдание. И двата вида глад трябва да бъдат задоволявани. Исус никога не е казал на гладните хора, че те ще ядат неограничено в следващия си живот. Но в днешния текст хората искат да видят чудеса и да получат хляб, а Исус им говори за вяра. Хората не са искали да говорят за вяра, за религия или за духовност; те искали повече храна. А Исус се стремил не да смени темата, а да отвори разбирането им за телесния глад, за да присъедини към него един по-голям вид глад, **за друг вид храна, храна която има много по-голямо влияние върху живота ни отколкото парчето хляб**. **Често пъти това, което искаме да получим от Исус се различава от онова, което той ни дава**. Хората, които помнели вкуса на хляба, произведен по един чуден начин, се опитвали да разберат кой е Исус, но той не отговорил на въпросите им.

Когато хората го попитали: „*Какво да направим, за да вършим Божиите дела?*“ (Йоан 6:28), Исус им отговорил не със списък с конкретни указания, а им казал: „*Имайте вяра в Мен.*“ Това, което той предлага е много по-дълбоко и много по-трудно за онези от нас, които ще станат негови хора. Той казва: „*Имай вяра. Ела при мен.*“ Но вярата по времето на Исус не е било това, което ние често си представяме. Тя е била доверие, посветеност, вярност и солидарност. По онова време да вярваш буквално е означавало да предадеш живота си на Христос и поради това хората разбираемо са се притеснявали да вземат това решение. „Хей, Исусе, каква е твоята програма? Дай ни да видим условията, правилата и списъка на изискванията.“ Или ако цитираме от перифразираният превод на Библията на Еужени Петерсън, наречен „Посланието“, хората казали: „*Когато видим какво става, ние ще решим дали да те последваме. Покажи ни какво можеш да правиш. Моисей хранеше с хляб прадедите ни в пустинята. Това е написано в Писанията. Той им е давал да ядат хляб от небето. А Исус им отговорил: „Истинското значение на казаното в Писанията е не, че Моисей ви е давал хляб от небето, а че сега Бог ви предлага хляб от небето, истинският хляб.*“ **Хлябът на Бога слязъл от небето и сега дава живот на хората**.

Исус не кани хората да приемат него като техен личен господар и спасител и след това да си купят тениска, на която с големи букви е написано „СПАСЕН.“ Той ги кани да му се доверят и да оставят живота си в ръцете му като негови хора, без много да се грижат за това, какво означава това в дългосрочен план. Той обещава да им даде хляба на живота – каквото и да означава това. Но не забравяйте, че той обещава хляба на живота на хората, които вече имат спомен от вкуса на този хляб. Връзката между телесният и духовния хляб е ясна. Епископ Дезмънд Туту (*Коментар: В Южноафриканската република. Д.Пр.*) е казал: „*Евангелието на нашият Господ Исус Христос е загрижено за всички хора.*“ Когато хората са били гладни, Исус не им е казал: „Дали вашият глад е политически или социален?“ Той им казал: „Аз ще ви нахрания,“ защото хляба е добрана новина за гладния човек.

Сега, през 21-я век какво означава за нас да предадем живота си на Христос? Какво означава днес да бъдем църква? Дали това е ужасно трудна заповед, дали това е немислимо тежка задача, която трябва да изпълняваме пред лицето на гладуващите хора, да се занимаваме с разцепленията в живота ни, които усилват отчаянието и с грохналите политически системи? Много е да се иска това от нас, хората. **Поради това, подобно на тълпата от текста от Йоан, който разглеждаме днес, често пъти ние се стремим да смалим смисъла на вярата** до нещо по-разбираемо и по-изпълнимо. Ние превръщаме вярата в списък от неща, които добрият християнин трябва да прави. Създаваме структури, изграждаме църковни сгради, разпращаме по пощата програми и указания, и раздаваме на вярващите хора тестове, които те трябва да попълнят, за да се уверим, че работата на Бога е свършена. Може би разбираме, че Бог ни предлага нещо по-голямо, че ни предлага хляба на живота, който някои от нас може и да са вкусили, но дали искаме да посветим себе си на тази вяра, която се изисква, за да вкусим напълно този хляб и да споделим този вид живот с хората около нас?

Встъпителните думи от днешният откъс от Ефесяни звънят в ушите ми: „*Аз, затворникът в Господа ви моля да водите живот, който е достоен за призива към който бяхте призвани.*“ (4:1 – мой превод)

Счита се, че Посланието до Ефесяните е написано от Павел, но някои изследователите са уверени, че то е написан от някои от учениците на Павел. Но за да опростя нещата, аз ще го нарека Павел. Той пише от затвора, където е попаднал заради вярата си в Христос и оттук ние можем да започнем да разбираме какво означава ние да сме християни в сегашния свят. Посланието към Ефесяните е фокусирано в църквата, в тялото на Христос. Това писмо е било изпратено до много църкви, а не само до църквата в Ефес.

Точно така, както е постъпил и Исус, тук Павел не излага никаква програма или план за живота на църквата. Няма съмнение, че има нужда от такива програми. Само след 5 минути търсене в Интернет аз намерих някои такива програми, като например: „Пет важни стъпки“ или план „Бог все още говори: бъде готов, посади, расти“, или „11 факти за живота в църквата“ и т.н. Но това, което Исус знае и Павел е започнал да разбира е, **че Божията представа за църквата е много по-голяма от нашата представа.** Каквато и да е представата на Бога, тя толкова много надвишава способностите ни да я разберем, че задачите на християните, ако искаме да получим предложението за хляба на вечния живот, е да не се опитваме да удовлетворим Бога с прекрасно звучащите си програми. **Задачата ни е да се предоставим изцяло в ръцете на Христос** – да вземем решение да вярваме на Христос, да сме верни на Христос, да се доверяваме на Христос и да сме солидарни с Христос.

Павел, такъв какъвто ни се разкрива в Ефесяни, е велик пример за нас. От една страна, днес Павел ни предлага зашеметяваща представа и призив към църквата, виждане и призив, които наистина излизат от дълбочините на Бога и се основават на удивителните дела на Бога в Христос, **които събарят разделителната стена на враждебност и примиряват евреите и не-евреите в едно тяло,** в което са включени всички хора по света. Откъсът, който разглеждаме днес обяснява каква трябва да е църквата в отговор на това, кой е Бог и какво е направил Бог, **като се вземе предвид болезнената реалност, че често пъти ние в живота си не демонстрираме пред света около нас това, което иска Бог, а онова, което искаме ние.** Бог е привлякъл всички хора заедно като едно цяло. Ние трябва да сме единни, да живеем общо и в мир, и да предлагаме примирение на света.

Ние трябва да помним, че има едно тяло и един дух, една надежда и един Господ, едно кръщение в нашия Бог, който е над всичко и чрез когото всичко е във всичко. Църквата, която Бог ни дава е мястото, където ние оформяме посветеността си във вярата към Христос, църквата е мястото, където научаваме какво означава да се доверяваме изцяло и да сме верни на Христос и единствено в Христос. Отново посланието към нас е, **да вървим след Христос, който е изворът на всичко, което правим ние.** Неговото дихание и неговата кръв протичат през нас и ни хранят, за да можем да израстваме здрави в Бога, здраво вкоренени в любовта. Павел има видение за църквата като тяло, съставено от различни хора, които дълбоко в себе си са запомнили, че ние сме една общност, които заедно привличаме невярващите хора към светлината на Христовата любов, хора, които в своите свидетелства пред невярващите разбират призивите на празните стомаси и на празните духове, и споделяме с тях хляба на живота, който Бог ни дава. Но даже Павел не може да разбере дълбочината и огромните размери на Бога. В писмото си Павел продължава да окуражава жените да се покоряват на мъжете си, както и робите да се покоряват на господарите си. Даже когато говори за един Бог и за едно тяло на Христос, Павел продължава да призовава и да предписва греховни разделения и неравенство в църквата и в обществото. Даже когато Павел призовава църквата да бъде тялото на Христос и да израства в Христос, за да представя по-добре Исус пред невярващите хора, той е обезобразен от собствения си грях, от своите предразсъдъци и от собствената си дребнота. **Неговата собствена вяра в Христос незавършена.**

Ако сме честни, ние ще признаем, че и нашата вяра в Христос също има склонността да е незавършена. Ние можем да сме в състояние да се представим добре в неделя сутринта по време на богослужението или по време на събранието на някоя комисия в църквата, или когато доброволно поемем някое задължение, но в света около нас има много сили, които изискват да им посвещаваме времето, вниманието и усилията си и предявяват претенции към живота ни.

В семинарията имах един професор по Западна цивилизация, който обичаше да ни казва: „**Вие винаги ще се покланяте пред нещо.**“ В света, където целта на живота е да придобиваме всичко, което можем и да изпреварваме другите хора, Павел ни моли да живеем живот, който е достоен за нашето призвание към човечност, благост, търпение и любов. В свят, който често пъти изглежда, че е управляван от материализъм, расизъм, сексизъм и омраза към хората, в този живот няма достатъчно хляб за целия свят. **Тези идоли ежедневно се стремят да заемат мястото на Господа в живота ни.**

Но Павел казва, че има само един Господ и той не е нито едно от тези неща. Ако Исус е нашият Господ, тогава Цезар не наш Господ. Това е причината, поради която Павел моли църквата да живее живот, който е достоен за нейния призив. Това е едно от нещата, които най-силно противоречат на нашата култура, въпреки че самият Павел се е борел да живее според призива си. Единението на християните, което е проповядвал Павел съвсем не е абстрактно. Ако църквата правилно отразява единението, което Бог ни е дал,

тя ще покаже на невярващите пътя към нашия Господ, който лишава от властта им смъртоносните сили, които ни разделят и побеждават. Обединената църква не е воюваща църква, защото ние знаем, че нашите войни убиват други хора в църквата. **Праведността на църквата не се основава върху самата нея**, защото ние сме обединени с Исус, който ни призовава да дадем отчет за греховете си. Вярата ни в Христос не може да живее отделена от обществото на вярата и залогът е твърде голям, за да вярваме в някой друг, освен в Христос. **Залогът е твърде голям за църквата, за да бъде тя нещо друго, освен да е присъединена към Христос** и да е нещо друго, освен тялото на Христос, и днес да е ръцете и краката на Христос в нашия свят. Ние не притежаваме лука да се посвещаваме на някой друг освен Христос, но ние чакахме и повече не можем да чакаме в свят, който се поти от промените на климата и тъгува заради нас. Ние не можем повече да чакаме за да се разкрият децата на Бога.

След като тълпата била нахранена от Исус, хората поискали да научат нещо повече за неговата програма. Може би те са били готови да извървят половината път на посвещението, да го изпробват и да видят дали Исус би могъл да ги убеди в правотата на каузата си. Разбирам половинчатото им посвещение, защото Исус вече е бил преследван от религиозните власти, които щели да го разпънат на кръста и да гонят църквата му. **Но Исус не седоволявал с нещо по-малко от пълното посвещение, от пълната вяра и вяроност към него и от пълна промяна на хората, които щели да се превърнат в хората на Бога в този свят.**

Няма съмнение, че днес Христос има същите високи изисквания, че той не обещава безопасността на славата, богатството или високото обществено положение. Запомнете: книгата Ефесяни е била писана от затвора. Но колкото и голямо да е било това изискване за посветеност, запомнете че тълпата не е била приканена да го направи на празен стомах. Бог нахранил хората. Колкото и да ни изглежда, че е трудно да сме църквата на Бога, запомнете, че ние сме тялото на Христос, което е създадено от Бога, за да даде живот на хората. На нас ни е обещано нещо повече от това, което може да ни даде която и да е власт или сила на света. Обещан ни е хлябът на живота, който трае вечно, както и че в Христос душите ни никога няма да са гладни и жадни.

Днес, когато ще застанем пред Бога, за да участваме в Божията трапеза, ние ще получим още веднъж този хляб. Това е материалният хляб. Това е истинска храна и това е важно, но този хляб е и хляба на живота. Той е живото присъствие на Христос, което ни е предложено от нашия Бог, чиято безкрайна любов слага край на всяка отпадналост и разруха. След като ни дава този хляб, този удивителен дар, Бог ще ни помоли да вярваме. Бог ще ни помоли да имаме вярата да се доверим на Исус и да заемем мястото си в обединеното тяло на Христос, без да знаем накъде ще ни поведе той. След това ние ще имаме шанса още веднъж да кажем на Господа: „**Аз съм твой.**“ Ако се осмелим да повярваме, ние ще излезем през вратите на църквата и ще отнесем хляба на живота в света. Той ще даде живота на другите хора, защото хлябът на Бога е това, което идва от небето и дава живот на света.

„Те Му казаха: „Господи, давай ни винаги този хляб.“ Исус им отговори: „Аз съм хлябът на живота; който дойде при Мен, никога няма да огладнее и който вярва в Мен, никога няма да ожаднее.“ (Йоан 6:34-35) Вкусете и вижте, че Господ е добър. Амин.

Християните са чужденци на този свят

от д-р П. Браунбърд – пастор в Христова църква
1Пет.1 3:17-23

„А щом наричате Отец този, който безпристрастно съди хората според делата им, докато сте чужденци на този свят, живеете в страхопочитание. Защото вие знаете, че от безсмисления начин на живот, който наследихте от прадедите си, ви избавиха не такива преходни неща като сребро и злато, а скъпоценната кръв на Христос, агнето без петно и недостатък. Той беше избран преди сътворението на света, но се яви в тези последни времена заради вас. Чрез него вие повярвахте в Бога, който го възкреси от мъртвите и го прослави, за да бъдат вашата вяра и надежда в Бога. Сега, след като очистихте себе си чрез подчинението на истината, за да имате искрена любов към братята си, обичайте се горещо помежду си, от сърце. Защото вие се родихте отново не от смъртно, а от безсмъртно семе, чрез живото и вечно слово на Бога.“ (1Пет.1:17-23 –мой превод)

Някога били ли сте нов ученик? Спомнете ли си какво е чувството, което изпитвате, когато за пръв път отивате в ново училище? За 12-те години, през които бях ученик, аз смених 8 училища. Осем училища за 12 години. Противно на това, което си мислите, аз не бях изгонван от нито едно от тях. Преместванията ми се дължаха на смяна на местожителството и промяната на районите, обслужвани от дадено училище.

Постепенно свикнах да бъда нов ученик, но това никога не ми хареса. Създаването на нови приятелства, срещата с нови учители, непознати училищни сгради, нови класни стаи. Когато бях в 7-ми клас, новото ми училище беше толкова голямо, че се лутах половин час, докато намеря къде е моят клас по испански език, само за да установя, че съм записан да изучавам френски език. Не е лесно да си нов ученик, защото още от първия ден вие автоматично сте считан за външен човек, който наднича вътре и веднага ви бива поставян етикета, че сте особен или чужд човек.

Хората, на които е писал Петър, могат да бъдат наречени така. Те са знаели какво означава да си външен човек. Това писмо на Петър е било писано до църквите в римската провинция Мала Азия, която се е намирала на територията на сегашна Турция. Читателите са били предимно не-евреи, които чули за Исус Христос и го приели като Месия в живота си.

Но да са не-евреи, които са повярвали в Исус и са живели сред вярващи евреи, не е бил единственият признак, те да са били чужденци. Разбирате ли, ранната църква не е имала склонността да привлича към себе си елита на обществото или богатите хора. Нейното послание за жертвоготовност и подчинение не е било много привлекателно за заможните хора. Вместо това онези, които са били привлечени към църквата са били хора, които не са имали какво да загубят. Поради това ранната църква е била съставена предимно от жени и роби, две групи, които се намирали по периферията на гръцко-римската култура.

Читателите на писмото на Петър най-вероятно са били жени, роби и обезправени работници, за които нямало място в обществото. Но те намерили смисъла на своето съществуване в християнското семейство. Църквата е била единственото място, където на тези хора са им казвали, че те са важни. Въпреки че не били приемани от обществото, те намирали безусловен прием в Божието семейство. Проблемът бил, че вярата им в тази пренебрегвана религия давало повод на обществото да ги отхвърля даже още по-зле, поради което те били подлагани на изкушението да се откажат от вярата си.

Тези църкви са се борели със следния проблем: **как да запазят християнската си идентичност, когато се намирате сред широко разпространена и потискаща езическа култура?** Как да живеете като християнин, когато всички хора около вас живеят точно по обратния начин? Един коментатор, чиято книга прочетох, сравнява положението на тези християни с положението на студент-християнин, който живеем студентско общежитие. Как за запазиш вярата и морала си, когато живееш в такава среда?

На пръв поглед може да изглежда, че тази ситуация няма нищо общо с днешното ни положение. Ние не сме религиозно движение, което е в периферията на общественото внимание; нашите членове не са хора, които са отхвърлени от обществото; ние със сигурност имаме свободата да вярваме в каквото си искаме. Когато живеем в епоха, в която ушите ни непрекъснато за проглушавани от израза „Бог да благославя Америка,“ за нас е много лесно да забравим, че днешните християни също са външни хора. Ние сме заобиколено от колеги, съседи, приятели и членове на семейството ни, които не споделят нашата вяра и надежда в Исус и даже считат, че ние сме малко странни хора.

Поради това, ако сериозно искаме да живеем според вярата, която изповядваме, думите на Петър се отнасят и за нас. Стимулиращите думи, които той отправя към църквите в Мала Азия могат да развълнуват и нашия дух, ако им позволим да направят това. Проблемът е, че думите на Петър не са лесни за изпълнение и това, което той ни призовава да направим всъщност може още повече да затрудни живота ни като християни, вместо да го улесни.

На мен ми се иска Петър да беше казал: „Добре, направете всичко възможно, за да се приспособите към заобикалящата ви среда. Смесвайте се, общувайте, възприемайте това, което правят съседите ви, които не са християни. Не се опитвайте за позволяват на вярата ви да се съпротивлява. Колкото повече заприличате на местните хора, толкова по-малък е шансът да бъдете отхвърлени от обществото.“ **Но Петър не е казал това.** Той казва: „**Живейте тук като чужденци.** Никога не преставайте да бъдете като нов ученик в училището. Не се възприемайте шегите, държанието и суетата на хората около вас. Не правете компромиси с това, че принадлежите на Христос, с цел да бъдете харесани от другите хора.“ А това, кои сте вие е основното, което определя как ще изживеете живота си.

Кой сте вие? Петър казва: „*А щом наричате Отец този, който безпристрастно съди хората според делата им, докато сте чужденци на този свят, живеете в страхопочитание.*“ Вие сте човек, който нарича Бога с името „Отец, Баща.“ Вие сте дете на Бога. Чрез Христос на вас ви е бил даден интимен достъп до Бога, който е толкова интимен, че вие можете да говорите с него така, както дете говори с баща си. Вие сте удостоен с такава дълбока любов и приемане, които са недостъпни за невярващия човек. Вие сте дете на Бога. Това ви прави да сте човек, който е различен от невярващите.

Да имаме Бог като наш баща **не идва при нас само с огромната обич, но и с големите очаквания.** Ние не вярваме в Бог, който е „балама.“ Трябва да признаем, че като баща на децата си, аз често съм балама. Не мога да ви кажа колко пъти съм казвал на дъщеря си: „Сидни, ако още веднъж направиш това...“ И тя го

прави още веднъж и аз ѝ казвам: „Сидни, ако още веднъж направиш това...“ И тя го прави още веднъж и аз ѝ казвам: „Сидни, ако още веднъж направиш това...“

Но Бог не е балама и наивник, и за нас ще е много полезно да запомним това. Ние имаме склонността да подчертаваме Божията обич, милост и прошка, но правим това за сметка на нежеланието ни да запомним, че същевременно Бог е справедлив съдия. Вярата в Бога не ни дава безплатен достъп до греха. Въпреки че сме вярващи, има последици от делата ни. Знанието, че Бог съди с абсолютна справедливост – даже хората, които Той обича най-сърдечно – трябва да ни мотивира да живеем в здравословен страх и страхопочитание от Него.

Тук Петър не използва тактически прием за да ни сплашва. Когато говори за „страхопочитание“, той има предвид това ниво на уважение и подчинение. В Пр.9:10 се казва: „*Страхът от Господа е началото на мъдростта.*“ Когато израствах, аз силно обичах майка си, но в същото време знаех, че тя има властта и авторитета „да ме изравни със земята“ или да ме лиши от десерта. Никога не съм считал, че имам същата власт като нея. По същият начин и ние никога не трябва да считаме, че имаме същата власт, която има Бог. Да живеем с уважителен страх от Бога означава да отдаваме на Бога уважението, което Той заслужава като наш Отец.

Ако Петър беше спрял веднага след като каза „*живейте в страхопочитание,*“ ние можехме да останем с впечатлението, че той ни плаши, за да имаме добро поведение. Но Петър продължава и ни казва защо е важен начинът, по който избираме да живеем. Християните в Мала Азия са живеели в общество, което по един или друг начин им е казвало, че техният живот не струва пукната пара, че те не са важни, че те са нищожества. Те са като нови ученици в училище, което не ги счита за подходящи да бъдат там и че не принадлежат към обществото на учениците в това училище.

В днешното ни общество ние имаме почти обратната ситуация. На нас ни се казва, че животът ни е толкова важен, че не трябва да позволяваме на никой друг да ни казва как да го живеем и че даже такива неща, които променят живота, като ставането на християнин, не винаги водят до видима промяна в поведението и начина на живот на човека. Петър ни казва, че чрез Христос ние сме откупени от празния начин на живот, който сме наследили от бащите си и че това изкупление трябва да роди плодове в живота ни.

Спомням си, че когато бях малък, често се возех в каросерията на пикапа на един мой братовчед. Нямахме нито седалки, нито колани. Нали знаете, че имаше време, когато колите няхаха детски седалки? Бебетата пътуваха върху коленете на родителите си или лежаха на задната седалка. Чудя се колко деца са били ранени или убити, преди да се появят сегашните детски седалки в колите? Но от друга страна, ако имаме такива обезопасителни средства, аз не мога де си представя как щяхме да ги използваме? „Просто хвърли Моли в каросерията, тя ще се чувства прекрасно там.“ или „Добре, Сит, ти можеш да пътуваш на покрива до близкия магазин.“ Ако знаем, че има и друг, сигурен начин да пътувате, защо ще избираме да не го използваме? Ние не си купуваме детска седалка за кола и след това я оставяме в гаража, без да я използваме ежедневно. Тогава защо да не обявим открито вярата си в Исус Христос и ежедневно да живеем в хармония с тази вяра?

Бог ни е създал, Бог ни обича и ние сме толкова важни, че Бог изпрати единствения си син, за да умре заради нас. Нашият живот е важен. Ние сме ценни. И понеже Бог ни е създал и ни обича, и е изпратил Христос заради нас, ние сме призвани да живеем живот, който е достоен за тези изключителни дела на обичта на Бога към нас. Ние сме призвани да живеем живот, който да е напомняне за Божията любов към нас и че нашият живот е отговор на тази Божия любов. Ние сме призвани да живеем, мотивирани от вярата, която изповядаме открито и да позволяваме на обичта ни към Бога да бъде движеща сила за всяко решение, което вземаме като се започне от начина, по който решаваме да прекараме неделния ден и се стигне до начина, по който изразходваме парите си и как се отнасяме към човека, който ни обслужва.

Ако се осмелим да направим това, ние ще се превърнем в чужденци в този свят и няма да живеем така, както живеят другите хора. Когато живеем в хармония с вярата си, това ще ни направи да сме различни от хората около нас. Без да отиваме в крайности, ако живеем в съответствие с вярата си, това ще ни прави да се различаваме от другите хора. Когато сме кръстени и обявяваме публично вярата си в Христос, това трябва да направи промяна в живота ни и в поведението ни. Как вашата вяра ви направи да се различавате от другите хора около вас? Кои са нещата, които членовете на семейството ви, приятелите ви и съседите ви са забелязали в начина ви на живот и ги счита, че са доказателство за вярата ви?

Петър ни призовава като християни да помним извънредно високата цена, която Исус е платил, за да ни откупи. Неговата безценна кръв трябва да събуди нашата безценна вяра. Ние се различим. Животът ни принадлежи на него. Поради това, без никакво извинение Бог ни призовава да бъдем различни. Павел казва: „*Не се приспособявайте повече към модела на този свят, а се променяйте.*“ (Рим.12:2 –мой превод) Не трябва да правите това, което правят хората, с цел да бъдете приемани от тях. Вие вече сте приети от Бога.

А сега се променяйте. Нека начинът, по който живеете да бъде свидетелство за Добрата новина. Различавайте се от другите хора. Бъдете чужденци.

Християнски идоли

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква

Гал. 5:25; 6:6-10

Моля ви да отворите Библиите си на 4Ц.18 и да прочетем първите четири стиха. Едно от най-великите съживления, които са записани в Стария завет е съживлението, което се е случило по времето на цар Езекия. Това е било забележително съживление, **не само заради това, което Бог е постигнал чрез него, а и заради условията, в които то се родило.** Бащата на Езекия е бил може би **един от най-порочните царе на Юда** и е бил тотален идолопоклонник. Но даже в тази ситуация на идолопоклонство, когато народът е потъвал не само духовно, но и политически и икономически, **цар Езекия се възкачил на трона с твърдото намерение да търси Господа за съживление.** Под неговото водителство се е случило едно от най-великите съживления, които са описани в Библията.

4Ц.18:1-4 ни представят стартовото място на това страхотно движение на Бога. *„В третата година на Израелевия цар Осия, Иловият син, се възцари Езекия, син на Юдейския цар Ахаз. Той беше на възраст двадесет и пет години, когато се възцари, и царува двадесет и девет години в Йерусалим; името на майка му беше Авия, Захариева дъщеря. Той върши това, което беше праведно пред Господа, напълно както баща му Давид: събори високите места, изпочупи кумирите, изсече ашерите и унищожи медната змия, която Моисей беше направил, защото дори до онова време израелтяните ѝ кадеха.“*

Където и да отида сега, аз намирам хора, които проявяват голям интерес към съживлението. Предполагам че няма място, където да съм бил през последните 2-3 години и да не съм намирал църква, независимо от това, че може да изглежда умряла, в която има хора (един, двама, или трима), които изпитват сърдечен глад да видят как Бог работи по начин, който би могъл да бъде описан като съживление. През последните няколко години се написаха и изговориха много неща за съживлението. Мисля, че повечето от нас сега са съгласни, че една от най-големите ни нужди, а може би даже най-голямата нужда не само на църквите ни, но и на нашия народ е, **Бог да благоволи да излее върху нас такова духовно събуждане, каквото можем да видим, че Бог е дал в миналото, по времето на царуването на цар Езекия.** Съживлението може да **бъде извършвано само от Бога.** Не вярвам, че вие можете да измолите това от Бога, спазвайки някакъв метод или формула. Бог се разкрива чрез съживлението, но в същото време установяваме, че Бог според волята си избира как да отговори на човешкия стремеж към Господа. Има някои неща, които Бог ни разкрива, за да можем ние да подготвим пътя за Бога, за да изпрати съживлението, не само до нашите сърца като отделни вярващи, но и до нашите църкви, до нашите градове и до нашия народ.

Едно от нещата което ме поразя по време на изучаването на съживленията, които са описани в Библията е, **че изглежда съживлението винаги е предхождано от обновление, а не обратното.** Много пъти съм считал, че първо има съживление, а след това идва обновлението. До известна степен това е вярно, но ако изследвате специално съживленията, които са описани в Стария Завет, вие ще установите, че има някакво обновление, което предшества съживлението. Ако предпочитаме, можем да наречем **това някакво разкаяние** и аз си мисля, че това е също е добра дума – а може би и че тя е по-добра.

Едно от най-първите неща, които е направил Езекия, когато се възцарил, **е да унищожи идолите.** Това се разказва в ст.4: Той е премахнал високите места, изпочупил е кумирите и е изсякъл дъбравите (ашерите). Трябва да си спомните, че неговия баща, Ахаз, който е царувал преди него, е бил тотален идолопоклонник. Той издигнал олтари и високи места, където хората на Юда се покланяли на идоли, а не на истинския и жив Бог. Обърнете внимание на следното нещо: Всеки човек, който притежава някакво духовно познание (даже да сте в първи клас в училището за духовно обучение) знае, че ако иска да търси Бога и ако иска да подготви терена, за да може Бог да изпрати съживление, **този човек трябва да събори и унищожи фалшивите кумири и идоли в живота си.**

Мисля, че в църквите ние сме направили това, но съм стигнал до заключението, че една от причините да не виждаме истинско обновление в сърцата си и в църквите ни е, че ние твърде бързо спряхме с унищожението на идолите. На нас ни липсва духовна проникателност и възприемчивост, за да разбираме кои от неща, сред които живеем са идоли. Имам предвид следното: вие забелязахте, че Езекия е премахнал високите места, изпочупил е кумирите и е изсякъл дъбравите. Иначе казано, той е унищожил тези неща, които очевидно са били езически идоли. Но обърнете внимание на следващото изречение: **той счупил на парчета медната змия, която Моисей бил направил, защото даже по времето на Езекия израелтяните кадели**

пред нея. Това е забележително твърдение. От 750 години ние не сме чували за тази медна змия. Вие си спомнете от къде се появи тя. Когато израелтяните вървели през пустинята и започнали да мърморят срещу Господа и **Господ изпратил огнени змии**, които започнали да хапят хората и те започнали да умират, хората извикали към Господа за да ги излекува от змийското ухапване.

И Бог им предписал лекарството. **Той заповядал Моисей да изработи една медна змия и да я закрепил на един висок прът**. Моисей заставал сред хората и вдигнал тази медна змия. Всеки, който погледнел към тази медна змия и вярвал, бил изцеляван, възстановяван и продължил да живее. От тогава до времето на Езекия в Библията не се споменава нищо за тази медна змия. **Забележително е, че тази медна змия е била запазена в продължение на повече от 700 години**, когато израелтяните са се скитали из пустинята и след това са влезли в Обещаната земя. Чудя се кой ли я е носил, когато са преминали през реката Йордан. Когато превзели Йерихон, някой я е съхранил. Когато завладели всички градове в Ханаан, някой я е запазил. През периода на управлението на съдиите, през времето на царуването на Саул, на Давид, на Соломон и през следващите размирни години някой, някъде, по някакъв начин е запазил тази свята реликва – медната змия. **И израелтяните не само я запазили, но и кадели тамян пред нея**. Използваните глаголни времена на иврит показват, че израелтяните постоянно са правели това. През всичките тези 700 години те горели тамян пред тази медна змия **и я превърнали в религиозна реликва. Тя станала християнски идол**. Езекия, по времето на чието царуване се е случило най-голямото съживление през този период, е имал духовно разбиране и е осъзнал, че този идол е толкова смъртоносен и опасен, колкото е смъртоносен и опасен някой езически идол. Той е имал смелостта да вземе нещо, което е било съхранявано в продължение на векове и е било дълбоко почитано, и го е насякъл на парчета. Бог е искал да изпрати велико съживление, но преклонението пред медната змия препречвало пътя. Тя е била християнски идол.

Днес искам да говоря за християнските идоли. Както казах преди малко, аз съм убеден, че всяка църква иска да види лицето на Бога за съживление, а търсенето на Божието лице за постоянни духовни благословения и за духовни проявления са достатъчно основание за унищожаване на езическите идоли. Предполагам че всеки от нас има достатъчно здрав разум да направи това. Мисля, че може би християнските идоли, които са подобни на преклонението пред медната змия, пречат на Бога наистина да излее Своя Дух. А какво означава да се покланяме пред медната змия? Има ли десетки змии в нашата църква? Има ли десетки змии в живота ни? Какво означава да се покланяме пред медната змия? Как да познавате, че имате християнски идол? Радвам се, че ме попитахте! Ще ви предложа 3-4 неща, които представляват преклонение пред медната змия и са християнски идол.

А) Ние изгаряме тамян пред медна змия, когато се покланяме пред минало преживяване. Точно това са правели израелтяните. Те са си спомняли, че преди 700 години Бог по един чудотворен начин е освободил предците им от огнените змии. Бог направил това с една медна змия. Това е бил паметен ден в живота на Божийте хора. Но от това те направили следното: **продължили да се прекланят пред едно минало събитие**. Днес изключително много християни се покланят пред миналото. Ние похабяваме настоящето, защото се покланяме пред миналото. В същото време на много места в Библията вие ще намерите, че се говори да помним миналите Божий благословии. Когато израелтяните преминали през водите на реката Йордан, Бог им заповядал да издигнат паметник. Спомнете си камъните, които били взети от дъното на реката и с тях бил издигнат паметника, с цел след години, когато техните деца ги попитат какво означават тези камъни, бащите им да кажат, че тези камъни са постоянно наше напомняне за онова, което Бог е направил за нас.

Разберете, **че няма нищо лошо в помненето на миналото**. Библията многократно казва това. Всъщност в Библията се казва, че Езекия е вършел това, което е било праведно пред Бога, така както е правил и баща му Давид. Давид е помнел миналото и Господ Исус Христос е припомнил медната змия, когато в Йоан 3 разговарял с Никодим. В Йоан 3:14 се казва: „**И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат и Човешкият Син**.“ Даже Господ Исус Христос **е припомнил** миналото. Няма нищо лошо в **припомнянето** на миналото. Самите ние редовно участваме в Господната Трапеза. Защо правим това? За да си припомним миналото и да не го забравяме.

Но **има разлика** между **помненето** на миналото и **преклонението** пред миналото. Разликата е следната: Помненето на миналото винаги трябва да ни окуражава все повече да търсим Бога. То е едно окуражение за нас да продължаваме да търсим Бога. **А преклонението пред миналото е извинение за стоенето там, където сме**. Ние се прекланяме пред миналото, когато се извиняваме за сегашната ситуация заради великото си минало. Аз съм посещавал много църкви, в които хората казват: „Човече, ти трябваше да дойдеш тук преди 15 години. Трябваше да видиш какво направи Бог преди 15 години, страхотното съживление, което ни донесе Бог.“ Наистина съм радостен, че те ми казаха за това, защото не съществуваха сегашни признаци за онова, което Бог беше направил. Това, което виждате тук е изкушението да се извиняваме за сегашната апатичност, да се извиняваме за сегашното положение, поради великото минало,

което имахме. Друго нещо, което **ни въвлича в поклонение пред миналото е, когато заменяме напредването с миналото.** Когато стигнем до място, където вярваме, че това, което Бог е направил преди 5 или 10, или 20 години, **никога няма да бъде надминато.** Искам да кажа, че тогава Бог е направил нещо по най-добрия начин и няма причина да очакваме, че днес Бог може да го направи още по-добре. Ние отказваме да вървим напред и да очакваме Бог да направи още по-велики неща, защото в нашия начин на мислене това, което Бог е направил в миналото е най-доброто, което Той може да направи и ние никога няма да го заменим с нещо по-добро. Добре е да помним миналото, да хвалим Бога и да му благодарим за неговата доброта, **но винаги трябва да се окуражаваме да търсим много повече от Господа.** Приятели, Господ все още не е извършил най-великите си дела. Можете да прочетете всички описания на съживленията, но аз имам новина за вас. **Бог винаги запазва най-доброто за най-накрая.** Най-доброто винаги е запазвано за най-накрая. Не вярвам, че ние вече сме видели най-великите неща, които Бог може да направи. Когато установим, че се лутаме и казваме, че бъдещето никога няма да е толкова добро, колкото миналото и че няма смисъл да се молим за по-добро бъдеще и да се стремим към него и да искаме от Бога да направи много повече, това означава, че сме виновни, защото се покланяме пред християнски идол. Когато се покланяме на миналото, ние кадим тамян пред медна змия.

Б) Ние не само се покланяме пред миналото, но и объркваме формата на силата с източника на силата. Казано иначе, ние правим това, когато объркваме благословията с Благославящият. Според вас защо израелтяните са съхранявали тази медна змия през всичките 700 години? Опитах се да отговоря на този въпрос. Как предполагате, че един човек е можал да запази това нещо в продължение на 700 години? Преди всичко, това не е направено от един човек. Можете ли да си представите всичките грижи и проблеми, които са свързани с това съхранение? Всеки път, когато израелтяните са тръгвали на път през пустинята, змията трябвало да бъде опакована. И защо е трябвало да я съхраняват? Е, тя е била историческа реликва и ние трябва да съхраняваме тези неща. Но защо са кадили с тамян пред нея? Защо са се покланяли пред нея? Ще ви кажа защо. **Защото те са започнали да вярват, че самата тази медна змия им е донесла изцелението, а не че тя е била инструмента, който Бог е използвал.** Израелтяните са объркали изразното средство или инструмента с източника на силата. Те са живеели с представата, че в самата медна змия има някаква тайнствена и чудотворна сила, поради което те я запазили и кадели тамян пред нея. Приятели, имам новина за вас. Днес и ние правим същото нещо. Винаги съществува склонността ние да започнем да си мислим, че средствата и методите, които Бог използва, за да отведе мъжете и жените при Исус Христос, и за да благославя своята църква се намират в тези средства и методи. Но силата не е в тях, защото те са просто инструменти.

Искам да ви кажа нещо (и правя това с известно притеснение, защото не искам да изгубя фонда си за пенсиониране), забелязали ли сте как не само в нашата деноминация, но и в другите деноминации и големите църковни организации, има много програми, които са много хвалени, рекламирани и щедро финансирани като отговор на нашите нужди и че чрез тези методи и програми ние ще видим силно обновление, но тези неща никога не се постигат целите, които са рекламирани. Забелязали ли сте това? Мисля, че има две причини за това.

1) **Ние започнахме да вярваме, че Бог благославя методите.** А аз харесвам твърдението, че „Бог благославя приликата с Исус Христос.“ Бог не благославя неперсонализираните методи и програми, а благославя мъжете и жените, които са изпълнени с Божия Дух. Понякога **ние използваме тези методи и програми като заместител на светия начин на живот.** Защо е нужно да дисциплинирам себе си, за да се моля и да търся Господа и да живея свят живот, след като мога да предложа метод, който със сигурност ще отведе хората до спасението. Мисля си, че понякога Бог трябва да ни напомня, че силата не е в медната змия, а в Бога, който е зад тази медна змия.

2) Другата причина, поради която Бог понякога не благославя всичките тези програми според нашите очаквания е, **защото ако той ги благослови, ние ще започнем да кадим тамян пред тях.** Знаете ли, че Южните баптисти са най-великите в света заради това, че отдават славата на Бога **и в същото време считат себе си за най-добрите християни.** Идете на нашите конференции и събрания (и аз самият съм виновен за това като вас) и ще видите, че ние изразходваме цял час, за да припомним какво сме постигнали и какво сме направили в нашата велика програма и накрая казваме „слава на Бога за това.“ После се разотиваме **с представата,** че тайната на нашия успех **е в нашето планиране и в нашата програма,** и във всичките методи и техники, които използваме в работата си. Сега може би си казвате: „Проповеднико, да не би да казваш, че ние не трябва да използваме програми и методи?“ Въобще е казвам това. Бог е използвал медната змия. Бог ще използва тези методи и програми, ако ние ги поставяме на правилното им място и не се покланяме пред тях, все едно че те са източникът на цялата сила.

В) Когато ние установим, че заменяме живата връзка с мъртвото преживяване . Това ще е последното нещо, което ще ви кажа. Защо хората са горели тамян пред медната змия? Според мен, те са правели това,

защото са изгубили представата си за Божието присъствие. Те са загубили връзката си с Бога. Бог вече не е бил жива реалност за тях. Всеки път, когато някой човек или църква продължава постоянно да се връща към миналото и да се покланя пред тези неща, това се случва, защото в представите им Бог не съществува в момента до тях. Поради това, те се покланят пред онези неща, които знаят за Бога. Те трябва да се хванат за нещо. Те трябва да имат някакво подобие на Бога, нещо, което изглежда като Бога, нещо, което ще им напомня за нещата, които е вършил Бога. За тези хора Бог е мъртъв и си е заминал, той вече не между нас и вече не демонстрира силата си. Трябва да има нещо за което да се хванем. И понеже те са загубили усещането си за Божието присъствие, те горят тамян пред медната змия. Те заменят живата връзка с мъртвото преживяване.

Приятелите, живата връзка с Бога не може да бъде заменена с нищо. Снощи говорих за това с вашия пастор. Вярвам, че в нашата страна преди няколко години ние бяхме границата на велико съживление. Това е само мое мнение. Убеден съм, че ние бяхме на прага на страховтно и могъщо събуждане в нашата страна. През 1972-73 аз имах усещането, че Бог се е оттеглил от нас. Основание за това ми даваше факта, че всички ние бяхме фокусирани в преживяванията си. Всеки човек разказваше на хората около себе си за великите неща, които са му се случили. Църквите се разцепваха, хората заминаваха и основаваха нови църкви и се събираха около личността на Исус Христос, но на база на личните си преживявания. Не след дълго ние установявахме, **че критерии за ученичеството вече не беше връзката ми с Исус, а дали съм имал някакъв вид преживявания.** Ние даже не общувахме и не се покланяхме заедно с хора, ако те нямаха същите преживявания като нас, независимо дали те вярваха или не вярваха в Исус Христос като Господ и Спасител.

Ние започнахме да въздигаме някакво наше преживяване и да говорим за някое благословение. Мисля че след известно време Бог разбираше (както и ние самите) че в началото бяхме тръгнали да търсим Господа, но някъде по пътя бяхме срещнали нещо друго, което също беше добро. Срещнахме някое от тези благословии или преживявания и започвахме толкова силно да се вълнуваме, че забравяхме за Благославящият.

Спомняте ли си, когато Петър, Яков и Йоан се изкачили на Планината на преobraжението заедно с Господ Исус? Какво преживяване е било това! Петър веднага поиска да започнат да горят тамян пред медната змия. Той казал: „*Господи, добре е, че сме тук*“ (Мат.17:4). Според мен това означава: „Господи, добре е, че си имал предвидливостта да ни доведеш тук, защото ние знаем какво да правим с това нещо. Ние най-добре знаем как да се справим в тази ситуация. Господи, твоето мислене е толкова фокусирано в небето, че ти не разбираш тези неща. Добре е, че ние сме тук. Ние ще трябва да изградим три подслони, един за Моисей, един за Илия и един за теб. Ние ще те поставим по средата между тях.“ Всъщност Симон Петър е искал да построи лагер на едно минало преживяване. Разбира се, вие си спомняте, че небесата се отворили и Бог е проговорил от там. Ние сме се нуждаели от това. Те погледнали само в Исус и това е лекарството против преклонението пред която и да е медна змия. След това си спомняте, че Господ им заповядал, когато слязат от планината, да не казват на никого какво са видели, чак докато Господ не се възкреси от мъртвите.

Исус им е развалил удоволствието. Не си представям как Петър е съумял да запази тази тайна. „Господи, да не искаш да кажеш, че ние имахме това страховтно преживяване, че видяхме предварително появата на славата, Илия и Моисей и не можем да разкажем на другите за това? Не, господарю.“ Мисля си, че една от причините за това тяхно поведение е, че те не са разбрали това, което са видели. Приятелите, искам да ви кажа нещо. Аз подкрепям споделянето на свидетелства за работата на Бога, но знаете ли какво забелязах? Забелязах, че много скоро след това ние започваме да се покланяме пред изживяването и да превръщаме в идоли хората, които са имали необикновени преживявания, но изпускаме от фокуса си Исус Христос.

Ще ви дам друга илюстрация за замяната на живата връзка с Господа с някакво мъртво преживяване. Библията ни казва, че е имало време, когато Моисей е ходел и се е срещал лице в лице с Господа. А когато се връщал, хората не можели да гледат към лицето му, защото то било силно осияно от слава. Моисей не е знаел, че лицето му свети и това е, което искам да ви кажа сега. Моисей не е знаел, че е толкова духовен, колкото е бил. Винаги се притеснявам, когато хората са много впечатлени от своята духовност. Моисей не е знаел, че лицето му свети толкова ярко, че се наложило той да носи воал пред лицето си. Представете си това. Хората се разхождат наоколо и виждат, че идва Моисей и носи воал на лицето си. Когато видите този воал на лицето му, вие си казвате, че Моисей се е срещал с Бога. Ние не виждаме блясъка на лицето му, защото той носи воал, но самото виждане на воала ни дава да разберем се е срещал с Бога и е облъчен със слава от него.

Но 2Кор.3 ни казва, че даже след като блясъка на славата отслабвал, Моисей продължавал да носи воала. Защо? С цел хората да не разбират, че той вече не притежава слава. Мисля си, че мнозина от нас продължават да носят своя воал дълго време след като славата е избледняла. Ще ви обясня какво искам да

кажа. Преди няколко години бях на събрание в една църква, която вярвам, че преминаваше през период на истинско съживление. Струваше ми се, **че една от характерните черти на истинското съживление е непринудеността, наличието на свобода**. Притеснявам се да използвам думата „хлабавост“, но наистина има някакъв вид хлабавост. Докато бях там, аз забелязах непринудеността, с която хората изведнъж викаха „хвала на Господа.“ Когато видяха, че някой човек е спасен, те избухваха в аплодисменти. Често пъти виждах един или двама човека фанатично да вдигат ръце високо над главите си за прослава на Господа. Те правеха това спонтанно. В това имаше живот. Защо? Защото Бог работеше сред тях и хората даваха израз на това, което изживяваха.

Три години по-късно отново посетих тази църква. **Бог отдавна си беше отишъл от тях, но те продължаваха да носят воала**. Този път забелязах, че това, което в миналото хората вършеха спонтанно, този път се вършеше поради подтикването на лидерите. Забелязах, че никой не вдигаше ръце за прослава на Господа, до момента, в който водещият хвалението прикани хората да си вдигнат ръцете. Забелязах, че никой не викаше непринудено „хвала на Господа,“ докато не бъдат подканени да направят това от пастора или от водещият хвалението.

Липсваха спонтанните аплодисменти от миналото, освен в случаите, когато хората биваха приканвани да направят това. Разбирате ли какво искам да кажа? Това, което в миналото беше спонтанно изразяване на изживяванията на хората с Бога, сега се беше превърнало в горене на тамян пред миналото и носене на воал. **Те се покланяха на медна змия**.

Докато продължаваме да кадим тамян, Бог не може да донесе съживление. Той не може да направи по-велико нещо, нито повече неща от преди. Имаше велико съживление, велико събуждане, което очакваше да разпери крилетата си, но преди това медната змия трябваше да бъде свалена от сцената. Поради това Езекия е разтрошил медната змия на парчета.

Накрая искам да ви предложа 3 неща, които ние трябва да направим с нашите медни змии.

1) Трябва да ги разпознаем и да ги наречем с имената им. Езекия е нарекол медната змия с името Нехушан. Какво означава това име? Това е игра на думи на иврит. Тази дума буквално означава „**нещо, направено от мед**.“ Там са били тези хора, които са отдавали почит на това 750 годишно парче мед, медната змия, кадели са тамян пред нея, покланяли са се пред нея и са я превърнали в идол. Но дошъл Езекия и казал, че това е само парче мед. Няма живот в това парче, няма любов, няма сила, то не е истинско, а е само едно парче мед. Трябва да наречете вашите медни змии с истинските им имена и да осъзнаете истината за тях.

Приятелю, това което си преживял преди 20 години е просто едно парче мед. Това е всичко. Веднъж четях 1Йоан и забелязах нещо, което бях виждал и преди, но този път мозъкът ми беше свеж, защото аз мислех за това. В 1Йоан авторът многократно ни дава доказателства за нашето спасение. Знаете ли, че всяко едно от тези доказателства **се основава на сегашната ни връзка с Господа, а не на минали преживявания?** Йоан казва, че ние знаем, че сме преминали от смърт към живот, **защото обичаме братята сега**, а не защото сме ги обичали в миналото. Ние знаем, че живеем в Господа, защото сега живеем така, както Той живее, не че някога сме живели така, както той е живял. Прочетете 1Йоан. Там ще установите, че всяко доказателство за спасението се основава на сегашната ни връзка с Господа, а не на връзката ни с него в миналото. Всеки човек, който сега вярва в Исус има вечен живот, не защото в миналото е вярвал в Исус. **Връзката ни с Исус винаги е в сегашно време**. Вие трябва да назовете с името „парче мед“ своята медна змия. Тя е само това. Вие може да сте използвали някакъв метод, проповед или техника преди 5 години или миналата неделя, която Бог тогава е благословил и е използвал по могъщ начин, но не превръщайте това нещо в идол. То е само парче мед.

2) Унищожете медната змия, разбийте я на парчета. Да, знам, че това сигурно ви причинява болка. Не можеше ли това нещо да бъде съхранено? Не би ли могло хората да го използват като музеен експонат? Приятелю, ние с вас имаме склонността да проституираме с всички неща, които Бог ни дава. Ние изопачихме благословиите на Бога. По-добре е да унищожим едно нещо, ако то ще ни подмами да му се покланяме. **Ние с вас трябва да сме готови да умрем за някой неща**, като например да умрем за някое велико преживяване, което сме имали в миналото или за някой любим метод. Ние трябва да положим на олтара нашия Исаак.

3) Трябва постоянно да търсим Господа. Езекия възстановил поклонението пред самия Бог, защото както е записано в Летописи, Езекия казал, че има сърдечното желание да направи завет с Господа.

Приятелю, има много повече неща, които можем да изживеем с Исус в сравнение с това, което вече сме преживели. Страхувам се, че ако не искаме да разпознаем нашите християнски идоли и да умрем за тях, ако не искаме да получим свежо помазание от Бога, ние никога няма да видим този вид съживление, което Бог иска да имаме.

Християнско гражданство

от Грег Морисън – проф. по гръцки език и Новия Завет в семинария в Бирмингам, Алабама
Фил. 3:7- 4:1

Милиони американски граждани нито са родени в САЩ, нито поне един от родителите им е гражданин на САЩ. Те са граждани на САЩ, **защото са избрали да станат граждани на нашата страна по натурализация**. Според Администрацията, която отговаря за гражданството и имигрантските услуги в нашата страна, натурализацията е процес, чрез който американското гражданство се признава на чуждестранен гражданин след като той отговори на изискванията, установени от Конгреса в Закона за имиграцията и националността. От 1907 до сега са подадени 22 459 966 молби за натурализиране. От тях на 19 773 642 човека е било дадено гражданство. През 2003 са били подадени 523 408 молби, а на 463 204 човека е било дадено гражданство. Може би се питате какви са изискванията за придобиване на американско гражданство по натурализация. Има 6 главни изисквания за придобиване на гражданство по натурализация:

1. Период на постоянно живеене и физическо присъствие в САЩ.
2. Способност да се чете, да се пише и да се говори английски език.
3. Вярност към принципите на Конституцията на САЩ.
4. Знаене и разбиране на историята и управлението на САЩ.
5. Добър морален характер.
6. Доброжелателно отношение към САЩ.

Последните 4 изисквания имат забележително сходство с описанието на Павел на „гражданството“ във Фил.3:7–4:1 – гражданство, което е „**на небето**“ (3:20).

В тази проповед искам да разгледаме изискванията на Павел за придобиване на небесното гражданство, като използваме последните 4 от горните изисквания на администрацията на САЩ. Когато разгледаме тези 4 изисквания, ние виждаме, че в тях са описани тези неща, **които могат да бъдат наречени същността на християнското гражданство – основата**. Няма изисквания вярващият да притежава свръхестествени качества, нито да е свръх-християнин като например Били Греам или Майка Тереза. Изискванията за да станете гражданин на Градът на Бога са лесни за изпълнение от всеки, който желае да живее вечно там.

Изисквания за „Християнската натурализация.“

Първото изискване за придобиване на Християнско гражданство **е вярност** – не към Конституцията на САЩ – а **към Исус като Спасител и Господ**. В днешната църква думите „Спасител и Господ“ често пъти се изговарят, без много да се замисляме. За нас те ни служат, за да изразим една сложна представа за нещо. Може би до сега не сте знаели, че Павел използва заедно тези две думи само тук и на никое друго място в 13-те си послания.

Представата за Исус като Спасител е подценена в повечето писма на Павел до църквите, но тя заема много важно място в писмата му до отделни личности (специално до Тимоти и Тит). В Тим.4:10 Павел казва на Тимоти, **„защото се надяваме на живия Бог, който е Спасителят на всички човеци, а най-вече на вярващите.“** По същия начин, в писмото си до Тит (2:13) Павел нарича Исус **„нашият велик Бог и Спасител.“** В посланията на Павел до църквите се подчертана божественото положение на Христос, ранг, **който гарантира чрез Него спасение на всеки човек, който вярва в Него.**

Представата за Исус като Господ е много повече на мястото си във Филипяни и там се вижда като демонстрация на власт или контрол над всичко (вижте специално 2:5-11). Павел не само възприема Исус като универсален спасител (например чрез използване на думата Спасител) и суверенен цар (чрез употребата на думата Господ), но и признава: **„впускам в гонитба, дано уловя, защото и аз бях уловен от Христос Исус“** (Фил.3:12).

Този език ни предава по прекрасен начин **великият вик на Протестантската Реформация – спасението е по милост чрез вяра**. Спасението наистина е по милост (защото Христос ни държи) чрез вяра (нашето държане за него). За да придобием гражданство в Божието царство, ние трябва да се прилепваме към Исус чрез вяра, потвърждавайки, че той е единственият доставчик на избавлението (Фил.1:19) **и като Му се подчиняваме като на господар на живота ни** (Фил.2:12)

Второто изискване за придобиване на Християнско гражданство е сходно с четвъртото изискване за да станем граждани на САЩ, където се казва, че кандидатстващият трябва да притежава „Знаене и разбиране на историята и управлението на САЩ. В процеса на небесното натурализиране, от кандидатстващият за небесно гражданство се изисква да има знание и разбиране за самият Христос. Във Фил.3:10 Павел пише: **„за да мога да позная Него.“** Паркър ни напомня, **че има огромна разлика между познанието въобще и**

конкретното знаене на нещо. (Коментар: Тук авторът на проповедта говори за книгата „**Познаване на Бога**“ от Паркър, която съм превел. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.) Конкретното знаене на нещо или някого означава просто да знаете факти: датата на раждане на жена ви, любимият цвят на детето ви; каква е колата на вашия шеф. Но натрупването на верни факти не е доказателство, че вие наистина да познавате даден човек.

Аз осъзнах тази истина преди няколко години, когато синът ни беше на 2 години и два пъти седмично преди обяд посещаваше детска ясла. В тези дни аз често имах задължението да го отвеждам до детската ясла. През първите 2-3 седмици ми беше много трудно просто да го накарам да влезе в стаята на неговата група в яслата. Правех всякакви опити да го накарам да влезе там, но той постоянно се държеше здраво за крака ми. Тогава един ден (в един от редките ми проблясъци на родителска мъдрост) ми дойде една идея: може би той не харесва да влиза в стая, която е пълна с хора. Поради това следващият път ние отидохме в яслата много по-рано от обичайното – преди да беше дошло някое от другите деца. Той влезе в стаята веднага и почти не ми обърна никакво внимание, когато се сбогувах с него. **Оказа се, той се смущавал от децата, които вече били в стаята.** Един-два пъти станах свидетел на тази негова необичайна срамежливост, но съм благодарен на Светия Дух, че ме отведе до решението на проблема.

Никога нямаше да съм в състояние да разбера „ситуационната срамежливост“ на нашия син, ако знаех само коя е рождената му дата, кои са любимите му играчки и дали обича сандвича му да е намазан с горчица или майонеза. **Аз трябваше да познавам нашия син и да знам кое го дразни, а не само да знам фактите за него.** Разбира се, аз говоря за опознаване на отношенията, до което се достига с прекарване на време с даден човек или чрез изразходване на емоционална енергия, свързана с опознаването на същността на човека. **Това, което е вярно за междуличностните ни отношения, е вярно и за връзката ни с Бога.** Точно това опознаване на Исус има предвид Павел, когато говори за опознаването на „**силата на Неговото възкресение**“ и „**общението в Неговите страдания**“ (Фил. 3:10).

Третото изискване за придобиване на Християнско гражданство **не е** да имаме добър и морален характер, **а да сме готови да разпънем на кръста плътския си характер.** Ние виждаме това във Фил. 3:10: „**като се уподобя на Него в смъртта Му.**“ Какво иска да ни каже Павел с това твърдение? Отчасти отговорът на този въпрос може да бъде намерен във Фил. 3:18-19. Тук **Павел скърби заради факта, че много хора живеят като врагове на кръста.** Да бъдат врагове на кръста, означава че **умът на тези хора е фокусиран в „земните неща“** и те се хвалят „**с това, което е срамно**“ за тях. Резултатът от такова поведение е окончателно унищожение. Противоположното на това да сме врагове на кръста, **е да сме приятели на кръста.** Да бъде приятел на кръста означава умът на човека да не е фокусиран в земните, а да е фокусиран в небесните неща – **да се стреми да угоди на Онзи, на когото един ден ще бъдат подчинени всички неща.** Този вид поведение аз наричам с името „разпъната на кръста духовност“ - стремеж да се умъртви всичко, свързано с егото, с цел Христос да бъде възвишен в живота ни (виж Гал.2:20; Рим.12:1-2). Собственото свидетелстване на Павел потвърждава този тип характер, който е готов да бъде разпънат на кръста - „**Но това, което беше за мен придобивка, сметнах го като загуба заради Христос**“ (Фил.3:7).

Четвъртото и последно изискване за придобиване на Християнско гражданство е доброжелателно отношение към нашия вечен дом – небето – а не само към нашия земен дом. Това доброжелателно отношение има три характерни черти.

Първо, Павел твърди, че нашият истински дом е на небето и от там ние очакваме да дойде нашият Спасител. Доброжелателното отношение към небето означава **гърпеливо да очакваме денят,** когато нашият Господ Исус ще дойде и „**ще преобрази нашето унижено тяло, за да стане като Неговото славно тяло**“ (Фил. 3:21).

Второ, това очакване не е просто изпитание за издръжливост, а е уверено очакване на връщането на Исус и нашето окончателно възкресение от смъртта (Фил. 3:11). Накрая, докато чакаме и се надяваме, **ние трябва да стоим твърдо в Господа** (Фил.4:1). Да стоим твърдо в Господа означава да не разчитаме на себе си или на други хора за задоволяване на нуждите ни или за да получим окуражение. Стоенето твърдо в Господа е военен термин, според който ние обхващаме другия с двете си ръце, които се вкопчват една в друга и се осланяме на него за всичко – включително като се надяваме и очакваме, че един ден ще се съединим с него. Вероятно това е представата за твърдото стоене в Господа, която позволила на Павел да каже толкова уверено, че „**моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според своето богатство в слава в Христос Исус**“ (Фил. 4:19).

Основните принципи в изискванията за придобиване на Християнско гражданство са подобни на изискванията за придобиване на гражданство в САЩ. Трябва да има вяроност, но към Исус като Спасител и Господ, а не към Конституцията на САЩ. Кандидатът трябва да притежава познание и разбиране за самия Исус Христос, а не само факти за него.

Грето, всички християни (а не само супер-християните) **трябва да се стреми да придобива характер, който е готов да се разпъне на кръста**, а не просто добър морален характер, който се изисква за придобиване на американско гражданство.

И накрая, християнинът трябва да е благоразположен към вечния дом, от който очакваме и се надяваме да дойде Спасител, за когото се държим твърдо.

Христос, възвеличан чрез тялото ми - 1

от Леонард Равенхил – английски евангелизатор, живял в САЩ, 1907-1994

“Според усърдното ми очакване и надежда, че в нищо няма да се посрамя, но както винаги, така и сега, с цялата си смелост ще възвеличавам Христос в тялото си” (Фил. 1:20 – мой превод). Мислех си, че в 2Кор. 5 Павел ни дава обобщението на теологията си. Той вярва, че:

- Ако напуснем това тяло, ние ще отидем при Господа.
- Тъй като знаем какво означава да се страхуваме от Господа, ние убеждаваме хората.
- Всички ние ще се явим пред съда на Христос.

Веднъж скъпият ми приятел Кейт Грийн (*Коментар: Естраден певец и евангелизатор, загинал на 29 год. възраст при самолетна катастрофа през 1982 г заедно с две от децата си. Д.Пр.*) каза в офиса ми, докато разговаряхме за пътищата: **„Всички пътища водят до Божия съд.“** Това е вярно. Наистина е така. Независимо дали сме роби или свободни хора, дали сме интелектуалци или сме неграмотни, дали сме чернокожи или бели, дали сме богати или бедни, „Всички пътища водят до Божия съд.“ Без никакво изключение. В 2Кор.5:14 се казва това, което винаги съм считал, че е нещото, което наистина е мотивирало Павел. **Той се молил повече, проповядвал повече и страдал повече от всички други апостоли.** Мислех си, че казаното в този стих: *„Защото Христовата любов ме принуждаваше“* - че това го е мотивирало в служението му, заедно със задължението да представя пред хората Исус Христос в пълното му величие и слава. Но сега, когато прочетох Фил. 1:20, аз стигнах до заключението, че мотивацията на апостола в неговия зигзагообразен житейски път: в затвора, извън затвора, когато е бил изтощен, когато е постил, когато го е боляло, когато е бил в беда, когато е страдал, когато е живеел в опасности, рискове и прекеждия на сушата и когато е бил в морето, в опасности от разбойници – онова нещо, което го е мотивирало, се намира в този стих: *„но както винаги, така и сега с цялата си смелост ще възвеличавам Христос в тялото ми, било чрез живот или чрез смърт.“* Това, което тук привлече вниманието ми е, че Христос може да бъде възвеличан не чрез моето служение, не чрез моите чудеса, нито чрез моята супер силна обич, че Христос може да бъде възвеличан **в тялото ми**. Ако прочетете Фил.4:6: *„Не се безпокойте за нищо, но във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение“*, ще видите, че това обяснява живота на Павел. Той казва: „Не се тревожете за нищо. Молете се за всичко. Благодарете за всичко.“

Това обхваща голяма територия, нали? Вярвам, че това е била територията, в която Павел е живял, пътувал е и е съществувал. Това послание е много красиво. И знаете ли защо? Защото това е любовно писмо. Някои от жените си спомнят първото любовно писмо, което са получили. Един мъж от нашата църква се влюби в сестра ми и ѝ написа едно писмо. Невероятно красиво писмо! Шекспир не би могъл да напише такова писмо! Очите на сестра ми заблестяха като звезди, бузите ѝ порозовяха, никога не бях я виждал такава. Бях живял с нея 20 години и не бях забелязал тези неща, които този мъж каза, че тя притежаваше! **Защото красотата е видима само за окото на този, който може да я види.**

Посланието до Филипяните е любовно писмо, защото в него не се споменава за греха. Мисля си, че тук Павел всъщност казва, **че в най-голямото страдание човек може да има и най-голямата радост.** (Ние харесваме бонусите, но не ни се иска да приемаме и тежестите, нали?) Ако прочетем внимателно Филипяни, ние ще установим, че в него 14 пъти се споменава думата „радост“, въпреки че когато го е писал, Павел се е намирал в такава воняща дупка в затвора, в която ние не бихме затворили даже кучето си! Никак не е лошо това постижение на Павел! Никакви удобства за живот. Вмирисана храна. Адска дупка. Но въпреки това той изпраща писмо с поздрави и ободрява хората, които би трябвало на него да му пишат такива писма. **Въпреки големината на страданията, които е понясъл, Павел казва, че е възможно да имаме безгранична радост.** Отново повтарям, че той не споменава за грях. Веднъж споменава думата „плът“ и толкова. **Той ни показва, че има Божия милост, която е много по-изобилна от всичко, което ние можем да поискаме или да си помислим.**

Някои от вас знаят прекрасния химн „Изтича пясъкът в пясъчния часовник.“ Г-жа Колинс е взела фрази от чудесния дневник на великия стар шотландски светец Самуел Рутерфорд и ги е използвала, за да напише текста на този химн. Според мен това е най-великият химн. В него се казва: „Трябва да отида в

мазето на царя и да намеря царското вино.“ Спомням си старите къщи, които се намираха близо до мястото, където живеехме. Веднъж влязох в една от тях. По-старият син на семейството, което живееше там ми беше приятел. Той ме попита: „Някога влизал ли си в нашата огромна маза?“ Аз казах: „Не“ Отдохме там. Цялата маза беше пълна с рафтове, заредени със стойки за бутилки отлежало вино. Разгледахме десетки бутилки. Всичките бяха празни! Но той каза: „Виж какви стари вина са съхранявали.“ Етикети от Португалия, Испания и тук-там – шампанско от Франция и от много други места по света. Но те не се съхраняваха горе в хладилника. Те се съхраняваха в мазето, на тъмно място. А на нас ни харесва да служим на Бога такива, каквито сме били преди, да сме небесно вино, като си оставаме на нивото на което сме, без никакви прекъсвания за изпитания или страдания. **Но Бог не работи по този начин.**

Нали знаете какво се казва в Рим.12. Имам предвид мястото, където Павел говори за тялото си. Той казва, че не трябва да предоставяме на Бога само умовете си. В Рим.12:1 той казва: „*Поради това, братя, умолявам ви, според Божийте милости, да предоставите телата си като жива жертва.*“ (мой превод) Не мозъка си. Не емоциите си. Не духът си. Ако кажа на някой човек: „Ето, давам ти часовника си“ Той може да ми каже: „Да, той е твърде съвременен. Не е нужно да бъде навиван.“ Но нали разбирате, че в изработването на старомодните часовници са вложени идеи и майсторство на изработката. Те са чудесни стари неща. Преди ги наричаха „джобни часовници“ и се навиваха със специално ключенце. Сега те са колекционерска рядкост. Ако дам на някой човек часовника си, аз му давам изработката, стрелките и циферблата на този часовник. Аз му давам всичко. Следователно, ако предоставям тялото си като жива жертва, тогава аз предоставям всичко, което имам. Духът си, душата си и тялото си. За същото се моли и Павел в 1Сол.5:23: „*Самият Бог на мира да ви освети цялостно: и се моля вашите дух, душа и тяло да бъдат изцяло запазени безукорни в идването на Господа. Верен е онзи, който ви призовава и който ще извърши това.*“ (мой превод)

Поради това аз давам тялото ми в неговата цялостност на Бога. Преди години в Англия едно момиче написа един прекрасен химн:

Всичко за Исус!, всичко за Исус
Цялото ми съществуване е било изкупено от Исус.
Всичките ми мисли, думи и дела,
всичките ми дни и всичките ми часове.
Нека ръцете ми да изпълняват заповедите му;
нека краката ми да тичат по Неговите пътища;
нека очите ми да виждат само Исус;
нека устата ми да произнасят прослава за Него.
И тъй като очите ми са фокусирани в Исус,
аз престанах да виждам всичко друго, освен Него.

Виждането е толкова важно в живота на християнина. Нали си спомняте какво се е случило на Павел пътя за Дамаск. **Не вярвам, че Павел напълно се е възстановил след това временно ослепяване.** Физически той се е възстановил. Очите му са се отворили и зрението му се възвърнало. Но съм сигурни, че след тази случка **Павел е останал завинаги сляп за всички богатства на този свят.** Както е казало това момиче в своя химн:

И тъй като очите ми са фокусирани в Исус,
аз престанах да виждам всичко друго освен Него;
Така е оковано виждането на моя дух,
гледайки в Разпънатия на кръста.

А ако искате да чуete същото чрез думите на Исак Ватц, който, след като видял Исус, казал: „**Всичките богатства, които съм придобил, ги считам за загуба.**“ Много често съм казвал, че в денят, в който за пръв път видим Исус, „Всички неща на земята ще започнат да ни се струват странно неприветливи.“ Ние живеем и прекарваме времето си, за да събираме пясъчинки. Всяко нещо, за което изразходваме времето си за да го придобием, ако не е духовно, е нетрайно. Павел казва, че ние трябва да предоставяме телата си като жива жертва. Следователно тялото може да е жива жертва. В същия стих Рим. 12:1 Павел казва, че тази жива жертва може да е „*свята, приемлива за Бога, което е вашето правилно служение.*“ (мой превод) Ние знаем, че в нормалното си състояние това нещо не може да се случи. Човешкото тяло е тленно, плътта е тленна. Но след като Исус ни вземе в Своята безкрайна милост, казаното в Рим.5 е изпълнено. Ние получаваме Божията милост. Ние получаваме Божият мир. Ние започваме да живеем с Бога.

Следователно ние можем да предоставим това тяло, което Исус ще освети, като жива жертва, свята и приемлива за Бога, което е нашето единствено правилно служение. В Рим.8:1-2 се казва: „*Следователно, сега няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус, които живеят не според плътта, а според Духа. Защото законът на духовното живеене в Христос Исус ме е направил неподвластен на закона на*

греха и на смъртта.“ (мой превод) А в Рим.8:6 се казва: „*Да мислим според плътта е смърт, а да мислим според Духа, е живот и мир.*“ (мой превод)

Но как можем да приведем в хармония смъртта и живота? Вчера по телефона ми се обади един човек от Калифорния, който говори 40-50 минути. **Той беше отчаян, защото плътското управляваше живота му.** Той ми каза: „Аз съм християнин и съм осветен.“ Аз го попитах: „Наистина ли е така?“ той каза: „Да, но понякога плътското ръководи живота ми.“ Но това е нелепо. **Ако сте духовен, как можете да кажете, че плътското царува в живота ви?** Този стих от Библията е много ясен. **Да мислиш плътски, това е смърт.** Мисля си, че често пъти проповедниците са адвокати на дявола. Те защитават греха по-добре от атеистите. Те ви казват: „От тази страна на вечността вие не можете да се отървете от греха. Той трябва да господства в живота ви.“ **Но Библията твърди точно обратното!** А мъжът, който ми се обади от Калифорния имаше един грях на плътта, който го управляваше. Мъжът ми каза, че по никакъв начин не можеше да победи този грях. Аз му казах: „Добре, прикови този грях към кръста на Исус. Това е отговорът и това е решението на твоя проблем.“ В Рим.6:4 се казва: „*чрез кръщението ние сме погребани с Него.*“ (мой превод) Аз често използвам следната илюстрация: Ако един човек седи тук във водата и аз го погребам под водата, достъпът му до света над него е прекратен. Той не може да вижда света, който е над него. Той не може да диша въздуха, който е над него. Той не може да разговаря с хората, които са над него. Той е отделен от този свят!

Миналата седмица гледах, как някои хора бяха кръстени. Мислих си за тях, докато те излизаха от водата. Символично те казваха: „Вижте. Това е моят гроб. Аз съм погребан за хората, които са в света над мене. Аз съм погребан за бездействието и за капризните радости.“

Нали сте съгласни, че по някакъв начин проповедниците обичат да споменават за Рим.7. Слушах един прекрасен Библейски учител. Той говори пред 400 проповедници и каза много мъдри неща. Но когато стигна до описанието на светия живот, той каза: „Не ви казвам, че вие в този живот наистина сте свети, защото даже Павел е завършил разглеждането на тази тема в Рим.7. **Но Павел не е завършил разглеждането на тази тема в Рим.7. Той завършва разглеждането на тази тема в Рим.8!** За гръцкия оригинал това няма значение, **защото в него Рим.7 и Рим. 8 са в една и съща глава.** Разделението между тези две глави е направено изкуствено след това. Павел казва, че законът не е виновен за това, че ние грешим. (*Коментар: Това е още едно доказателство за естествената ни склонност да търсим вината навсякъде другаде, даже и в закона, но не и в нас самите.* Д.Пр.) Павел казва: „*Колко отворителен човек съм аз!*“ (Рим.7:24 – мой превод) Сигурно той е казал това. „*Кой ще ме спаси от това тяло на смъртта?*“ Добре, ако спрем до тук, ние сме в беда. Но Той казва: „*Благодаря на Бога чрез Исус Христос, моят Господ.*“ Поради това той започва в Рим.8:1-2 „*Следователно, сега няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус, които живеят не според плътта, а според Духа. Защото законът на духовното живеене в Христос Исус ме е направил неподвластен на закона на греха и на смъртта.*“ (мой превод)

Аз мразя самолетите и казвам шеговито, че летенето е за птиците. Но всеки път, когато самолетът с който пътувам излита, аз се опитвам да пресмятам: в самолета има 300 пътници, освен това техния багаж, после много тонове гориво, но въпреки това самолетът излита с грохот! Скоро виждате как земята се отдалечава, докато вие се издигате нагоре. **Ние вярваме, че има нещо по-голямо от закона на земното притегляне.** А какво да кажем за закона на духовния живот в Христос Исус?

Аз обичам химните за възкресението. „Той излезе от гроба.“ Харесва ми това! Онзи ден, докато пеехме думите: „Смъртта няма да царува над нас“ аз ви казах да ги пеем с подигравка. „*Защото законът на духовното живеене в Христос Исус ме е направил неподвластен на закона на греха и на смъртта.*“ Прочетете Рим.8:8: „*и онези, които живеят според грешната си природа, не могат да се харесат на Бога.*“ (мой превод) Когато прочетат това, някои хора могат да си помислят, че това е отговора. Но отговорът е в следващия стих: „*Но вие не сте в плът, а в Духът, ако Божият Дух наистина живее във вас.*“ (мой превод) Вижте в ст.10: „*...ако Христос е във вас.*“ И в ст. 11: „*...ако духът на Този, който е възкресил Исус от смъртта живее във вас.*“ **Какво повече искате?** Вие имате в себе си Божият Дух. Вие имате в себе си духът на живота. Вие имате в себе си духът на Синът. **Вие имате в себе си духът на Божия Дух. Възможно ли е да има там и място за плътското?**

В Рим. 6:6 Павел казва: „*Като знаем, че старият ни живот и нашата стара природа бяха разпънати в него.*“ (мой превод) А в Гал.2:20 той казва: „*Въпреки това аз живея, но не аз, а Христос живее в мен. И животът, който сега живея в тялото си, аз го живея с вярата в Божия Син, който ме обикна и пожертва себе си заради мен*“ (Гал.2:20 – мой превод). В Рим. 6:11 Павел казва: „*Смятайте себе си за мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус.*“ А в Рим. 8:2 той казва: „*Защото законът на духовното живеене в Христос Исус ме е направил неподвластен на закона на греха и на смъртта.*“

Спомнете ли си какво е казал псалмистът на Бога? „*С десетострунен инструмент ще те хваля.*“ (Пс. 144:9 – мой превод) Какъв е този инструмент? Китарата? Или арфа? Може би ще кажете: „Не знам да има инструмент с 10 струни.“ Да предположим, че погледнете към този инструмент по следния начин: Вие

имате 2 крака, 2 ръце, 2 очи, 2 уши, 1 език и 1 сърце. Общо това прави 10 струни! Поради това момичето казва в своя химн:

Нека ръцете ми да изпълняват заповедите му;
нека краката ми да тичат по Неговите пътища;
нека очите ми да виждат само Исус;
нека устата ми да произнасят прослава за Него.

А в един стар американски химн се казва:

Вземи живота ми...
вземи ръцете ми и нека те да бъдат движени
от импулса на твоята обич.
Вземи краката ми и нека те да бъдат
бързи и красиви за теб.
Вземи обичта ми, Господи мой,
в краката ти изливам нейното скъпоценно хранилище.

Вземи волята ми (това е последната територия, която предаваме на Господа)...Вземи волята ми и нека да бъде Твоята воля...

Павел никога не е казвал, че Христос може да бъде възвеличан от Писмата на Павел, въпреки че според мен той е написал най-великите неща, които са били позволени на някой човек да напише. Великолепните му Послания до Римляните, до Ефесяните, до Колосяните и т.н. Ако прочетете внимателно Фил.1, вие ще видите каква трябва да е житейската позиция на християнина. А ако прочетете внимателно Фил.2, вие ще придобиете представа за образа на Христос. Във Фил.3 ще видите енергията, която пренася християнина през този свят. Във Фил.4 се описва превъзходството на християнина над условията, в които живее тук. Казано с други думи, **в посланието до Филипяните е обрисуван целия характер на християнския живот**. Павел е знаел как да живее и да работи в служба на Господ Исус Христос. Разбира се, самият Павел е най-добрият пример за такъв живот.

Според мен, **Павел е най-великият гений, който някога е живял на земята**. Притежавал е колосален интелект. Притежавал е неизтощима воля. Притежавал е непоколебима вяра. Притежавал е неотслабваща любов. Притежавал е непобедима смелост. Стоял е бодро пред царе. Той се е чувствал еднакво щастлив както в затвора, когато е пишел своите писма на обичта, така и във всички други житейски обстоятелства.

Така той ни показва такъв вид човек, който въпреки че е бил гений, може да бъде завършен в Бога, без даже да е участвал в живота, който е бил извън стените на затвора, без да е притежавал житейските привързаности към материалното и към бизнеса. **Павел изцяло е бил човек на Бога**.

Мисля, че Спиноза е говорил за човек, който е опиянен от Бога. Според мен точно такъв човек е бил Павел. Когато е бил в опасност да се удави в морето, той не се е изплашил. Всички други хора на кораба били ужасени, но той не трепнал. Капитанът изпратил да му го доведат и Павел казал: „Дали нощес имаше някаква буря?“ Мога да си представя как капитанът е отговорил: „Повече от 50 години плавам в морето, но за пръв път виждам толкова бурна нощ. Предполагам, че и ти като нас си викал ужасен, докато си се държал здраво за леглото си.“ „А, не, аз прекарах чудесна нощ с един мой другар.“ „С твой другар? Има ли друг християнин на кораба?“ „Е, миналата нощ имаше.“ „Как се казва той?“ Павел отговорил: „Един небесен ангел.“ „Какво каза?“ „Миналата нощ ме посети един небесен ангел в каютата ми. Прекарахме чудесно, докато си говорехме за славата и величието на Бога!“

Мисля си, че това, което Павел е преживял на кораба е типично за края на времето. **Павел се качил на този кораб като затворник, но завършил плаването си като пилот**. Всички се паникьосали. Всички били ужасени. Всички повръщали, крещели и пишели, и само Павел е прославял Бога!

Разбрахте ли колко странни хора са християните? Вие знаете, че Павел е бил толкова изумителен, че те съдрали кожата на гърба му от бой с камшици, а той казал: „Тези неща въобще не ми причиняват болка.“ Вярно ли е това? Дали Павел е казал тези думи? Не, това не е вярно. Той не е казал тези думи. Нали знаете, че хората казват, че ако сте спасен и изпълнен с Божия Дух, вие никога няма да бъдете наранен и никога няма да имате никакви проблеми... Да, но изглежда аз съм пропаднал човек, защото изпитвам болка и имам много проблеми!

Павел не е казвал, че бедите в живота не му причиняват болка, а е казал, че те няма да го отклонят от пътя му.

Христос, възвеличан в тялото ми - 2

от Леонард Равенхил – английски евангелизатор, живял в САЩ, 1907-1994

Вие може да попаднете под порив на вятъра от ада, **но той няма да ви помръдне, ако се намирате във волята на Бога.** Този порив ще ви причини болка. Как можете да бъдете победител, ако няма битка? Павел казва: „*Ние сме повече от победители чрез Този, който ни обича.*“ (Рим. 8:37 – мой превод) Какво завладявате вие? Чарлз Уесли има един химн, в който се казва:

Даже цялото войнство на смъртта и всички неznайни сили на ада
да приемат най-страшните си форми на яростта и злобата
аз ще бъда в безопасност; защото Христос показва
превъзхождаща сила и безгранична милост.

Павел е докоснал силите на света, **който ще дойде.** За нас това е теология и ние се стремим към нея почти като слепци. Ние сме толкова щастливи да се отървем от много загнани грехове и благодарим на Бога за мястото, до което сме стигнали. **Но вижте територията, в която все още не сме навлезли!** На Бог му е било трудно да накара хората на Израел да оставят Египет зад себе си. Ако погледнете на картата и пресметнете разстоянието от Египет до Обещаната земя, **вие ще установите, че само за 11 дни Бог е можел да ги отведе до там.** Но огромното мнозинство от тях **не влезли в Обещаната земя** **даже след 40 години лутане в пустинята.**

Има християни, които са повярвали в Господа преди 20-30 години, но в духовно отношение **те не са пораснали и с един ден** от денят, в който са се обърнали към Бога. Те не са придобили по-голяма духовна сила. Те не са придобили по-задълбочено духовно разбиране. Те не притежават повече духовни откровения. Защо? Защото много често **вместо „да живеят с Христос,“ те „живеят със срещите в църквата.“** Мен не ме интересува къде ходите и в кое училище учите, но аз благодаря на Бог за училищата. Спомнете си: Какво направихте, след като престанахте да ходите на училище? Толкова много хора се чувстват щастливи и благословени, когато са в компания или с приятели. Но ако бъдат измамани или ограбени в „Амазон“ или в някой друг магазин, те изгубват контрол над себе си и изпадат в отчаяние! Можете ли да си представите, че е възможно да изгуби контрол над себе си и да с отчае човек, за който в Рим.8:9 се казва: „*Вие не сте в плътта, а в Духът, ако Божият Дух живее във вас.*“ (мой превод) А в Рим.8:10 се казва: „*...ако Христос е във вас.*“ А в ст.11: „*...ако обитава във вас Духът на Този, който е възкресил Исус от мъртвите.*“

Светият Дух на Бога е напълно неспособен да върши малки неща. Светът в който живеем е красив и застлан с цветя и с всичко останало. Той е бил една топка кал, която е била затворена в утробата на вселената. **Светът е излюпен от Светият Дух.** От хаоса Духът е създал космоса. От пустинята Той е създал чудните светове. Той е създал смъртта и живота. Той е създал девицата, тази девойка, която едва ли някой е забелязвал, когато тя е вървяла по улицата. Често пъти съм си представял как Дева Мария е вървяла бременна по улицата. Хората я гледали подозрително: „Познавате ли я? Знаете ли с кого се среща тя? Представяли ли сте си, че тя ще стигне чак до това падение?“ **Хората не са знаели, че в тази малка жена те минават покрай Създателят на вселената! Те са били толкова близо до нея, но въпреки това не са Го разпознали.** Те приличат на много от хората, които ходят на църква. Те се намират на една ръка разстояние от Исус, но никога не са го докосвали. **Те просто ходят на църква, година след година и седмица след седмица, но никога не се докосват до Него.**

Светият Дух дошъл при Мария и направил чудото. Той стоял над нея като квачка и излюпил най-удивителното Създание, което се е раждало на земята. Уесли казва: „**Бог бил смален до една педя дължина и по неразбираем начин станал човек.**“ Имаме Бог, когото небесата не могат да поберат и Той е бил затворен в утробата на една жена. Този, който създава всичката храна на света, е трябвало да бъде хранен от гърдите на една жена. Той притежава света. Той го е създал. Но въпреки това Той никога не е притежавал даже една клечка в света. Той е притежавал всички неща, но въпреки това не е притежавал даже една стотинка.

След като лежал като квачка, за да излюпи вселената, след като лежал над девицата, за да се роди Исус Христос, Светия Дух лежал като квачка и над една група мъже в горната стая. Те съвсем не са били гении. **Повечето от тях били страхливци.** Но след това те излезли от стаята, изпълнени със силата на Светия Дух. Днес отново съм объркан от тези неща. Според нас, в САЩ има около 50 милиона християни, които са изпълнени със Светия Дух и притежават дарби. Но въпреки това другите хора не знаят, че ние сме тук. **А първите ученици в горната стая са били само 120 човека и те обърнали света наопаки!** Каква е разликата между тяхното кръщение и нашето кръщение? Кажете ми! След сътворението, след чудото на раждането на Исус, когато първите ученици, които били в горната стая, били изпълнени със Светия Дух, в Библията се казва: „*...а светите мъже са писали, както са били движени от Светия Дух.*“ (2Пет.1:21 – мой превод)

Наскоро чух един проповедник да казва, че историята на Йона е рибарска история. И наистина това е така, защото в нея не се разказва за магаре, нали? Но той имаше предвид, че в нея има нещо неправдоподобно. (*Коментар: Игра на думи. На английски fish = риба, a fishy = съмнително, неправдоподобно. Д.Пр.*) Но това не е вярно. Дали този проповедник твърди, че думите на Исус са лъжа? Свещеник, който отрича написаното в Библията, трябва веднага да напусне работата си и да отиде да продава хамбургери.

Ако е влязъл в църквата като човек, който вярва във фундаменталните истини на християнството и след това е станал свободомислещ, тогава той трябва да си отиде през задната врата! Аз бих го уволнил, ако имах власт над този човек. Но ето, ние имаме Светия Дух на Бога, който създава всякакви хора. Човек, който се катери по дърветата и бере смокини, Бог го прави пророк. Човек с колосален интелект като Павел се намира на другия край на тази линия. Овчар като Давид. Мъдрец като Соломон. **А чудото на Библията е, че тя е неунищожима.** Хората са я изгаряли, забранявали и порицали. Поетът Тенисън е казал в едно свое стихотворение следното за Библията:

Хората се раждат.
Хората умират.
А аз живея вечно.

Ето това е Божието Слово. Един от най-великите съвременници на Джон Уесли е бил много надарен френски оратор и писател, наречен **Волтер**. Той осмивал и се подигравал на Библията. Веднъж той казал в малката си къща: „**Само след 100 години Библията ще се среща единствено в музеите. Хората дотолкова ще напреднат, че няма да се интересуват от Библията.**“ Е, Волтер не е сгрешил много в предсказанието си, нали? **До момента в света са отпечатани 1 милиард копия!** Едно от най-прекрасните неща, извършени от Втората световна война беше, че тя унищожил къщата на Волтер. **Но няколко години преди това да се случи. Библейското общество в Женева купи тази къща и я използва за разпространение Библии по цяла Европа.** Ето го: Божието Слово, което държа в ръката си. То ще трае вечно! „*Твоят престол, Боже, е до вечни векове.*“ (Пс.45:6) „*Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат.*“ (Лука 21:33) Ето го. То е подкрепяно от цялата сила на Бога.

И така, Светият Дух на Бога, който завладял живота на мъжете в горната стая, според текста на Рим.8 е същият Дух, който е възкресил Исус от смъртта и е същият Дух, който живее в нас и ни е възкресил, защото ние бяхме духовно мъртви! Ние можем да мислим, да се движим и да съществуваме в Отца, Сина и Светия Дух.

Един стар мъж от Назарет, наречен Лоуари е написал една чудесна книга, която е библиографска ценност и се нарича „**Възможностите на милостта.**“ Аз не съм я чел, само надникнах в нея. Притежавам едно много старо копие от нея и често си мисля за нея. Тя описва възможностите на милостта. Какво ни казва Библията? „*Каквито око не е видяло и ухо не е чуло, нито в човешко сърце са влизали тези неща, които Бог е подготвил за онези, които го обичат. Но той ги е разкрил пред нас.*“ (1Кор.2:9 – мой превод) **Разкрил ги е на нас, а не на невярващите!** Те се колебаят и не вярват. Невъзможно. Колко удивително е, че на човека, покварен, осквернен, осъден и прокълнат, **може да му бъде простено и той да бъде очистен, да бъде поставен да живее в Божия Дух и да се превърне в жива съдина на Бога.** Бог ще произведе най-великите хора на земята.

Аз не вярвам, че Бог е прекратил създаването на хора като Уесли, Фини и Джордж Уайтфилд и като великите хора, които изградиха старата империя на духовността като Хъдсън Тейлър и другите, които отидоха в Китай, Гилмор – в Монголия, Джъдсън – в Бирма, Кери – в Индия и Хенри Мартин. Хора, искам някой от вас да се събудят и да използват умовете си, докато сте все още достатъчно млади.

Видях по телевизията как пееше една млада жена, която била родена в бедно семейство в района на Мисисипи. Случайно я видях някакъв човек, отвел я в дома си и я чул как свири на пиано. После открили, че тя имала и глас. Изпратили я да учи в консерватория в Милано и на други места. Сега тя може да пее на 5 езика. **Дали в началото някой е видял всичките тези таланти и способности в това момиче? Не. Те просто й дали шанс в едно направление, а тя поела в друго направление.**

Католическата църква е доста сръчна. Тя има един прекрасен колеж в Ирландия, наречен Мейнуут. Можете да изпратите там някое селянче, което едва умее да чете и да смята. А те ще ви го върнат след 5 години и той ще може да рецитира наизуст цяла Меса на латински. Те имат други женски манастири, където приемат млади момичета, които може да са дъщери на обикновени фермери. Те говорят с момичетата. Показват им картата на света и им разказват за нуждата на света: липса на образование, липса на християнска вяра и т.н.

Тези момичета казват: „Добре, мисля, че ми харесва да отида в Южна Америка, в Бразилия. Португалски език, добре.“ „Аржентина?...испански.“ **Всеки път, когато изпращат мисионери някъде, те вече знаят езика на страната, в която отиват.** И какво правят те? Те влизат в една система за обучение и обучат. Поради това, църквите не трябва да ги издържат, защото те сами си печелят парите. След като изпратят

мисионерите в някоя страна, църквите не трябва да чакат, докато в продължение на няколко години мисионерите се научат да говорят на местния език. Още от момента на изпращането им, мисионерите могат да говорят езика на страната, в която ще работят. Така те веднага започват да действат, да преподават в училища, както и да предават на местите хора Добрата новина. Иначе казано, когато мисионерите заминават, те вече знаят местния език **и поради това могат даже да бъдат назначавани в местната администрация на съответната страна.** Тогава отпада нуждата църквите да им изпращат пари за издръжка.

Разбира се, много често има хора, които казват: „О, да, ние ще ви вземем, за да работите като мисионер, но вие ще трябва да обиколите църквите и да просите те да ви подкрепят финансово. Молете им се да ви помогнат. Договорете се те да ви дават някаква месечна сума за издръжка.“ Мисля си, че Бог сигурно е смутен от това поведение на църквата. Какви просяци сме ние!

Защо не можете да използвате мозъците си сега? Научете чужд език. Събудете се. Събудете духа си. Открийте къде иска Бог да отидете. Има толкова много мрачни места, които се нуждаят от светлината на евангелието. Ако мислите, че сте смел човек, защо не се молите да отидете в Русия? Идете отвъд тази Завеса. Например, не мисля, че в цяла Албания има повече от 5 мисионери. Мисля, че миналия век там прочистиха Албания от християните. Поставяха ги в железни варели, затваряха ги вътре и после ги оставяха на морския бряг в зоната на привива и отлива, за да бъдат отнесени в морето. Християните са били затваряни в тези ужасни варели. Слънцето изгрявало и те се изпичали в тях. Така е била изкоренена църквата в Албания. Значи има предизвикателство. Няма мисионери в Албания. Защо вие да не бъдете първия, който ще отиде там?

Или да отидете в някоя от страните от другата страна на Желязната завеса? В Чехословакия или в някоя друга страна? А какво ще кажете за 800-те милиона хора в Китай? Тази седмица съобщиха, че в Индия живеят 700 мил. човека! Там хората говорят на 400 езици и диалекти. Сегашният брой на хората по света е най-големият в човешката история. Днес има най-много хора в човешката история, които все още са изгубени. Разбира се, сега има и още по-голямо безразличие. Да, ние оказваме някаква малка подкрепа на мисионерството. Правим това-онова. **Но днес огромното царство на Сатаната е почти непроменено.**

Във Фил.2:5 Павел пише: „*Имайте в себе си същото съзнание, което беше и в Христос Исус.*“ Иначе казано: „Нека любовта, която е преобладавала в живота на Исус и склонността на Исус, да бъдат ваши.“ Склонността на Исус е била да обича и да се грижи. Където и да отидел, той отивал, за да прави добро. Добре, ако и аз имам същата склонност, аз ще трябва да имам някои минути и часове на неспокойствие. Аз ще трябва да се боря със собствената си съвест. Ще трябва да се боря и със светлината, която притежавам. Ще трябва да се боря с предизвикателствата, които идват при мен от десетки държави, които искат да получат посланието на Исус Христос, докато все още е ден. *“...ще възвеличавам Христос в тялото си”* (Фил.1:20).

Сигурен съм, че Христос е бил възвеличан чрез ума на Павел. Бог не би могъл да сподели някои неща с друг човек, освен с Павел. Христос е бил възвеличан чрез духа и ръцете на Павел – той е написал Посланията. Той не ги е печатал. Всяка част от съществуването му е участвала в службата на Бога, с цел Христос да бъде възвеличан.

До скоро ние имаме около нас едни красиви цветя, които се наричат глухарчета. Никой не прави букет от тях, за да го постави на масата у дома си. Колкото и да е силно зрението ви, вие не можете да видите красотата на глухарчето. **Трябва да вземете увеличителна лупа, за да видите може би най-изящното цвете, което Бог е създал.** Когато го разгледате през увеличителната лупа, това цвете оживява. Ето това нещо ни казва Павел: Когато хората гледат към моя живот, те виждат по-ясно Исус, Той е по-близо до тях и е още по-чудесен. Дали това е валидно и за вашия живот? Мислите ли, че след време децата ви ще кажат за вас: „О, моите мама и тате...Аз никога не съм виждал Исус, но знам на кого прилича Той. Той прилича на моят татко.“

Старият Джонатан Едуардс изглеждал абсурдно. Той взел листовите с текста на проповедта си. Прочел ги. До него на катедрата в църквата имало свещ, която осветявала голямото му и намръщено лице и пламъкът ѝ треперел от хрипкавия му глас. Той прочел проповедта си „**Грешници в ръцете на разгневения Бог,**“ която е най-прочутата проповед след Библията. (Коментар: Превел съм тази проповед. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.) Хората я запомнили, защото гласът му бил гръмовен. Разказват, че когато слушателите му падали от столовете си на пода, вместо да се съжали над тях, той все едно че забивал в тях още по-дълбоко Божията истина. Слушателите обгръщали колоните на църковната зала, защото се страхували, че ще пропаднат в ада. **Но той не им спестил нищо.** Сигурно е стенил. Сигурно се е молил. Но дъщеря му казвала: „Хората казват, че моят татко е суров човек, който излива присъда върху тях. Но в къщи той живее като Исус. А мама всеки ден излиза от стайката си и лицето ѝ свети така, както е светело лицето на Моисей. Защото всяка сутрин тя прекарваше поне 2 часа в

молитва към Бога. А когато вървеше, от нея се излъчваше нещо различно, **тя беше благоуханна**. Добре, но нали Бог иска точно това от нас?

Наскоро брат Дейв беше у дома. Миналата неделя той проповядва в може би най-голямата църква в Денвър, Колорадо. Той каза: „Лен, докато седяхме там, аз бях готов да проповядвам. Внезапно ме обхвана тъга. Поради това излязох отпред и седнах на пода. Не отидох на катедрата. Започнах да плача. Бог ми даде толкова тежък товар. **В църквата имало около 3000 човека**.“

Той им казал: „Тук има едно момиче, което е било сексуално насилвано от един мъж. Мъжът ще отиде в затвора.“ веднага щом казал това, едно 16-годишно момиче излязло отпред и казало: „Г-н Уилкирсън, аз съм момичето, което беше изнасилено. Моят баща ме изнасили. Той трябва да отиде в затвора!“ Дейв каза, че той само изстенал. Тогава отпред излезли още 15-16 други жени и казали, че техен баща, брат или някой друг всяка седмица ги изнасилва. Духът на Дейв само стенел. **Той стоял там 50 минути и плакал**. Аз му казах: „**Дейв, Бог да те благослови**.“

Обикновеният проповедник би казал: „Духът ми просто е малко разтревожен. Усещам, че тук някой е в беда. Нека няколко човека от вас да се помолят. Желаете да си вдигнат ръката. Ние ще се помолим за това момиче. Тя е в беда, аз знам това.“ **Но вместо да каже това, Дейв заплакал, изоставяйки всичката си теология и проповедта си. Той се подчинил на Светия Дух и всички присъстващи в църквата започнали да плачат и с разкажания загърсили Бога.** И всичко това се случило без той въобще да си отвори устата и да проповядва.

Сигурен съм, че същият вид дух е имал и Павел, защото Духът на Христос е живеел в него. Божият Дух е живеел в него. Плодът на духът. Както и преди съм казвал, ако Исус беше променил само една дума, това щеше да потуши 10 милиона спорове от Петдесетница до днес. Ако беше казал: „**По даровете им**“ ще ги познаете,“ това щеше да потуши милиони спорове. Но той не е казал това. Исус е казал: „**По плодовете им**“ ще ги познаете.“ **А първият плод на духът е обичта. Духът на Христос е Любов.** Бог толкова силно обикна света. Аз ще отида при гърците. Ще отида при интелектуалците на хълма на Марс. Ще отида в затвора. **Ще отида където и да е, защото искам Христос да бъде възвеличан.** Не искам някой да каже: „Ако това е християнство, тогава аз не го искам.“ Не искам някой да каже: „Знаеш ли, чрез начинът по който живееш, ти омърсяваш образа на Христос.“ Искам тези хора да разгледат живота ми и да кажат: „Аз виждам Исус Христос.“

Павел се е осмелил да каже: „**Христос живее в мен**.“ Той не е казал: „Аз съм спасен.“ Той не е казал: „Аз съм кръстен.“ Той казал: „Христос живее в мен.“ Много по-лесно е да кажем: „Аз съм спасен“ или „Аз съм кръстен.“ Ние сме приемани като равни с другите хора в църквата. Но си представете, че някой станете и кажете: „Христос живее в мен!“ **Исус иска грехът да не царува над нас.** Гърците са казвали: „Човече, опознай себе си.“

А Господ казва: „**Контролирайте себе си – в Духът**.“ Павел казва: „Аз контролирам тялото си и страстите си. Контролирам апетита си.“ Сигурен съм, че Павел не е бил лакомник, нито пък че е обичал да се излежава в леглото. Нали знаете, че това се превръща в навик. Ежедневно ние разполагаме с 24 часа. Да предположим, че работим 8 часа, спим 8 часа и имаме свободни 8 часа. За 60 години живот това означава, че ще спите 20 години, ще работите 20 години и ще бъдете свободни 20 години. В мащаба на единия ден това не изглежда твърде много, но ако се разгледа в мащаба на годините, нещата изглеждат много по-различни.

Има хора, които се възползват от времето. Те казват: „компенсиране на времето,“ което идва от гръцкия език и буквално означава „улавяне на шанса.“ **Този шанс няма да дойде утре, той идва днес.** Поради това аз го улавям и го използвам. Не искам да прахосвам времето, парите и шанса. Това не е толкова трудно и не означава, че трябва да живеем в стоманена черупка. Това е работа на Божия Дух, който ръководи живота ми. Той ме побутва, когато съм твърде бавен и ме въздържа, когато бързам много. **Радостно е да се покоряваме на Божия Дух!** Павел казва, че е роб на Исус Христос, щастлив роб. Радостно е да служим на такъв Господар. „**Ще възвелича Христос в тялото си...било чрез живот или чрез смърт**.“

Няма значение по кой начин. Ясно е, че няма друг начин да живеем. Когато тялото ми е контролирано чрез силата на Духа, когато предоставям тялото си като жива жертва, свята и приемлива, както се казва в Рим.12:1.

Наистина това е единствения нормален начин на християнски живот. **Има само един начин на християнски живот: Животът на светостта.**

Царят и Неговото царство

от д-р Рон Дън – пастор в Баптистка църква
Йоан 18:36

Отворете Библиите си на Евангелието на Йоан 18. Ще четем текста от ст.28 до ст.40. Всъщност е добре да прочетем цялата глава. Препоръчвам ви даже да прочетете наведнъж гл.18 и 19. Това е един от най-силните текстове, защото описва арестуването, съденето и разпъването на кръста на нашия Господ. **В този текст виждаме огромен конфликт между отделните хора и между техните цели.** Чудесно психологическо проучване е да се изследва вътрешното взаимодействие между личностите, които са участвали в тези събития. *„Тогаво поведоха Исус от Каяфа в преторията на Пилат. Беше рано сутринта. Самите те не влязоха в преторията, за да избегнат ритуалното оскверняване и така да могат да ядат пасхата.* (Аз подчертах този текст в Библията си, **защото според мен това е пример за огромно лицемерие.** Свещениците и хората им **не са се поколебали да осъдят на разпъване на кръста един невинен човек, но категорично не искали ритуално да се осквернят.** Тъжен факт е, че някои хора не биха изпушили цигара или не биха изпили една чаша вино, даже ако насочите пистолет към главата им, **но нямат нищо против да оклеветаят някой човек или да правят злонамерени намеци.** В собственото си служение съм установявал, че понякога **тъкмо хората, които са най-старателни в спазването на ритуалната чистота, са най-жестоки по отношение унищожаването репутацията на другите хора.**) *Поради това Пилат излезе при тях и ги попита: „Какво обвинение отправяте против този Човек?“ Те отговориха: „Ако Той не беше злосторник, ние нямаше да Го доведем при теб.“ А Пилат им каза: „Вземете Го и Го съдете според вашия закон.“ Юдеите му казаха: „На нас не ни е позволено да осъждаме човек на смърт,“ за да се изпълнят думите на Исус, които изрече, като посочваше с каква смърт Той ще умре. Поради това Пилат отново влезе в преторията, повика Исус при себе си и Го попита: „Ти ли си Царят на юдеите?“ Исус отговори: „От себе си ли казваш това или други са ти говорили за Мен?“ Пилат отговори: „Аз не съм юдеин, нали? Твоят народ и твоите главни свещеници Те доведоха при мен. Какво си направил?“ Исус отговори: „Моето царство не е от този свят. Ако царството Ми беше от този свят, служителите Ми щяха да се сражават, за да не бъде предаден на юдеите. Но Моето царство не е от този свят.“ Затова Пилат Му каза: „Тогаво Ти цар ли си?“ Исус отговори: „Ти правилно казваш, че Аз съм цар. Аз за това се родих и затова дойдох на този свят, за да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, чува Моя глас.“ Пилат Му каза: „Какво е истина?“ И когато каза това, той отново излезе навън при юдеите и им каза: „Не намирам никаква вина в Него. Но вие имате обичай да ви освобождавам някой на Пасха; искате ли да ви освободя Царят на юдеите?“ Тогаво те отново закрецяха, казвайки: „Не този Човек, а Варава. А Варава беше разбойник.“ (мой превод)*

Ако мразите някой човек и искате да се отървете от него, всяко извинение е добро. А ако много силно искате да се отървете от някого, тогава не е нужно да се придържате към истината, особено ако няма истина, която може да ви помогне да постигнете целта си. В такъв случай вие нападате всяка дума, която този човек е казал и използвате всяко нещо, което мислите, че можете да използвате – всяко нещо, каквото и да е то. Ако някой не ви харесва, тогава няма никакво значение какво правите вие – той винаги ще намери някакъв начин да открие грешка в това, което правите вие. Така са действали тогавашните главни свещеници. Те са били погълнати от омразата си против Исус и всяка причина за неговото унищожаване била „добре дошла“ за тях. Те го отведоха при Пилат, който ги попитал в какво го обвиняват. Те нямали готово обвинение и казали, че очевидно той е престъпник, иначе не биха го довели при Пилат. Докато разговаряли, някой от тях споменал, че Исус твърдял, че е цар.

Това привлякло вниманието на Пилат, защото ако някой човек твърдял, че е цар, той представлявал заплаха за Цезаря. Той въвел Исус в преторията и го попитал, дали той е царят на юдеите. А Исус попитал Пилат, дали казва това от себе си, т.е. дали вижда нещо такова в Него или го е чул от някой друг човек. Пилат отговорил: „Аз не съм юдей и не знам нищо за вашата вяра. Твоите хора те доведоха тук. Значи има някаква причина. Там където има дим, има огън. Ако има обвинение, тогава има и някаква причина. В края на краищата, всички ние сме виновни, докато не бъдем обявени за невинни. Ти цар ли си?“ Исус казал: „Ти каза, че аз съм цар.“ **И след това стигнал до тези думи, което според мен са най-важните думи в гл.18 и 19. В гл18:38 Исус отговорил: „Моето царство не е от този свят.“** Буквално това означава: „Царството Ми не е извън този свят. **То е отделено настрана от този свят като за сравнение.** То не е като този свят. Ако то беше като този свят и от този свят, моите последователи щяха да се сражават, за да не допуснат Аз да бъда предаден на юдеите. А след това Исус формулира царството си. Той каза: „Аз съм цар, заради това бях роден и заради това дойдох в този свят, **за да свидетелствам за истината.** Всеки, който принадлежи на истината, чува гласа Ми.“

Сега искам да се фокусираме в тези думи и да поразсъждаваме за царя и за неговото царство. Ще ви

покажа пет неща за царството на Господа.

1. Това царство не е от този свят. То не е светско царство. Исус казал: „Ако царството ми беше като този свят и от този свят, тогава последователите ми щяха да се сражават. В Гетсиманската градина, когато дошли да арестуват Исус, Петър извадил нож и отрязал ухото на Малх, слугата на първосвещеника Каяфа. Петър не се страхувал сражава, той просто не е имал точен удар, защото не имал намерение да отреже ухото на този човек, а да го убие. Тогава Исус му казал да прибере ножа си и възстановил ухото на ранения човек. Ако вие бяхте тогава и там, на това място, това щеше да ви е достатъчно, за да кажете, че Исус е добър човек. Но това нямало никакво значение, защото Исус казал: „Ако царството ми беше от този свят, тогава моите хора щяха да действат като Петър, като използват светски начини, за да постигнат целта си.“

Един от проблемите, които християните винаги са имали е, че те си представят царството на Господа като царство от този свят. Даже юдеите са си мислели, че когато дойде Месията, той ще установи земно царство тук и веднага, и ще отхвърли ярема на римското робство. Те не го приели, защото Той не приличал на образа, който те очаквали, че ще има очаквания Месията и понеже Неговите цели не съвпадали с целите на юдеите. **Даже учениците на Исус не са Го разбирали!** (Коментар: Според мен, една от причините Исус да ни казва, че трябва да станем като децата, когато станем негови последователи е, че децата нямат вече изградени представи за много неща. Те са като чист лист, върху който лесно се пише нов текст. А зрелите хора вече имат някакви представи, които се превръщат в пречка за бързото възприемане и разбиране на казаното от Господа. Д. Пр.) В Деян.1:6 пише, че след като Исус възкръснал, те Го попитали: „Господи, сега ли ще възстановиш царството на Израел?“ Гръцките хронисти Тацит и Сетоний са писали, че в древността е имало митове и легенди, че от Юдея ще дойде освободител. Всички си представяли, че царството на Господа ще е земно царство, че Исус ще има земна власт и че Той ще царува тук, на земята. Но Исус казал, че царството му не е от този свят.

Около 320 г.н.е. император Константин причинил най-голямото зло, което е причинявано на християнската църква. Той създал християнско царство на този свят. Исус казал: „Ако царството ми беше от този свят, аз щях трябва да използвам светски методи, за да го изградя.“ През вековете църквата често пъти е забравяла тези думи. Съществува едно постоянно изкушение да се върнем към методите на този свят, за да изградим царството на Господа. Нали разбирате, че в началото учениците са тръгнали след Исус с тази нагласа. **Когато тръгнали след Него, те имали предвид различен Исус.** Те си представяли, че един ден Исус ще отхвърли ярема на римското робство. Поради това Зеведеевите синове Йоан и Яков (Марк 10:35) казали, че искат да седнат единия от лявата, а другия от дясната му страна. **Те очаквали някакво земно царство и очаквали да притежават власт и сила.** Този Исус на кръста – о, не, това не е Исус, след когото те искали да вървят.

Ако сте забелязали, когато сте изучавали евангелията, **всеки път, когато Исус започвал да говори за кръста, учениците се опитвали да сменят темата на разговора.** Това не бил Христос, след когото те решили да вървят. Те не искали да вървят след някой, който е смирен, скромен и постъпва като слуга и накрая умира, разпънат на кръста от римляните. Те не избрали да вървят след такъв Исус. **Страхувам се, че мнозина от нас СЕГА се опитват да вървят след погрешен Исус.** Ние нямаме интерес да вървим след Исус на унижението, на смирението, на слугуването, на страданието и на жертвоготовността. Ние искаме да вървим след Исус, който ще ни направи здрави и богати. А Исус е казал, че царството му не е от този свят. **Ценностите на този свят нямат нищо общо с ценностите на царството на Исус.** Всеки християнин трябва да приложи тази истина в собствения си живот.

2. Това царство е царство на истината. Исус казал, че е роден и е дошъл на този свят, за да свидетелства за истината. Неговото царство не е от този свят. Неговото царство е царство на истината. Исус казва: „Ако царството Ми беше от този свят, последователите Ми щяха да използват светските методи като свои оръжия. **Но единственото оръжие, с което разполагам, за да спечелвам кандидати за царството, е оръжието на истината.** Аз дойдох за да свидетелствам за истината. На моите ученици ще бъде възложено да свидетелстват за истината – да проповядват евангелието и Словото.“ Това, което днес ме притеснява е, че ние стигнахме до там, че вече си мислим, че човек не може да построи църква или царството на Господа само чрез проповядване.

Наскоро чух един пастор, който се хвалеше, че не проповядва Христовото учение в църквата си, а проповядва само Исус. Добре, Исус е учение. **Твърди се, че учението разделя и това е вярно, защото учението е синоним на истината, а истината разделя.** Точно това се очаква да прави истината. Павел е вярвал, че човек може да изгради огромна църква просто като проповядва Исус. В Кол.1 Павел казва, че ние проповядваме, поучаваме и предупреждаваме всеки човек за Исус, с цел да можем да представим всеки човек перфектен и напълно израсъл в присъствието на Исус Христос. Методът на Павел е бил чрез проповядване на истината.

А днес ние се въздържаеме да казваме голяма част от истината, за да накараме **грешните хора да се чувстват по-удобно.** **Аз не считам,** че истината някога е направила някой човек да се чувства удобно. Аз не искам да знам цялата истина за себе си, а вие? **Ние се крием от истината.** Когато преди време ми правиха

възстановителна операция на ръката и после свалиха превръзката от ръката ми, аз не исках да я погледна. Не можех да понеса гледката на собствената си кръв. Истината е, че не мога да понеса гледката и на вашата кръв. Ние навлизаме твърде много в личното си пространство, когато говорим за своята кръв. А аз се страхувам какво ще се случи, ако видя какво става вътре в мен, в дъното на душата ми, ако видя това, аз ще припадна. Не искам да знам твърде много за истината. Но Исус казва, че това е единственият начин да изградим царството – като свидетелстваме за истината. Аз искам отново да подчертая тази истина: **единственото оръжие, което църквата притежава за да завладее света, е истината.**

3. Това царство е основано на предаността ни към Исус Христос. Вие забелязахте, че Исус казва, че който вярва в истината, чува гласа Му. Иначе казано, в това царство има преданост към Исус Христос. Ние вярваме, че Той е пътят, истината и живота и че никой не може да отиде при Отца освен чрез Исус. Слушайки първосвещениците, Пилат не искал да има нищо общо с Исус. Нека за момент да видим коя е причината. В Йоан 19:10-11 Пилат казва: „С мен ли отказваш да говориш? Не знаеш ли, че аз имам властта да те освободя и властта да те разпъна на кръста? Исус му отговори: „*Ти не би имал никаква власт над мен, ако не беше ти дадена отгоре.*“ (мой превод). Какво удивително твърдение! „*Юдеите крещели*“ (защото Пилат искал да го освободи) „*Ако го освободиш, ти не си приятел на императора. Всеки, който твърди, че е цар, прави себе си противник на Цезаря.*“ (Йоан 19:12 – мой превод). След това идва ругателният стих Йоан 19:15: „*Те извикаха: „Премахни го! Премахни го! Разпъни го на кръста!*“ Пилат ги попита: „*Вашият цар ли да разпъна?*“ И главните свещеници отговориха: „*Ние нямаме друг цар освен Цезаря.*“ (мой превод). Ако искате да се отървете от някой човек, всяко извинение ще ви се стори, че е подходящо. **Тук юдеите лъжели. Те знаели, че Бог е техният цар. Освен това те мразели Цезаря. Те търсели начин да бъдат освободени от Рим.** Ако Исус им беше обещал това, те нямаше да Го мразят. Но вие знаете, че те станали съюзници със собствения си враг, за да се отърват от истината. **Скъпи приятели, ако истината за Исус не доведе хората в Неговото царство, тогава е по-добре да не се опитвате да ги доведете там по някакъв друг начин.**

4. Това царство зависи от умиращият цар. В Югославия, докато живеел Тито, имало едно царство. Когато Тито умрял, царството се разделило на части. За да се запазват царствата в този свят, царете трябва да са живи. В далечното минало на Англия охранявали живота на краля. Защо? Защото винаги е имало хора, които са заплашвали да детронират краля. След това биха последвали всевъзможни политическите промени, които щели да бъдат твърде големи, за да могат хората да ги понесат. Винаги е имало някой претендент за престола. Затова охранявали живота на царя. Имало специални хора, които ядели от храната, преди краля да яде от нея. Защо? Защото англичаните не можели да си позволят краля да умре.

Чух, че папата бил болен. Те се опитват да пазят това в тайна, **защото Ватикана е царство от този свят** и ако бъде избран нов папа, това ще засегне интересите на много хора. Земните царства зависят от оцеляването на царя, а в царството на Господа, което не е от този свят, се гради върху смъртта на царя. Това царство ще оцелее и ще преуспява, **само ако самият цар умре.** Исус не се опитва да спасява живота си. Около него няма хора, които да опитват храната му, нито има охранители. Защо? Защото е било нужно Той да умре и Той е дал живота си.

Той казал: „*Аз давам живота Си. Никой човек не може да вземе живота Ми от Мен; Аз го давам.*“ (Йоан 10:18 – мой превод). А в Йоан 19:28 се казва: „*След това, когато Исус знаеше, че всичко вече беше свършено, за да бъде изпълнено Писанието, каза: „Жаден съм.“ Там имаше един съд пълен с оцет и те забучиха една гъба, напоена с оцет на пръчка от исоп и я поднесоха до устата Му. Когато прие оцета, Исус каза: „Извършено е.“ След това наведе главата Си* (с това се изразява идеята, че Той доброволно е преклонил главата Си) **и предаде Своя Дух.**“ (мой превод). **Това е била доброволна смърт.**

В Лука 23:46 има едно забележително твърдение. Говорейки за смъртта на Исус на кръста, Лука казва: „*Тогава, извиквайки силно, Исус каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си*“ (мой превод). Исус е извикал със силен глас! Хората не умират по този начин. Ако можеха да видят какво щеше да се случи при автомобилната катастрофа, те щяха да пищят. Ако видят, че някой ще ги застреля, те ще запищят. А тук виждаме човек, който е разпънат на кръста в продължение на часове и бавно умира. Хората не умират, викайки със силен глас, а шепнат.

Научил сам това от лекарите. Понякога, когато посещавам болница, чувам някой болен да вика: „Аз умирам. Аз умирам.“ В началото очаквах, че всички доктори и сестри ще се втурнат към него. Но те не го правеха и когато ги запитах защо постъпват така, един от тях ми каза: „О, той не умира. Никой умиращ не крещи. **Когато човека умира, той шепне,** **даже и да има сила да крещи.** А когато е умирал, Исус е извикал със силен глас. И какво е казал Той? Той е казал: „Аз контролирам положението. Аз умирам по собствено желание. Вие ни най-малко не сте намалили силата и властта Ми.“ Със силен глас Той е извикал: „Извършено е!“ Вие виждате, че единственият начин за установяване на царството на Господа е чрез смъртта на самия цар.

Имам да ви кажа още едно, пето нещо за Царството. Защо Пилат е проявил толкова силен интерес? Не можете да отречете факта, че Пилат не е искал да разпъне Исус на кръста. Пилат няколко пъти се опитал да не осъди Исус. Няколко пъти той предложил да Го освободи, защото не Го смята за виновен. Предполагам, че Пилат си е мислил: „Аз знам, че тези хора са прости и добри, и ако им се предостави право на избор, те ще изберат да бъде освободен добрия човек. Поради това им предложил, какъвто е бил обичая, да им освободи от един от затворниците, който те си изберат. Даже направо им предложил да освободи техния Цар. Но юдеите му казали: „Не, премахни го! Дай ни Варава!“ Чудех се защо са избрали да бъде освободен Варава, след като е имало поне 1000 други затворници, всеки от които би могъл да бъде освободен, ако те пожелаели.

Причината е, че Варава е бил обвинен за същото престъпление, за което юдеите обвинявали и Исус. Варава е бил анархист и е искал да свали правителството от власт. Юдеите поискали да бъде убит невинният Син на Бога и да бъде освободен един крадец, а Пилат отчаяно се опитвал да освободи Исус. Единственият интерес на Пилат към Исус е бил, че като цар Той е евентуална заплаха за властта на Цезаря. Но след като Исус казал, че царството му не е от този свят, Пилат разбрал, че Исус не е заплаха за Рим. Но Пилат пуснал на свобода Варава, за да запази работата си. Юдеите го заплашили, че ако не осъди Исус на смърт, с това той ще покаже, че не е приятел на Цезаря.

5. Това царство ще унищожи всички царства на земята. Пилат казал на юдеите: „Нека да живее. Той не е заплаха. Вижте го, този селянин, този юдеин, който е отхвърлен от собствения си народ. Той отказва да разговаря с мен и да спаси живота си. Той няма войска. Този човек не е заплаха за Рим.“ Но въпреки това, точно Исус щял да унищожи Рим. **Царството на Христос унищожило царството на Рим.** То ще унищожи и всички други царства на земята. Наскоро моята жена ме помоли да ѝ дам кредитна карта и аз ѝ дадох една. Но тя ми каза, че иска още една карта. Попитах я, защо ѝ са 2 карти, след като аз работя толкова много, за да зареждам едната карта, която имаме. Наближаващата 2000 година ще разкрие всичко скрито.

Толкова много се проповядва и говори за края на света, който ще настъпи с идването на 2000-та година. В една книжарница видях една огромна маса, която беше пълна с книги, свързани с това събитие. Една книга беше озаглавена така: „2000-та година, вече е твърде късно!“ Помислих си, че това е ужасно заглавие. Ако е твърде късно, тогава защо да си купуваме книгата? Това е удивително. Някои хора предлагаша да ми продадат храна за хиляди долари. Приятели, това е просто още една дата в календара. Вярно е, че светът върви към своя край. Тогава какво да правим? **Аз въобще не се тревожа. Аз съм готов.** Искрено казано, на този свят аз съм видял всичко, което искам да видя. Ако се окаже, че на земята има някой луд човек, който ще натисне някакъв бутон и всички ние ще умрем, тогава всеки от нас ще излезе от това тяло и няма да усетим нищо.

Аз знам следното: Царството на което принадлежа, царува над всички други царства. Царят, на когото съм предан, царува над всеки друг цар. **Аз няма от какво да се страхувам.** В древността християните са били отвеждани в Колизеума в Рим и за били хвърляни на лъвовете, които са ги разкъсвали и изяждали или са били убивани от гладиаторите. Те са били само една малка групичка от хора, които са се молели и когато лъвовете лижели кръвта на светните, и Цезар изглеждал непобедим, кой си е представял, че малката групичка, която се е молила, ще победи. Това царство ще унищожи всички други царства на земята.

Църквата, където хората опознават Христос

от Майк Глен, старши пастор в Баптистката църква в Брентууд, Тенеси

Деян.2:41-42 и 47

В моят офис се идвали хора и са ми разказвали какво се случва в живота им. А след това те ме питат: “Това нормално ли е?” Аз им отговарям: “Не знам. Нормално е името на ваш познат, който живее в Бруклин. Може би за вас са нормални и някои други неща.” Ние основаваме живота си и онова, което правим върху осреднените стойности – върху това, което виждаме ежедневно в най-често срещания човек. Между другото, това е начина, по който хората реагират в различни ситуации: “Да, вие сте опечален. Вероятно тъгувате. Това е нормално.” Или, “Да, това е добро нещо – може би сте развълнуван и за известно време сте изгубили контрол над себе си. Това е нормално. Така постъпват хората в положението в което се намирате.”

Но когато започнете да четете Деян.2 и видите как е описана тогавашната църква, когато видите какво е правил Исус през онези първи дни от живота на църквата – **вие бързо разбирате, че това, което се случва сега съвсем не е нормално.** *“И така, тези, които приеха поучението му, бяха кръстени и в същия ден около 3000 човека се присъединиха към тях. И те посветиха себе си на учението на апостолите, на общението, на разчупването на хляба и на молитвите...И Господ всеки ден прибавяше към тях онези, които бяха*

спасени” (Деян.2:41-42; 47 – мой превод). Всеки ден. Тъй като съм израснал като баптист, аз прекарвам много време в размишление над Деян.2. Всичко написано в тази глава е свързано със съживлението. Всичко е свързано с броя на хората, които са дошли да опознаят Христос. Присъствал съм на събирания, когато за една вечер 10, 15 или 20 човека са стигали до опознаването на Христос. Присъствал съм и на събирания, когато 50 човека са вземали решение да посветят живота си на Господа.

Поради това на мен не ми е трудно да си представя, че при наличието на подходяща обстановка и на правилно послание, 3000 човека могат да отговорят утвърдително в един и същ момент. Чувал съм истории за хиляди хора, които са идвали на църковни събрания в Южна Корея и Африка. Поради това аз не бих се изненадал. Но това, което ме шокира в този текст се намира в последното изречение – *“ежедневно Исус отвеждал в църквата онези хора, които са били спасени.”* Ежедневно. Кой в наши дни познава хора, които са могли да бъдат спасени във вторник? Вие знаете, че в нашата църква има много правила за работа при спешни случаи. Ние знаем какво да правим в случай, че избухне пожар. Ние преминаваме през обучение, за да сме подготвени, ако се случат определени ситуации.

Но аз не знам да сме имали ден за обучение, в който да обясним на персонала какво трябва да правим, ако при нас дойде някой в обикновен ден от седмицата и поиска да бъде спасен. Не знам, дали ние имаме план какво да правим в такъв случай. Това би било много необичайно за нас, защото всички знаем, че хората биват спасявани в неделя. **Ние отделяме специален час и тогава вие можете да бъдете спасен.** Това прилича на железопътно разписание за пристигането на влак. Той преминава през града от 11:00 до 12:00 и ако го изпуснете, просто ще трябва да чакате следващия път, когато влака дойде. Но да се спасяват хората ежедневно – как е ставало това? Хората от църквата, за която се разказва в Деян.2 са се срещали в нещо, което ние сега ние наричаме апартамент. Ние го превърнахме в тайнствената Горна стая, но това е бил един апартамент в Йерусалим и там са се събирали в началото последователите на Исус, където са се молили и са изучавали учението му. Те започнали да разказват на другите хора за Христос и така живота на някой човек бивал променен. Този човек се втурвал навън да намери някой друг и му казал: “Ти имаш нужда да видиш това, което видях аз. Ти трябва да научиш това, което научих аз.” След това се променял живота на някой друг, **поради което само за няколко години Римската империя била обърната с краката нагоре.**

От тогава до сега много неща са се променили в църквата и сега много неща са различни в сравнение с началото. Ние систематизирахме теологията. В края на краищата, вие трябва да имате план, който разбирате. Поради което сега имаме дебели книги и първата глава в тях е озаглавена “Бог.” Ние се опитваме да направим Бог логичен и да направим Бог да има някакъв смисъл за нас. Ние продължаваме да работим неуморно, **докато най-накрая създаваме Бог, който е достатъчно малък,** за да се побере в собствения ни мозък. Ние сме изгубил голяма част от девствената част на Бога, на този Бог, който е създал нещата от нищото. Той е призовал хората си да се стремят към велики приключения, да спасяват роби и да освобождават хора от затвора. **Отново и отново историите, които четем в Библията са фантастични,** но сега ние имаме Бог, който е подреден, контролиран и систематизиран. Ние имаме ред в църквата. Ние имаме пълни кутии и подредени процедури. “Това е следващата стъпка” и ние контролираме процеса от началото до края. Но кутии те са толкова малки, че Бог не може да се побере в тях. Вие трябва да вярвате по убеден начин. Вие трябва да действате по убеден начин. В края на краищата, това е приемливото поведение на християните и сега ние повече се тревожим за поведението си, а не за вярата си.

Църквата в Северна Америка е в беда. Тя е в по-голяма беда, отколкото ние ви позволяваме да знаете. Ние имаме проучване, което изследва колко хора посещават църквата и колко хора се връщат обратно в църквата. **Знаете ли какво установихме чрез това изследване? Установихме, че хората лъжат.** Когато попитате някои хора: “Колко пъти посетихте църквата през даден месец?” те ще ви отговорят: “Три пъти.” Това искат да кажат: “Всъщност, аз знам, че трябва три пъти на месец да посещавам църквата” или те искат да кажат: “Аз наистина имах намерение да отида на църква.” Но ако проследите този човек и ако наблюдавате поведението му, той вероятно веднъж месечно посещава църквата.

Има една група изследователи и част от тяхното изследване е посветено на пресмятане на посещаемостта на църквата през всяка неделя. Районът, в който е разположена моята църква, близо до Вашингтон, от много хора е считан за район, в който голяма част от хората посещават църквата. Гъстотата на църковните сгради е толкова голяма, че ако човек реши да хвърли камък, непременно ще уцели поне 3 църкви. Вие даже не можете да стигнете до нашата църква, без да преминете транзит през паркинга на една друга църква. Но знаете ли каква е посещаемостта на църквите от нашия район според това изследване? **Вярно е, че ние сме на едно от най-високите места по посещаемост в САЩ, но въпреки това само 25% от местното население ходи на църква.** Това означава, че 75% от живеещите в нашия район в този момент са решили да правят нещо друго, а не да отидат на църква.

Какво се случи? Какво произлезе от времето на тази история в Деяния, когато хората ежедневно са се присъединявали към църквата до днешната християнска Америка? Какво произлезе от историите за

променения живот на хората? Ние кръщаваме децата си, кръщаваме студенти, **но кръщаваме ли зрели хора?** **Зрели хора, вашият живот променен ли е?** Какво се случи? Хората променят ли се? Дали хората на Америка през 21-я век, хората от това постмодерно поколение, са толкова различни от християните в ранната църква, които са живели през 1-я век? Не. Може би те се обличат по различен начин. Може би в някои отношения са малко по-изискани, но те продължават да са също толкова самотни, толкова изгубени и толкова объркани.

Променило ли се е нещо в Бога? Дали Бог, през всичките тези хиляди години е променил начина, чрез който се отнася към хората? Дали той е променил начина, по който работи? Дали той е променил своята цел? Дали сега той иска да постигне нещо друго? Или може би той се е отказал? **Не. Бог не се е променил.** Той е същият вчера, днес, утре и завинаги. Бог не се е променил. Това ни отвежда при Исая. В Ис.59:1 пророкът пита: **“Дали ръката на Бога се е скъсила за да не може да спасява? Дали ухото му е оглушало, за да не може да чува?”** Не. После пророкът продължава: **“Вашите собствени беззакония и вашата собствена греховност са построили стена между вас и Бога.”** Разбирате ли, понякога ние си мислим, че нещо което сме направили е наш личен грях. Понякога си мислим, че това е един от нашите редки моменти на падение и никой друг не знае за него. **“Това не засяга никой друг, защото се отнася само до мен.” Но не е така.**

Малкият грях, който криете неизповядан някъде в сърцето си, пречи на Исус да ви използва в момента. Този грях е там поради поведението ви, за което си мислите, че не е важно. Така живеем през по-голямата част от времето си и никога нямаме смелостта да задаваме въпроси. Никога нямаме увереността на попитаме някои човек: **“Мога ли да се моля за вас?”** Причината, поради която повечето от нас не правят това е, тъй като считаме, че има много пътища за стигане до Бога. Ние си казваме: **“Със сигурност Бог няма да унищожи някой човек, ако той не е отишъл при Исус.** Вероятно има много различни начини човек да стигне до Господа. Ние открихме Христос и Христос е добър за нас, но нашите приятели могат да намерят други пътища и това също е добре. Исус е достъпен за всеки човек и той говори на всеки човек.” Това е истина. **Но сте длъжни да обърнете внимание на това, което е казал Исус. Исус е говорил за съд. Той е говорил за изгонване от Божието присъствие. Исус е говорил за ада и за вечността.** Трябва да обърщате внимание на това, което е казал Исус. Сред членовете на нашата църква няма усещането за спешност и за паника. Има една история, в която се разказва за събрание, на което присъствали всички дяволи. Сатаната ги попитал каква би трябвало да бъде тяхната следваща стратегия. Един от дяволите скочил и казал: **“Нека да кажем на хората, че няма Бог.”** Сатаната казал: **“Ние вече опитахме това, но то не даде добри резултати.”** Последвали много други предложения, които били отхвърлени от Сатаната като неподходящи. Накрая станал най-малкият дявол и казал: **“Аз знам какво трябва да направим. Нека да кажем на църквата, че не е нужно да бърза.”**

Не е нужно да бързате да стигнете до вашия приятел, не е нужно да започвате разговора за вярата в Господа и за спасението – не е спешно. Вие имате много време на разположение, нали? **Вашите приятели също имат много време на разположение, нали? Не, те нямат.** По време на моето лично изследване на Библията аз четох книгата Йеремиа и там открих следния стих: **“Премина жътвата, мина се лятото, а ние все още не сме спасени”** (Йер.8:20 – мой превод). Причината, поради която си спомням толкова добре този стих е, че в семинарията аз бях в класа по изучаване на Стария Завет на д-р Клайд Франциско. Неговият любим пророк беше Йеремиа. Така че, ако сте попаднали в неговия клас по изучаване на Стария Завет, вие за две седмици преминавате през целия Стар Завет, а през останалото време изучавате само Йеремиа. Ако д-р Франциско е поставил очилата си, това означава, че ще произнася лекция и тя ще бъде включена в материала, по който ще бъдете изпитван. А ако оставеше очилата си на катедрата, това означаваше, че ще проповядва и казаното от него няма да бъде включено в материалите за изпита.

Но ако сте проповедник, каквито бяха повечето от нас, **тогава вие правите най-ценните си записки. Той имаше някои наистина добри проповеди и ние ги крадахме като луди.** Когато стигна до този откъс от Библията, д-р Франциско постави очилата си на катедрата и се отдръпна назад. Всички участници в класа му бяха пред прага на завършването на семинарията. Всички ние бяхме включени в неговия клас с препоръка от църквата. Всички ние казахме на хората, че ще служим на Божието царство по някакъв начин. **Но д-р Франциско не позволи на това да му попречи да каже това, което ни каза:** **“Вие отидохте на младежки лагер. Мястото беше красиво и всички обичаха Исус и вие решихте, че също искате да обичате Исус. Поради това застанахте до другите в редицата и бяхте кръстени, но тогава вие не познавахте Исус. После отидохте в подготвителния колеж за постъпване в семинарията и си казахте, че рано или късно ще опознаете Исус. Хората започнаха да ви казват, че сте талантиливи, че сте добри и вие постъпихте в семинарията. Вие знаете всичко за Исус, но не познавате Исус.”** (Коментар: Превел съм прекрасната книга **„Познаване на Бога“** на Паркър. Можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.) Аз не можех да повярвам на ушите си, но истината е, че той проповядваше проповед на чистия евангелизъм. Когато свърши, той отправи една покана: **“Премина жътвата, мина се лятото, а ние все още не сме спасени.”** **Защо ние толкова лесно говорим за църквата, но въпреки това не знаем какво да кажем**

за Исус? Жътвата премина, лятото свърши. Вие станяхте член на църквата и с желание се включвате в дейността ѝ. Никой не може да ви обвини, че не сте посветили себе си в служба на Господа, но вие продължавате да работите, да работите и да работите, мислейки си, че по някакъв начин ще можете да намалите болката от дупката в сърцето си. Може би, по някакъв начин Исус ще ви хареса, ако вие работите достатъчно упорито.

Но истината е, че вие въобще не сте разбрал евангелието. Жътвата свърши, лятото отмина. Вие постъпвахте по този начин, защото още когато бяхте дете, ви беше казано да постъпвате така. Вие постъпвахте така, когато бяхте юноша и се намирахте под огромно напрежение. После се върнахте обратно, опитвайки се да намерите мястото, където да оправите живота си. Но колкото и упорито да се опитвате, накрая всичко се оказва погрешно. Жътвата свърши, лятото отмина. Винаги има повод за притеснение. Винаги има повод за отлагане с още една седмица – просто да почакаме още малко. “Нека да започна новата си работа” или “Нека първо нещата малко да улегнат,” или “Нека децата отново да отидат на училище,” или “Нека първо да се занимаем с новия проект, по който работя.” Жътвата свърши, лятото отмина.

Не можех да повярвам, че д-р Франциско стоеше там, през целия клас в Семинарията и умоляваше нас, младите семинаристи, че ние трябва да сме сигурни, че познаваме Христос. По същият начин сега и аз се обръщам със същия призив към вас. “Премина жътвата, мина се лятото, а ние все още не сме спасени.” Вие си бяхте казали, че рано или късно ще оправите нещата. Жътвата свърши, лятото отмина. Това означава, че сме закъснели. Може би се чувствате така, все едно че сте били в църквата твърде дълго време, за да направите първата си изповед. Може би считате, че хората няма да ви разберат, ако за пръв път кажете: “Аз приемам Исус и го правя Господ на моя живот.” Мен не ме интересува какво ще си помислят другите хора. **Аз ви умолявам в този момент: уверете се, не отлагайте повече.** Жътвата свърши, лятото отмина.

Човешката история на вярата

от д-р Диана Бътлър Бас

Д-р Диана Бътлър Бас е автор, лектор и независим изследовател на историята на американската религия и култура. Тя е „Д-р на религиозните изследвания” от Университета Дюк. Коментатор е Time, CNN, PBS и NPR. Член е на Епископална църква във Вашингтон.

Днес много хора казват, че са духовни, но не са религиозни, а понякога даже можете да чуete хора, които казват, че са духовни и религиозни. В резултата на това много хора станаха много опитни в разказването на собствените си духовни истории. Например, те могат да кажат: „*Преди много години животът ми беше...Тогава се запознах с практикуването на религията или срещнах едн кой си духовен учител и животът ми се промени. И сега имам надежда и мечти за бъдещето.*” Когато правим това, ние пишем история. Пишем духовната история на собствения си живот. Като отделни личности ние можем да правим това. Ние разбираме какъв е смисъла на историята и разбираме защо личните ни истории са важни, както и връзката между живия духовен живот и разказването на такива истории.

Но веднага щом излезем от сферата на собствения си живот и навлезем в по-голямата сфера на нашите църкви и общества, с техните деноминации и религиозни традиции, **тогава често пъти се оказва, че не е толкова добре да разказваме собствените си истории.** В продължение на 14 години, в началото на кариерата си, преди още да бях написала някоя от книгите, които после написах, аз бях преподавател в религиозен колеж. Спомням си, че едно от любимите ви занимания тогава беше да преподавам „Въведение в историята на Християнството” на първокурсниците в колежа. Това не беше лека задача, защото трябваше да преподам цялата 2000-годишна история на християнството само за 14 седмици.

През този период много пъти студентите даваха повод на преподавателя да се смее или да недоволства. Но никога няма да забравя случката, когато една млада жена вдигна ръка, когато преподавах за Кръстоносните походи. Тогава говорех за Кръстоносният поход, започнат от Папа Урбан II през 1090 год., който възбудил страстите на християните да отидат и да завладеят Святата Земя и им обяснявах как неговата реч поставила началото на едно движение, при което християнски войници прекосили цяла Европа **и започнали да убиват хора в името на Исус, с цел отново да завладеят Йерусалим и други части от света,** които по-рано били завладяни от мюсюлманите. Напълно основателно младата жена беше много разтревожена. Тя вдигна ръка и попита, как е било възможно християни да убиват други хора в името на Исус. А после каза каза много ядосана: „И госпожо, какво са казали протестантите за всичко това?” Несъмнено тя искаше да упрекне Римокатолическата църква и да свали вината от собствената си

Протестантска деноминация. **Аз я погледнах и не исках да я поставя в неудобно положение, но истината е, че през 1090 все още не е имало протестанти.**

До 1517 год. не е имало протестанти. (Коментар: Тогава Мартин Лутер изразил своя протест против папата и Римокатолическата църква, като заковал на вратата на църквата във Витенберг, Германия, своите 95 тезиси, с които се поставило началото на протестантството. Д.Пр.) Поради това помълчах малко и казах: „Е, съжалявам, те просто не са имали възможност да кажат нещо за това. В Кръстоносните походи не са участвали протестанти.” Но тя продължи в същия дух и смело каза: „**А къде са били те тогава?**” Тази случка накара класа да се размее и притесни студентката, но всъщност в това нямаше нищо смешно. Тази случка е илюстрация на нещо, което наричам „духовна амнезия” (духовна забрава), защото тя показва, че религиозните общности страдат от загуба на памет. Историкът Йоан Мийчам наскоро спечели наградата „Пулицър” заради прекрасната си книга за Андрю Джексън. Неотдавна Мийчам каза, че целта на книгата му е да покаже, че за държавата историята е това, което е паметта за отделния човек.

Но същото се отнася и за религиозните общности. За една църква или за една деноминация историята е това, което е паметта за отделния човек. Нищо смешно няма в паметта и в загубата на памет. Всеки от нас, който в семейството си има човек, който страда от „Алцхаймер” **е наясно, че загубата на памет е смъртоносна болест.** За щастие, на този етап от историята ни аз не съм принудена да мисля, че загубата на нашата памет е довела до фатално отравяне. Но считам, че много от хората имат памет, която наричам „мъглява памет.” **Хората не забравят всичко, но помнят некачествено и фрагментарно.** Това се демонстрира много добре от историята на християнството, защото хората имат някаква памет за традицията на нашата християнска история, но въпреки това те я обрисуват като неприемлива, подтискаща и насилствена религия.

Този начин на представяне на историята на християнството се придържа към една интересна линия, която започва от Христос до Император Константин, който узаконява християнството като официална религия на Римската империя, после до християнския свят, когато християнството става държавна религия в Средновековието, после Кръстоносните походи и накрая до Джон Калвин и християнска Америка. Тази история е историята на завладяването и на демонстрирането на християнската съдба. Тя действително води началото си от страниците на Новия Завет в края на Евангелието на Матей, където има някои думи, които вероятно никога не са били произнесени от Исус, но са привнесени впоследствие от автора, чрез които на християните се заповядва да отидат до края на света **и да подчинят света** с посланието на Исус Христос. (Коментар: Според мен, Господ е заповядал не да завладяваме света, да създаваме негови ученици. Д.Пр.)

Тази Велика Заповед се оказала лоша стартова точка да историята на църквата. Но има и по-добро място за започване и аз бих искала да започна с предположението, че историята на църквата не започва с края на земното служение на Исус на земята, а с началото на това негово служение. В началото на своето служение при него отишъл един човек и му казал: „Учителю, коя е най-великата от всички заповеди? Кое нещо ще ме отведе на небето? Как да наследя вечния живот?” Исус го погледнал и му казал: „**Да обичаш Бога и да обичаш ближния си като себе си.**” (Мат. 22:36-39)

Тъй като от дълги години се занимавам с история на християнството, аз започнах да се чудя, дали вместо да разказваме историята на християнството от гледната точка на Великата Заповед, на триумфа на папите, на царете, на институциите и на догмите, ако започнем да разказваме историята на християнството от това непретенциозно място, от това място на смирение с обичта към Бога и с обичта към ближния човек, как ли ще изглежда християнството от тази гледна точка? Фразата „обичай Бога и обичай ближния си” се отнася за християните така, както за тях се отнася и Великата Заповед. Как ли би изглеждала Великата Заповед в светлината на фразата „обичай Бога и обичай ближния си”?

Великата Заповед към християнството не би изглеждала като победа, но би изглеждала като смирение и би ни показало християнството, което не се фокусира върху отговорите или победителите, а както аз вярвам, християнството което се фокусира във въпросите на хората: „Господи, къде е мъдростта? Исусе, какво трябва да направя, за да те следвам? Коя е най-великата заповед?” **През цялата история на църквата е имало хора, които са гледали сериозно на призива на Исус да обичаме Бога и да обичаме ближния си и тези хора често пъти са били забравяни и не са били споменавани в официалните истории.**

Поради това човешката история на християнството би била история на християнството, която не е изпълнена с триумф и с демонстриране на съдбата на християнството, а история за хората, които са били способни и са искали да протестираат, когато като институция църквата е правела грешки, които са били готови да се изправят и да се сражават за справедливост в обществото, които са искали да участват в нови форми на молитви и на духовност и са искали да се променят и да бъдат съзидателни, когато са чувствали, че вървенето им след Исус изисква от тях да направят нещо.

Това би било едно напълно различно виждане за историята на християнството. И аз си мисля, че тази история, историята на хора, които са смирени и отговарят на светия призив да обичаме, а не просто да

побеждаваме, е този вид история, която както християните, така и други приятели, които не са част от християнската вяра, но викат към нас да я разказваме.